

AGATHA CHRISTIE

TOWARDS ZERO

Dịch giả: Hồng Vân

THỜI
KHÁC
ĐỊNH
MỆNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Thời Khắc Định Mệnh

Agatha Christie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TABLE OF CONTENTS

- [TÁC GIẢ](#)
- [THƯ GỬI ROBERT GRAVES](#)
- [MỞ ĐẦU](#)
- [HÃY MỞ CỬA RA VÀ ĐÂY LÀ HỌ](#)
- [BẠCH TUYẾT VÀ HỒNG HOA](#)
- [KẾ HOẠCH HOÀN HẢO](#)
- [PHẦN KẾT](#)
- [CHÚ THÍCH](#)

TÁC GIẢ

Agatha Christie

Agatha Christie nổi tiếng khắp thế giới là “Nữ Hoàng Truyện Trinh Thám”. Sách của bà bán được một tỉ bản tiếng Anh, và một tỉ bản nữa bằng một trăm thứ tiếng khác. Bà là tác giả có lượng sách xuất bản nhiều nhất mọi thời đại, chỉ xếp sau Kinh Thánh và Shakespeare với 80 tiểu thuyết trinh thám và tuyển tập truyện ngắn, 19 vở kịch và 6 tiểu thuyết viết dưới tên Mary Westmacott.

Tiểu thuyết đầu tay của Agatha Christie, Vụ Việc Bí Ẩn Ở Styles, được viết vào khoảng cuối Chiến Tranh Thế Giới Thứ Nhất. Trong tác phẩm này, bà tạo ra nhân vật Hercule Poirot, viên thám tử nhỏ bé người Bỉ mà sau này trở thành nhân vật truyện trinh thám được yêu mến nhất kể từ sau Sherlock Holmes. Truyện này được nhà xuất bản The Bodley Head xuất bản vào năm 1920.

Năm 1926, sau khi đạt tốc độ viết trung bình mỗi năm một cuốn, Agatha Christie bắt tay vào một tuyệt tác. Vụ Mưu Sát Ông Roger Ackroyd là cuốn sách đầu tiên của bà được nhà xuất bản Collins phát hành. Nó đánh dấu sự khởi đầu của một mối quan hệ giữa tác giả và nhà xuất bản kéo dài trong suốt 50 năm, và bao phủ hơn 70 tựa sách. Vụ Mưu Sát Ông Roger Ackroyd còn là tiểu thuyết đầu tiên của bà được chuyển thể thành kịch. Vở kịch này - với tên *Ik Alibi* - đã thành công vang dội ở London. Cái Bẫy Chuột, vở kịch nổi tiếng nhất của bà, ra mắt khán giả vào năm 1952, đã trở thành vở kịch được công diễn lâu nhất trong lịch sử.

Agatha Christie được phong danh hiệu Nữ Bá Tước vào năm 1971. Bà từ trần vào năm 1976, nhưng một số tựa sách của bà vẫn được xuất bản sau đó: Cuốn tiểu thuyết ăn khách Tên Sát Nhân Ngủ Mơ được xuất bản vào cuối năm đó, nối tiếp bởi cuốn tự truyện và ba tuyển tập truyện ngắn là Những Vụ Việc Cuối Cùng của bà Marple, Rắc Rối Ở Vịnh Pollensa và Khi Tắt Sáng. Năm 1998, Cà Phê Đen trở thành vở kịch đầu tiên của bà được Charles Osborne chuyển thể thành tiểu thuyết.

THƯ GỬI ROBERT GRAVES

Gửi Robert Graves

Robert thân mến,

Tôi xin gửi tặng anh cuốn sách này để cảm ơn anh đã yêu mến các câu chuyện của tôi. Mong ước của tôi là anh sẽ không quá khắt khe theo những tiêu chuẩn của ngành phê bình khi đọc nó (dù rõ ràng là không thể nghi ngờ gì khi xem những bài đánh giá gần đây của anh đối với dòng truyện này!).

Đây là câu chuyện để anh đọc thư giãn, không phải là một tác phẩm dành cho ngành phê bình văn học của Ngài Graves.

Thân ái.

MỞ ĐẦU

Ngày 19 Tháng Mười Một

Nhóm người ngồi quanh lò sưởi hầu hết là luật sư hoặc những người quan tâm đến luật, trong đó có ông Rufus Lord, cố vấn pháp luật của Martindale, chàng trai trẻ Daniel, người đã tạo nên tên tuổi của mình trong vụ Carstairs, cùng một vài luật sư khác như ông Cleaver, Lewis đồng đội Lewis, ông Trench và cụ Treves. Cụ Treves đã gần tám mươi tuổi, độ tuổi chín muồi và dày dặn kinh nghiệm, là thành viên của một công ty tư vấn pháp luật nổi tiếng, và là người nổi bật nhất của công ty đó. Cụ được cho là người biết nhiều về lịch sử ngầm hơn bất cứ người nào ở nước Anh, và cụ cũng là chuyên gia trong lĩnh vực tội phạm.

Những người thiếu thận trọng nói rằng cụ Treves nên viết hồi ký, nhưng cụ Treves hiểu tốt hơn là không làm thế. Cụ biết là mình biết quá nhiều.

Mặc dù cụ đã về hưu khá lâu, nhưng không ai trên đất nước Anh này lại được các thành viên trong hội kính nể như vậy. Bất cứ khi nào lời vàng ngọc của cụ cất lên, mọi người đều im lặng lắng nghe một cách tôn trọng.

Cuộc nói chuyện bây giờ xoay quanh vụ án khá nổi tiếng vừa mới kết thúc vào hôm đó ở Old Bailey. Đó là một vụ ám sát và tên tội phạm được tha bổng. Công ty hiện nay đang bận lật lại vụ án và đưa ra những lời nhận xét.

Bên nguyên đã sai lầm khi chỉ dựa vào một nhân chứng, ông Depleach đáng lẽ phải nhận ra kẽ hở trong lời bào chữa của mình. Anh Arthur đã dựng lên hầu hết bằng chứng của cô hầu gái đó. Trong phần kết luận, Bentmore đã đưa vấn đề vào đúng chỗ của nó, nhưng sai lầm cũng từ đó hình thành - bởi thẩm đoàn đã tin cô gái. Bởi thẩm đoàn thật nực cười - bạn không bao giờ biết họ chấp nhận hay bác bỏ cái gì. Nhưng một khi họ đã tin điều gì thì không ai có thể thay đổi được. Họ tin rằng cô gái đó nói thật về cái xà beng, và vậy là xong. Bằng chứng pháp y treo lơ lửng trên đầu họ. Tất cả những thuật ngữ và biệt ngữ khoa học dài dòng - các nhân chứng chết tiệt, những bằng chứng khoa học - luôn làm mất thời gian mà chẳng thể nói có hay không đối với một câu hỏi đơn giản, luôn luôn là "trong vài trường hợp nhất định có thể xảy ra..." và cứ vậy!

Họ nêu ý kiến của mình, từng chút một, và khi những nhận xét dần trở nên rời rạc và ít thống nhất thì cảm giác thiếu điều gì đó nổi lên trong họ. Lần lượt từng người hướng về cụ Treves vì cụ chưa đóng góp ý kiến gì. Rõ ràng là công ty đang đợi ý kiến cuối cùng của một đồng nghiệp đáng kính.

Cụ Treves tựa lưng vào ghế, lơ đãng lau cặp kính. Trong sự im lặng có điều gì đó khiến cho cụ bất chợt nhìn lên.

"Sao?" cụ hỏi. "Có chuyện gì à? Các anh hỏi tôi chuyện gì à?"

Anh chàng Lewis nói:

"Thưa ông, chúng ta đang nói về vụ án Lamorne".

Anh dừng lại chờ đợi.

"À vâng, đúng rồi" cụ Treves nói. "Tôi đang nghĩ về nó đây".

Căn phòng chợt im phăng phắc.

"Nhưng tôi e rằng," cụ Treves nói, vẫn tiếp tục lau cặp kính, "tôi thấy kỳ lạ. Vâng, thật kỳ lạ. Tôi cho là thành quả của nhiều năm trời. Vào cái tuổi của tôi, nếu thích người ta có thể tuyên bố quyền ưu tiên kỳ lạ đó".

"Vâng, thật vậy thưa ông" Lewis nói, nhưng trông anh hơi bối rối.

"Tôi đang nghĩ," cụ Treves nói, "không có nhiều điểm nghi vấn pháp lý - mặc dù chúng thú vị thật, rất thú vị - nếu phán quyết khác đi thì có đủ lý do để kháng cáo. Tôi nghĩ vậy, nhưng giờ

thì tôi sẽ không bàn về nó đâu. Tôi đang nghĩ, như tôi đã nói rồi, không phải là các điểm pháp lý, mà là con người trong vụ án đó".

Mọi người có vẻ hơi ngạc nhiên. Họ đã xem những người có liên quan trong vụ kiện là những người đáng tin cậy, hoặc là nhân chứng. Chẳng có ai bạo gan đưa ra suy đoán về việc tù nhân đó thật sự có tội hay vô tội như tòa đã tuyên bố.

"Con người, các anh biết đó," cụ Treves trầm ngâm nói, "dù là chủng tộc nào đi nữa thì một số có đầu óc còn đa phần là không. Họ đến từ khắp mọi miền, Lancashire, Scotland, chủ nhà hàng Ý, và cả cô giáo viên ở đâu đó ngoài Trung Tây. Tất cả gặp nhau và bị cuốn vào việc đó để rồi cuối cùng đưa nhau ra tòa ở London vào một ngày tháng Mười một ảm đạm. Mỗi người ít nhiều đều có liên quan, và mọi việc lên tới cực điểm khi án mạng xảy ra".

Cụ dừng lại, ngón tay gõ nhịp dồn dập trên đầu gối.

"Tôi thích một câu chuyện trinh thám hay" cụ nói. "Nhưng, các anh biết đó, điểm xuất phát của họ không đúng. Họ bắt đầu bằng một vụ giết người, nhưng kết thúc cũng là giết người. Câu chuyện bắt đầu trước đó rất lâu - có khi là nhiều năm trước - với tất cả các nguyên nhân và sự kiện đưa người nào đó đến một nơi nào đó tại thời điểm nào đó vào một ngày nào đó. Hãy xem những bằng chứng của cô hầu gái - nếu chị phụ bếp không giết người yêu thì đã không đẩy mình vào trường hợp đó và phải đến Lamornes để làm nhân chứng chính thức cho luật sư biện hộ. Rồi gã Guiseppe Antonelli - đến làm thay cho anh trai một tháng. Người anh của hắn cứ như một kẻ mù so với đôi mắt sắc sảo của Guiseppe, anh ta đã không nhìn thấy thứ mà Guiseppe thấy. Và nếu anh cảnh sát không bận bịu ở nhà số 48, anh ta đã không lỡ vụ này..."

Cụ khẽ gật đầu:

"Tất cả đều quy về một mối... Và rồi khi thời khắc đến - nói hơi quá là Thời khắc định mệnh. Vâng, tất cả những điều đó đều hướng đến thời khắc định mệnh..."

Cụ lặp lại: "Đến thời khắc định mệnh..."

Rồi thoáng rung mình.

"Ông lạnh đấy, lại gần lò sưởi đi".

"Không, không" cụ Treves nói. "Như kiểu người ta nói là có ai đó đang bước qua mộ của tôi vậy. Được rồi, được rồi. Tôi phải về nhà đây".

Cụ khẽ lịch sự gật đầu, và cẩn thận, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Một khoảng lặng mơ hồ và rồi cố vấn pháp luật Rufus Lord nói rằng ông già đáng thương Treves đã lên xe.

Ngài Williams Cleaver nói:

"Một bộ óc sắc sảo - một bộ óc rất sắc sảo - nhưng cuối cùng cũng đến giới hạn rồi".

"Còn một trái tim yếu đuối nữa" Lord nói. "Tôi tin nó có thể ngừng đập bất cứ lúc nào".

"Ông cụ tự chăm sóc mình khá tốt đó chứ". Lewis nói.

Vào lúc đó, cụ Treves cẩn thận bước lên chiếc xe Daimler chạy êm ru của cụ. Nó đưa cụ về ngôi nhà ở một quảng trường yên tĩnh. Người quản gia tận tình giúp cụ cởi áo khoác ra. Cụ Treves đi thẳng tới thư viện nơi có sẵn lò sưởi đang cháy. Giường ngủ của cụ ở đằng kia, vì bệnh tim, cụ chẳng bao giờ đi lên lầu cả.

Cụ ngồi xuống trước lò sưởi và kéo xấp thư về phía mình.

Những suy nghĩ trong buổi họp vẫn còn in rõ trong tâm trí cụ.

"Thậm chí bây giờ," cụ Treves nghĩ thầm, "vài tuồng kịch - vài vụ giết người - đều đang trong tiến trình chuẩn bị. Nếu tôi dự định viết một trong những câu chuyện thú vị về máu và tội ác, tôi sẽ bắt đầu câu chuyện ngay bây giờ với hình ảnh một ông già đang ngồi mở thư trước lò sưởi, không biết rằng chính mình đang tiến dần đến giờ định mệnh..."

Cụ xé bì thư và liếc nhìn xuống tờ giấy vừa rút ra.

Rồi đột nhiên sắc mặt cụ thay đổi. Ngay lập tức, cụ tập trung chú ý vào những gì đang diễn ra.

"Ôi trời ơi" cụ Treves nói. "Thật bực mình quá thể! Thật đấy, rất bực mình. Sau ngàn ấy năm! Chuyện này sẽ thay đổi tất cả kế hoạch của tôi".

HÃY MỞ CỬA RA VÀ ĐÂY LÀ HỌ

Ngày 11 tháng Giêng

Người đàn ông trên giường bệnh trở mình nhẹ nhàng và cố nén tiếng rên.

Y tá trực rời bàn làm việc tiến đến chỗ anh. Cô đổi chỗ cái gối và giúp anh có được tư thế nằm thoải mái hơn.

Angus MacWhirter chỉ cầu nhàu thay cho lời cảm ơn.

Anh đang trong tình trạng căm hận và cay đắng.

Lẽ ra lúc này anh chết rồi mới phải. Anh đã có thể thoát khỏi tất cả những chuyện này rồi. Đáng nguyên rửa thay cho cái cây nực cười chết tiệt mọc lên từ bờ đá đó! Đáng nguyên rửa thay những cặp tình nhân vụng trộm bất chấp cái lạnh của đêm đông, tiếp tục hẹn hò trên bờ đá.

Nhưng vì họ, và cả cái cây đó! Chuyện này đáng lẽ đã kết thúc - một cú lao mình xuống dòng nước sâu băng giá, một sự đấu tranh ngắn ngủi, và rồi quên lãng đi - kết thúc một cuộc đời vô nghĩa, chẳng mang lại lợi ích gì.

Và giờ thì anh đang ở đâu đây? Bị gãy xương vai, nằm dài một cách đáng thương trên giường bệnh và chờ đợi bị kéo lên đồn cảnh sát với tội danh tự tử.

Đáng nguyên rửa thật, đó là mạng sống của anh mà, đúng không?

Và nếu việc tự tử thành công, họ sẽ chôn cất anh trong bầu khí đạo đức vì anh là kẻ có đầu óc rối loạn.

Thật vậy, kẻ có đầu óc rối loạn! Anh không bao giờ bình thường. Và tự tử là điều hợp lý nhất mà một người như anh có thể làm được.

Một kẻ hoàn toàn trắng tay, lại bệnh tật, và một cô vợ bỏ theo người đàn ông khác. Không việc làm, không tình yêu, không tiền bạc, không cả sức khỏe hay hy vọng, thì chắc chắn kết thúc mọi thứ là giải pháp duy nhất có thể?

Và giờ đây anh đang trong hoàn cảnh nực cười. Chẳng bao lâu nữa anh sẽ bị quở trách bởi những quan tòa mộ đạo vì đã làm một việc tầm thường với một thứ chỉ duy nhất thuộc về anh - mạng sống của anh.

Anh khịt mũi giận dữ. Một con xúc động mạnh vừa quét qua người anh.

Y tá lại đến cạnh anh.

Cô ấy trẻ trung với mái tóc đỏ và khuôn mặt khá khuyết nhưng trông tử tế.

"Anh đau nhiều không?"

"Không, tôi không sao".

"Tôi sẽ cho anh ít thuốc an thần".

"Cô không giúp được gì nhiều đâu".

"Nhưng..."

"Cô nghĩ tôi không thể chịu đựng được chút đau đớn và mất ngủ này hay sao?"

Cô y tá mỉm cười nhẹ nhàng:

"Bác sĩ nói anh có thể uống chút gì đó".

"Tôi không quan tâm bác sĩ nói gì".

Cô ấy kéo thẳng tấm trải giường rồi đặt ly nước chanh lạnh gần anh hơn. Anh nói với vẻ hơi xấu hổ:

"Tôi xin lỗi vì đã thô lỗ với cô".

"Ồ, không sao đâu".

Anh bực mình vì cô hoàn toàn không cảm thấy phiền với tính khí nóng nảy của anh. Cô đã quen với những điều đó, chúng không làm cô quên đi sự nhẫn nại và lòng khoan dung một y tá

cần phải có. Anh là một bệnh nhân, không phải là người bình thường.

Anh nói:

"Sự can thiệp chết tiệt - tất cả những sự can thiệp chết tiệt này..."

"Nào, nào, mọi việc sẽ tốt đẹp cả thôi".

"Tốt hả?" anh gắng hỏi. "Tốt sao? Ôi Chúa ơi".

Cô gái từ tốn nói: "Sáng mai anh sẽ thấy khỏe hơn". Anh cố gắng nhẫn nhịn.

"Y tá các cô... Y tá các cô...! Thật dã man, các cô là vậy đó!"

"Chúng tôi biết điều gì sẽ tốt cho anh, anh thấy rồi đó".

"Thật là điên tiết mà! Cô, cái bệnh viện này, cả thế giới này. Can thiệp liên tục! Biết cái gì tốt nhất cho người khác. Tôi đã cố gắng tự tử. Cô biết điều đó, đúng không?"

Cô gái gạt đầu.

"Dù tôi có gieo mình xuống bờ đá đầy máu me hay không thì đó là việc của riêng tôi. Cuộc sống của tôi đã hết. Tôi là kẻ vô gia cư!"

Cô gái tặc lưỡi đầy cảm thông. Anh ta là một bệnh nhân. Cô đang xoa dịu anh ta bằng cách để anh ta trút giận.

"Sao tôi không thể tự tử nếu tôi muốn chứ?" Anh gắng hỏi.

Cô gái trả lời câu hỏi đó khá nghiêm túc.

"Vì như vậy là sai".

"Tại sao?"

Cô gái nhìn anh nghi ngờ. Cô chẳng phiền hà gì nhưng quá khó để giải thích rõ ràng phản ứng của mình.

"À... ý tôi là... tự tử thì tội lỗi quá. Anh phải tiếp tục sống dù muốn hay không".

"Tại sao vậy?"

"Vì, còn có những người khác anh phải quan tâm tới chứ, phải không?"

"Trường hợp của tôi thì không. Tôi có chết đi cũng chẳng ảnh hưởng tới ai cả".

"Anh không có bà con thân thích gì sao? Không cha mẹ, anh chị em hay bất cứ ai hả?"

"Không. Tôi từng có vợ nhưng cô ấy bỏ đi rồi - cũng đúng thôi, cô ấy thấy tôi chẳng được tích sự gì cả".

"Nhưng chắc chắn anh còn có bạn bè?"

"Không, tôi không có. Tôi không phải là một người thân thiện. Nghe này, cô y tá ơi, tôi sẽ nói cho cô một chuyện. Tôi đã từng là một người hạnh phúc. Tôi có công việc tốt và một cô vợ xinh đẹp. Rồi tôi bị tai nạn xe hơi. Tôi ngồi trên xe do ông chủ lái. Ông ta muốn tôi nói là lúc gặp tai nạn thì ông ta đang lái xe với tốc độ dưới 48km/h. Nhưng sự thật là lúc đó ông ta lái với tốc độ gần 80km/h. Không có ai chết cả, cũng không có vấn đề gì cả, ông ta chỉ muốn mình đúng để làm việc với bên bảo hiểm thôi. À, tôi không nói theo những điều ông ta muốn. Như vậy là nói dối, mà tôi thì không nói dối".

Cô y tá nói:

"Tôi nghĩ anh làm đúng đó, rất đúng".

"Cô nghĩ vậy sao? Vì ngoan cố nên tôi đã mất việc, sắp tôi rất căm giận, ông ấy khiến tôi không thể tìm được việc nào khác nữa. Vợ tôi thấy tôi lang thang mãi mà chẳng tìm được việc gì để làm nên cô ấy bỏ đi theo một người bạn của tôi. Hắn ta làm ăn tốt và đang phát lên. Tôi thì cứ vật vờ, thất bại liên miên. Tôi bắt đầu uống rượu. Điều đó cũng chẳng thể giúp tôi có được việc. Cuối cùng tôi cảm thấy sức khỏe giảm sút - cố gắng quá mức - bác sĩ nói tôi sẽ không bao giờ khỏe mạnh được nữa. À, vậy là chẳng còn gì đáng sống. Cách dễ dàng và rõ ràng nhất là ra đi. Đời tôi chẳng còn hữu ích gì cho bản thân mình và cho bất cứ ai khác". Cô y tá nhỏ bé lầm bầm:

"Anh chẳng thể biết điều đó".

Anh cười. Anh cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn. Sự buồn bực ngày thơ của cô làm anh vui.

"Cô gái bé nhỏ của tôi ơi, tôi có ích gì cho ai nào?"

Cô gái bối rối trả lời:

"Anh không biết sao, có lẽ... ngày nào đó anh sẽ biết".

"Ngày nào đó sao? Sẽ không có bất cứ ngày nào cả đâu. Lần sau tôi chắc chắn sẽ làm tốt".

Cô gái lắc đầu kiên quyết:

"Ồ không" cô nói. "Giờ anh sẽ không tự tử nữa đâu".

"Tại sao không?"

"Người ta chẳng bao giờ làm vậy".

Anh liếc nhìn cô. "Người ta chẳng bao giờ làm vậy". Anh là một trong số những người muốn tự tử. Anh định phản kháng một cách hăng hái, nhưng tính chân thật bẩm sinh đột nhiên ngăn anh lại.

Anh có tự tử lại không? Anh có thật sự muốn làm lại?

Đột nhiên anh biết rằng anh không làm. Chẳng có lý do nào cả. Có lẽ lý do hợp lý nhất là điều mà cô đã biết nhờ kiến thức chuyên môn của mình. Những người tự tử sẽ không bao giờ thực hiện lại điều đó.

Hơn tất cả, anh muốn buộc cô thừa nhận một điều về khía cạnh đạo đức.

"Ở một mức độ nào đó thì tôi có quyền làm điều mà tôi muốn liên quan tới đời sống cá nhân của tôi".

"Không, không, anh không có quyền".

"Nhưng tại sao lại không, hả cô gái của tôi, tại sao chứ?"

Cô gái đỏ mặt. Cô nói, mấy ngón tay vôn vê cái thánh giá bằng vàng trên cổ:

"Anh không hiểu sao. Có thể Chúa cần anh".

Anh liếc nhìn rồi quay đi. Anh không muốn làm tan vỡ niềm tin trẻ con của cô. Anh nói cách giấu cợt:

"Tôi cho là một ngày nào đó tôi có thể dùng một con ngựa đang phi nước đại và cứu một đứa trẻ tóc vàng khỏi thần chết hả? Phải vậy không?"

Cô lắc đầu. Cô nói một cách sôi nổi, cố gắng diễn tả một điều gì đó mơ hồ và vì vậy cô bị lú lẫm:

"Có lẽ chỉ ở nơi nào đó... không làm bất cứ điều gì... chỉ là ở một nơi nào đó trong khoảng thời gian nào đó... ôi, tôi không thể nào nói ra được ý của tôi, nhưng có thể ngày nào đó anh sẽ đi lang thang ngoài đường và làm được điều gì đó cực kỳ quan trọng, thậm chí có thể không biết đó là điều gì".

Cô y tá tóc đỏ là người vùng bờ tây Scotland và vài người trong gia đình cô có thể thấy được chuyện tương lai.

Có lẽ, một cách mơ hồ, cô thấy hình ảnh người đàn ông lang thang trên đường vào một đêm tháng Chín và cứu được một người khỏi cái chết kinh hoàng...

Ngày 14 tháng Hai

Chỉ có một người trong phòng và âm thanh duy nhất phát ra là tiếng bút sột soạt trên giấy khi người đó viết hết dòng này đến dòng khác.

Chẳng có ai đọc những dòng đó, mà nếu có thì họ cũng khó lòng tin được. Những điều được viết ra là một kế hoạch quá rõ ràng và chi tiết về một vụ giết người.

Có những khi cơ thể nhận thức được việc bị tâm trí điều khiển - khi nó cúi đầu vâng lệnh những điều lạ đang điều khiển các hành động của nó. Cũng có khi tâm trí nhận thức được rằng nó sở hữu và điều khiển một cơ thể và hoàn thành mục đích của nó bằng cách sử dụng cơ thể

đó.

Người ngồi viết đó đang trong tình trạng thứ hai, một bộ não bình tĩnh và lạnh lùng được điều khiển bởi trí thông minh. Tâm trí này chỉ có một ý nghĩ và một mục đích duy nhất - hủy hoại một người khác. Cuối cùng thì mục đích đó có thể được hoàn thành, âm mưu đã được vạch ra rõ ràng trên giấy. Mỗi một tình huống bất ngờ, mỗi một khả năng đều được xét tới. Mọi việc đã tuyệt đối chắc chắn. Âm mưu này, cũng giống như những âm mưu hoàn hảo khác, không tuyệt đối cứng nhắc. Có một số hành động thay thế ở vài thời điểm nào đó. Hơn nữa, vì tâm trí này rất thông minh, nó nhận ra rằng phải có vài dự phòng khôn ngoan cho những tình huống không thể đoán trước. Nhưng những điểm chính đã rõ ràng và được kiểm tra chặt chẽ. Thời gian, nơi chốn, phương pháp, và cả nạn nhân!

Người đó ngẩng đầu lên, cầm xấp giấy và đọc rất cẩn thận. Đúng vậy, chuyện quá dễ hiểu. Một nụ cười thoáng qua khuôn mặt đăm chiêu đó. Một nụ cười không tỉnh táo lắm. Người đó rít một hơi thở dài.

Con người được tạo thành theo hình ảnh của Đấng Tạo hóa, vì vậy bây giờ sẽ có một trò đùa kinh khủng với niềm vui của Ngài.

Đúng vậy, mọi thứ đã được lên kế hoạch - phản ứng của mỗi người đã được tiên đoán và cho phép xảy ra, mặt tốt và mặt xấu trong mỗi con người bị lợi dụng và đưa vào rất hài hòa với một ý định xấu.

Vẫn còn thiếu một điều gì đó...

Tác giả mỉm cười lần theo ngày tháng - một ngày trong tháng Chín.

Rồi một tiếng cười vang lên và tờ giấy bị xé thành nhiều mảnh, những mảnh vụn được mang đến ném vào ngọn lửa trong lò sưởi. Chẳng có sự bất cẩn nào. Mỗi mảnh vụn đều bị đốt cháy và tiêu hủy. Kế hoạch giờ đây chỉ còn lại duy nhất trong bộ não của người tạo ra nó.

Ngày 8 tháng Ba

Sĩ quan cảnh sát Battle đang ngồi ở bàn ăn, hàm ông bành ra một cách hung hăng. Chậm rãi và cẩn thận, ông đang đọc lá thư mà vợ ông nước mắt ngấn dài trao cho. Chẳng có dấu hiệu gì trên khuôn mặt ông vì khuôn mặt đó không có chỗ cho các biểu hiện cảm xúc. Cứ như đó là một khuôn mặt chạm trổ từ gỗ, cứng và rắn chắc, và nói theo cách nào đó thì khá ấn tượng. Sĩ quan Battle chưa bao giờ có những gợi ý thông minh; ông tuyệt nhiên không phải là một người thông minh, nhưng ông có những đặc tính khác rất khó xác định, rất mạnh mẽ.

"Em không thể tin được" bà Battle nức nở nói. "Sylvia!"

Sylvia là con út trong năm đứa con của ông bà Battle. Cô bé mười sáu tuổi và đang học ở một ngôi trường gần Maidstone.

Bức thư gửi từ cô Amphrey, nữ hiệu trưởng của ngôi trường này. Đó là một bức thư cực kỳ khéo léo, rõ ràng và lịch sự. Trắng đen đã rõ, thỉnh thoảng có vài vụ trộm ở trường làm cho ban giám hiệu bối rối, rằng vấn đề giờ đây ít ra cũng đã rõ ràng, rằng Sylvia Battle đã thú nhận, và rằng cô Amphrey muốn gặp ông bà Batúe sớm để "thảo luận vấn đề".

Sĩ quan Battle gấp lá thư lại bỏ vào túi và nói: "Em cứ để vụ này cho anh, Mary à".

Ông đứng dậy, đi quanh bàn, vỗ nhẹ vào má bà và nói, "Đừng lo em yêu, rồi đâu cũng vào đấy thôi mà".

Ông đi vào phòng, hoàn toàn thoải mái và yên tâm.

Chiều hôm đó, trong phòng khách riêng khá hiện đại của cô Amphrey, sĩ quan Battle ngồi ngay ngắn trên ghế, hai bàn tay to lớn rắn chắc đặt lên gối, cô Amphrey ngồi đối diện và tìm cách quan sát kỹ từng đường nét trên khuôn mặt viên cảnh sát.

Cô Amphrey là một nữ hiệu trưởng rất thành công. Cô có cá tính - rất cá tính. Cô rạng ngời, hợp thời, và cô liên kết tính kỷ luật với những ý tưởng hiện đại về quyền tự quyết.

Căn phòng của cô là tiêu biểu cho tinh thần Meadway. Mọi thứ đều có màu của bột yến mạch - các bình hoa thủy tiên lớn, các chậu uất kim hương và lan dạ hương. Một hoặc hai bản sao của Hy Lạp cổ đại, hai mảnh điêu khắc hiện đại, hai bức tranh vẽ nước Ý thời phục hưng treo trên tường. Ở giữa tất cả những thứ ấy là cô Amphrey, mặc một chiếc áo màu xanh dương đậm với khuôn mặt hồ hởi của một kẻ đi săn có lương tâm, cùng với đôi mắt xanh sáng, trông rất nghiêm túc qua cặp kính dày.

"Điều quan trọng," cô uốn giọng và nói rất rõ ràng, "là chuyện này phải được giải quyết ngay tức khắc. Đó chính là cô gái mà chúng ta đang nói, ông Battle à. Chính là Sylvia. Điều quan trọng nhất - quan trọng nhất là, cuộc sống của cô bé không nên bị phá hỏng theo cách đó. Cô bé không nên có cảm giác mang gánh nặng tội lỗi, nếu có khiển trách thì cũng phải đưa ra một cách nhẹ nhàng thôi. Chúng ta phải tìm được lý do đằng sau những vụ ăn cắp vặt này. Ý thức về sự kém cỏi, có lẽ vậy? Cô bé không giỏi trong các trò chơi, ông biết mà, một ước muốn mơ hồ được nổi bật trong một lĩnh vực khác - ước mơ khẳng định bản ngã của cô bé? Chúng ta phải rất cẩn thận. Đó là lý do tôi muốn gặp riêng ông trước - để nhắc nhở ông phải rất cẩn thận với Sylvia. Tôi lặp lại lần nữa, tìm cho được nguyên nhân đằng sau vụ này mới là điều quan trọng".

"Điều đó, thưa cô Amphrey," sĩ quan Battle nói, "là lý do tôi đến đây".

Giọng ông nhỏ đi, khuôn mặt không cảm xúc, đôi mắt nhìn bao quát nữ hiệu trưởng để đánh giá.

"Tôi đã rất nhẹ nhàng với cô bé" cô Amphrey nói.

Ông Battle nói ngắn gọn:

"Cô thật tốt, thưa cô".

"Ông thấy đó, tôi thật sự yêu thương và thấu hiểu bọn trẻ".

Ông Battle không trả lời trực tiếp, ông nói. "Nếu cô không phiền, thưa cô Amphrey, thì bây giờ tôi muốn gặp con gái tôi".

Để nhấn mạnh, cô Amphrey khuyên ông nên cẩn thận -tử tử - đừng làm một đứa trẻ đang trong độ tuổi nổi loạn phản kháng.

Viên cảnh sát không tỏ dấu hiệu mất kiên nhẫn nào. Trông ông như không có phản ứng gì.

Cuối cùng thì cô cũng đưa ông tới văn phòng. Họ băng ngang qua một vài cô gái trên lối đi. Các cô gái nhìn ông một cách lịch sự nhưng ánh mắt họ đầy vẻ tò mò. Sau khi đưa ông Battle vào một phòng nhỏ khác hẳn với căn phòng ở lầu dưới, cô Amphrey bước trở ra và nói rằng sẽ cho Sylvia đến gặp ông.

Nhưng ngay khi cô vừa ra khỏi phòng, Battle đã gọi cô lại.

"Chờ chút, thưa cô, sao cô khẳng định Sylvia là người phải chịu trách nhiệm cho những vụ trộm này?"

"Phương pháp của tôi, ông Battle à, là phương pháp tâm lý". Cô Amphrey nói vẻ nghiêm trang.

"Tâm lý? À, vậy còn bằng chứng thì sao, thưa cô Amphrey?"

"Đúng, đúng, tôi hiểu chứ, ông Battle - ông sẽ có cảm giác đó. Ông... à, bệnh nghề nghiệp mà. Nhưng liệu pháp tâm lý đã bắt đầu được khoa học tội phạm chấp nhận. Tôi có thể bảo đảm với ông rằng không hề có sai sót gì cả - tự Sylvia thừa nhận toàn bộ sự việc".

"Đúng vậy, tôi biết điều đó. Tôi chỉ muốn hỏi vì sao cô ngẫu nhiên chọn con bé để áp dụng chứ".

"Vấn đề là vật dụng của các nữ sinh bị mất ngày càng tăng. Tôi đã tập họp toàn trường và công bố sự thật. Cùng lúc đó, tôi kín đáo quan sát các khuôn mặt. Nét mặt của Sylvia làm tôi chú ý ngay. Đó là sự thú tội. Lúc đó tôi biết ai là người phải chịu trách nhiệm cho việc này. Tôi muốn, không phải đối chất với cô bé về tội lỗi, nhưng để chính cô bé tự thừa nhận. Tôi có một bài kiểm tra nhỏ, chỉ là từ ngữ thôi".

Battle gật đầu cho biết ông đã hiểu.

"Và cuối cùng cô bé thừa nhận tất cả".

"Tôi hiểu".

Cô Amphrey ngáp ngừng một lúc, rồi đi ra ngoài.

Ông Battle đang đứng nhìn ra cửa sổ thì cánh cửa lại mở.

Ông từ từ quay lại và nhìn con gái.

Sylvia đứng trước cánh cửa mà cô vừa đóng lại. Cô cao, ngăm đen và gầy. Mặt cô rầu rĩ và dường như sắp khóc. Cô nói với vẻ rụt rè hơn là bướng bỉnh:

"Dạ, con tới rồi".

Battle trầm tư nhìn cô một lúc rồi thở dài.

"Cha không nên gửi con vào đây học" ông nói. "Người phụ nữ đó là một kẻ ngốc".

Sylvia ngạc nhiên tới mức quên luôn chuyện của mình.

"Cô Amphrey à?Ồ, nhưng cô ấy tuyệt mà. Tất cả chúng con đều nghĩ vậy đó".

"Ừm" Battle nói. "Có thể không hoàn toàn là một kẻ ngốc nếu cô ấy chịu bỏ đi những ý tưởng kiểu đó. Giống nhau cả thôi, dù sao Meadway cũng không phải là nơi dành cho con, dù cha không chắc - chuyện này vẫn có thể xảy ra ở nơi khác".

Sylvia xoắn hai tay với nhau. Cô bé nhìn xuống và nói:

"Con... con xin lỗi cha, thật sự là tại con".

"Con nên làm vậy" Battle nói ngắn gọn. "Lại đây con".

Cô bước chậm chạp, miễn cưỡng băng qua phòng tới chỗ ông. Ông nâng cầm cô lên bằng bàn tay gân guốc và nhìn thật sát vào mặt cô.

"Đã có một sự thỏa hiệp, phải không con?" ông nói nhẹ nhàng.

Nước mắt cô bé bắt đầu rơi.

Battle từ tốn nói:

"Con thấy không, Sylvia, cha biết mọi chuyện đã xảy ra, và rằng đã có chuyện gì đó với con. Hầu hết người ta đều có điểm yếu. Thường thì khá đơn giản. Con có thể thấy một đứa trẻ ham ăn, nóng tính, hoặc là hay bắt nạt người khác. Con là một đứa trẻ ngoan, rất yên lặng, tính tình dầm thắm, không gây rắc rối gì, và chính vì vậy mà thỉnh thoảng cha rất lo lắng. Vì nếu có một khiếm khuyết nào đó mà con không biết, đôi khi nó làm hỏng mọi thứ khi dùng một phép thử".

"Giống con!" Sylvia nói.

"Đúng, giống như con. Dễ bị tổn thương vì căng thẳng, theo cách thức rất lạ lùng. Đó là một cách thức kỳ quái mà trước giờ cha không biết".

Cô gái đột ngột nói, giọng pha chút khinh bỉ:

"Con nghĩ là cha gặp các vụ trộm thường xuyên chứ".

"À, đúng. Cha biết tất cả bọn chúng. Và đó là lý do tại sao, con yêu à, không phải vì cha là cha con (các ông bố thường không hiểu gì về con cái họ) mà vì cha là một cảnh sát, cha biết rõ con không phải kẻ trộm. Con không bao giờ lấy thứ gì ở cái chốn này. Trộm có hai loại, một loại lấy những thứ có sức cám dỗ lớn mà bất chợt lọt vào mắt họ (nhưng loại đó hiếm gặp - điều thú vị là một người chân thật thường có thể vượt qua được cám dỗ) và loại kia lấy bất cứ thứ gì không thuộc về họ. Con không thuộc hai loại này. Con không phải là trộm. Con là kiểu nói dối không bình thường".

Sylvia bắt đầu, "Nhưng..."

Ông gạt đi.

"Con đã thừa nhận tất cả? Đúng vậy, cha biết điều đó. Đã từng có một vị thánh thường mang bánh mì ra ngoài cho người nghèo. Người chồng không thích điều đó. Một lần ông bắt gặp và hỏi bà ấy giấu gì trong giỏ. Bà ấy rất hoảng sợ và nói đó là hoa hồng - ông ta xé cái giỏ ra và đúng là hoa hồng thật - một phép màu. Bây giờ nếu con là thánh Elizabeth, đi ra ngoài với một

giỏ hoa hồng, và chồng con đi theo, hỏi con đang cầm gì, con sẽ hoảng sợ và nói đó là 'bánh mì'."

Ông dừng lại, rồi nhỏ nhẹ nói:

"Là như vậy, đúng không?"

Một sự im lặng kéo dài và rồi cô gái đột ngột cúi đầu.

Battle nói:

"Nói cho cha biết đi, con gái ngoan. Chuyện là thế nào?"

"Cô ấy yêu cầu tất cả chúng con đứng dậy. Cô ấy thuật lại sự việc. Và con thấy cô ấy nhìn con và con biết cô ấy nghĩ là con. Con nhận thấy mặt mình đỏ bừng, và con thấy vài bạn gái nhìn con. Thật kinh khủng. Và rồi những người khác bắt đầu nhìn con và thì thầm bàn tán. Con có thể thấy tất cả bọn họ đều nghĩ như vậy. Và rồi một buổi chiều nọ, cô Amp đưa con lên đây cùng một số bạn khác và chúng con chơi trò chơi đoán chữ - cô ấy nói một từ và chúng con trả lời".

Battle cười một cách kinh tởm.

"Và con có thể hiểu điều này có ý gì, và... và cả người con như đông cứng lại. Con cố gắng không trả lời sai, con cố gắng nghĩ về những thứ bên ngoài, như những con sóc hay những bông hoa... và cô Amp ngồi đó quan sát con với cặp mắt sắc lẹm - cha biết không, điều chán nản gì đó nổi lên trong con. Và sau đó, à, càng ngày càng tệ và một ngày nọ, cô Amp nói với con khá tử tế, có vẻ thấu hiểu... và... và con thua cuộc và thừa nhận là con đã làm... và ôi, cha ơi! Cứu con!"

Battle xoa cằm.

"Cha biết rồi".

"Cha có hiểu không?"

"Không, Sylvia. Cha không hiểu vì cha không làm cách đó. Nếu ai đó cố gắng khiến cha thừa nhận rằng cha đã làm gì đó mà thật sự cha không làm, cha cảm thấy muốn đâm vào mặt kẻ đó. Nhưng cha biết trường hợp của con ra sao - và cô Amp có cặp mắt sắc lẹm đó của con đã có một ví dụ hay về tâm lý bất ổn ngay trước mũi cô ta, vì bất cứ người nào thiếu kinh nghiệm về lý thuyết đó đều có thể hiểu sai. Vấn đề phải làm bây giờ là dọn dẹp đồng rác rưởi này. Cô Amphrey ở đâu?"

Cô Amphrey đang khéo léo lượn lờ gần đó. Nụ cười cảm thông vẫn giữ nguyên trên mặt cô khi sĩ quan Battle nói một cách căng thẳng:

"Để công bằng cho con gái tôi, tôi phải yêu cầu cô gọi cảnh sát khu vực đến đây".

"Nhưng, ông Battle, chính Sylvia..."

"Sylvia chưa bao giờ chạm tay vào bất cứ thứ gì không thuộc về nó ở nơi này".

"Tôi khá hiểu điều đó, vì là một người cha..."

"Tôi không nói với tư cách là một người cha, mà là một cảnh sát. Hãy để cảnh sát giúp cô một tay trong vụ này. Họ sẽ thận trọng. Cô sẽ thấy mọi thứ được giấu đâu đó và sẽ có dấu vân tay trên chúng, tôi hy vọng vậy. Những kẻ trộm vặt không nghĩ tới việc mang găng tay đâu. Giờ tôi sẽ đưa con gái tôi về. Nếu cảnh sát tìm ra chứng cứ - chứng cứ thật - chứng minh con bé có liên quan tới vụ trộm, tôi sẽ chuẩn bị cho con bé ra tòa và chấp nhận những gì xảy ra với nó, nhưng tôi không lo lắng gì cả".

Khi ông lái xe ra khỏi cổng với Sylvia ngồi bên cạnh, chừng năm phút sau, ông hỏi:

"Cô gái tóc hoe hơi xù xù, đôi má rất hồng, có nốt ruồi ở cằm và cặp mắt xanh là ai? Cha có đi ngang qua cô ta ở lối đi".

"Nghe sao giống Olive Parsons".

"À, vậy đó, cha không ngạc nhiên gì nếu thủ phạm là cô ta".

"Trông cô ấy có vẻ gì là sợ hãi không cha?"

"Không, trông hơi đom đống! Cái vẻ đom đống bình tĩnh mà cha đã gặp hàng trăm lần ở sở

cảnh sát. Cha cá con bé là kẻ ăn trộm, nhưng con sẽ khó mà có được những lời thú nhận của nó, không dễ đâu".

Sylvia buông tiếng thở dài:

"Cứ như là vừa mới thoát ra khỏi ác mộng vậy. Ôi cha ơi, con xin lỗi. Ôi, con xin lỗi! Sao con có thể là một kẻ ngốc, vô cùng ngốc nghếch như vậy chứ? Con cảm thấy kinh khủng quá".

"Được rồi" sĩ quan Battle nói, nhắc tay khỏi bánh lái và vỗ lên cánh tay cô con gái, rồi thốt lên một trong những lời an ủi sáo mồn của ông. "Con đừng lo. Những chuyện này là để thử thách chúng ta. Đúng vậy, những chuyện như thế này là để thử thách chúng ta. Ít ra là cha nghĩ như vậy. Cha không thấy có lý do nào khác để chúng xảy ra cho chúng ta..."

Ngày 19 tháng Tư

Ánh mặt trời thiêu đốt ngôi nhà của Neville Strange ở Hindhead.

Đó là một ngày tháng Tư nóng hơn cả những ngày tháng Sáu sắp đến, như vẫn thường xảy ra ít nhất là một lần trong một tháng.

Neville Strange đang xuống lầu. Anh mặc bộ đồ vải flannel trắng, tay kẹp bốn chiếc vợt tennis.

Nếu chọn một người Anh để làm ví dụ về mẫu đàn ông may mắn đến nỗi không cần mơ ước gì, thì ủy ban Bầu chọn sẽ chọn Neville Strange. Đối với người dân Anh, Neville Strange là một người nổi tiếng, một tay vợt hàng đầu và là vận động viên các môn phối hợp. Dù anh chưa bao giờ vào được vòng chung kết giải Wimbledon, anh qua được vài vòng đầu, và trong các trận đánh đôi nam nữ, anh đã hai lần vào bán kết. Có lẽ anh là vận động viên có quá nhiều tài để có thể trở thành một nhà vô địch tennis. Anh là tuyển thủ dự bị ở đội golf, một vận động viên bơi lội giỏi, và đã vài lần leo núi Alps. Anh ba mươi ba tuổi, sức khỏe tốt, ngoại hình đẹp, giàu có, và một người vợ mới cưới cực kỳ xinh đẹp, với tất cả những điều đó thì chẳng có gì phải quan tâm hay lo lắng.

Tuy nhiên sáng nay khi anh đi xuống cầu thang thì có một cái bóng đi theo anh. Một cái bóng mà chẳng ai thấy được. Nhưng anh đã phát hiện ra nó, ý nghĩ về nó làm anh nhúu mày, và làm cho vẻ mặt anh trở nên bối rối và thiếu quyết đoán.

Anh đi băng qua sảnh, vươn vai lên như thể ném đi một gánh nặng nào đó, băng qua phòng khách, bước ra hàng hiên có kính bao bọc, ở đó, cô vợ Kay đang cuộn tròn trên ghế nệm uống cam vắt.

Kay Strange hai mươi ba tuổi và là một cô gái xinh đẹp lạ thường. Cô có thân mình mảnh khảnh nhưng kêu gọi một cách tinh tế, mái tóc hung đỏ, làn da hoàn hảo đến nỗi cô thường chỉ cần trang điểm rất nhẹ để tôn vẻ đẹp đó lên, và cặp mắt với đôi chân mày đen hiếm khi trùng với viền mái tóc đỏ trước trán, và nếu có thì đúng là thảm họa.

Chồng cô nhỏ nhẹ:

"Chào người đẹp, ăn sáng gì đây cưng?"

Kay trả lời: "Những quả cắt máu me kinh khủng dành cho anh, và nấm, và thịt ba chỉ cuộn".

"Nghe được đó" Neville nói.

Anh tự đi lấy thức ăn và thêm một ly cà phê. Vài phút im lặng trôi qua.

"Ô" Kay nói, ngoe nguẩy những ngón chân trần với các móng chân được sơn màu tím một cách kêu gọi. "Mặt trời không đáng yêu sao? Tóm lại thì nước Anh cũng đâu đến nỗi tệ".

Họ vừa trở về từ miền nam nước Pháp.

Sau khi lướt qua các tiêu đề của tờ báo, Neville quay lại trang thể thao và chỉ nói "Ừm..."

Sau đó, vừa ăn bánh mì nướng và mứt, anh đặt tờ báo sang một bên và kiểm tra thư.

Cũng có vài bức hay nhưng hầu hết anh xé đôi và vứt đi ngay. Giấy báo gửi khách hàng, quảng cáo, ấn phẩm.

Kay nói: "Em không thích cách phối màu trong phòng khách, em thay đổi được không,

Nevile?"

"Bất cứ điều gì em muốn, người đẹp à".

"Màu xanh lam tươi," Kay nói mơ màng, "và những chiếc đệm satanh màu ngà".

"Vậy em phải nuôi thêm con vượn nữa" Nevile nói.

"Anh làm con vượn đó đi" Kay trả lời.

Nevile mở tiếp lá thư khác.

"À, nhân tiện," Kay nói "Shirley mời chúng ta đi Na Uy bằng du thuyền vào cuối tháng Sáu, không đi thì ngại lắm".

Cô cẩn thận liếc sang Nevile và nói một cách buồn bã: "Em muốn đi".

Có điều gì đó, một thứ không chắc chắn, như đám mây lơ lửng trên mặt Nevile.

Kay chống đối:

"Chúng ta có phải tới chỗ bà Camilla già nua đó không?"

Nevile cau mày:

"Dĩ nhiên là phải đi rồi. Kay này, ehúng ta đã nói chuyện này rồi mà. Ông Matthew là người giám hộ của anh. Ông ấy và Camilla đã chăm sóc anh. Gull's Point là nhà anh, cho tới giờ vẫn là nhà của anh".

"Ồ, được rồi, được rồi" Kay nói. "Nếu phải đi, thì chúng ta đi. Cuối cùng thì, chúng ta sẽ hưởng số tiền đó khi bà ta qua đời, vì vậy em nghĩ là chúng ta phải nịnh hót một chút".

Nevile giận dữ nói:

"Đó không phải là vấn đề nịnh nọt! Bà ấy không kiểm soát số tiền đó. Ông Matthew tin tưởng giao tiền cho bà ấy giữ suốt đời và rồi sẽ tới lượt anh và vợ anh. Đó là vấn đề tình cảm. Sao em không chịu hiểu điều đó vậy?"

Kay nói sau một thoáng do dự:

"Em thật sự hiểu mà. Em chỉ đang giả vờ thôi bởi vì... à, vì em biết em được phép đến đó chỉ vì họ phải chấp nhận như vậy. Họ ghét em. Đúng vậy, họ ghét em! Bà Tressilian coi thường em còn Mary Aldin thì luôn cảnh giác khi nói chuyện với em. Với anh những chuyện đó chẳng sao cả. Anh không thấy những gì đang diễn ra".

"Dường như họ luôn rất lịch sự với em mà. Em biết rõ là anh không thể chịu đựng được nếu họ không làm vậy".

Qua cặp mi đen, Kay tò mò nhìn anh:

"Họ đủ lịch sự nhưng họ biết cách làm em bức mình. Em là kẻ xen vào. Đó là cách họ nghĩ về em".

"Được rồi," Nevile nói, "cuối cùng, anh nghĩ đó là điều hiển nhiên, đúng không?"

Giọng anh thay đổi một cách nhẹ nhàng. Anh đứng dậy quay lưng lại với Kay và nhìn ra quang cảnh bên ngoài.

"À đúng, em dám nói đó là tự nhiên. Họ tận tình với Audrey, đúng không?" Giọng cô hơi run. "Audrey nhọt nhọt thân mến! Camilla không tha thứ cho em vì đã chiếm chỗ cô ta".

Nevile không quay lại, giọng nói vô cảm, "Xét cho cùng, Camilla đã già rồi... hơn bảy mươi rồi. Thế hệ của bà ấy thật sự không thích việc ly hôn, em biết mà. Nói chung anh nghĩ là bà ấy chấp nhận điều đó rất tốt nếu xét đến việc bà ấy thích Audrey đến thế nào".

Giọng anh thay đổi đôi chút khi nhắc đến cái tên ấy.

"Họ nghĩ anh đối xử tệ với cô ta".

"Anh đã làm như vậy" Nevile thì thầm, nhưng vợ anh đã nghe được.

"Ôi Nevile, đừng ngó ngàng như vậy chứ anh. Chẳng qua là bà ấy chọn cách làm ầm ĩ lên thôi".

"Bà ấy không làm ầm lên. Audrey cũng không bao giờ như vậy".

"À, anh biết ý em là gì mà. Vì cô ta chuyển đến nơi khác và bị ốm, sau đó đi khắp nơi với bộ dạng thất tình. Em gọi đó là nặng nề. Em không thể gọi Audrey là kẻ thua cuộc về vang được.

Quan điểm của em là nếu người vợ không thể giữ được chồng thì nên chia tay một cách nhẹ nhàng. Hai người không hề có điểm chung nào. Cô ta không bao giờ chơi một môn thể thao nào, trông xanh xao và tả tơi như miếng giẻ rách vậy. Cô ta chẳng có sức sống! Nếu cô ta thật sự quan tâm tới anh, cô ta nên nghĩ tới hạnh phúc của anh trước chứ, và sẽ vui khi anh sống hạnh phúc với người thích hợp với anh".

Nevile quay lại và cười mỉa mai:

"Đam mê thể thao ghê nhỉ! Thể thao thì liên quan gì đến tình yêu và hôn nhân chứ!"

Kay cười lớn và đỏ mặt:

"À, có lẽ em nói hơi quá một chút. Nhưng ở một mức độ nào đó, chuyện gì đến thì nó sẽ phải đến. Anh phải chấp nhận những điều này!"

Nevile nói nhỏ giọng:

"Audrey chấp nhận nó. Cô ấy ly hôn với anh để em và anh có thể cưới nhau".

"Đúng, em biết..." Kay ngập ngừng.

Nevile nói: "Em chẳng bao giờ hiểu được Audrey".

"Vâng, em không hiểu. Nói cách nào đó thì Audrey làm em sờn da gà. Em không biết gì về cô ấy. Anh không bao giờ biết cô ấy đang nghĩ gì... Cô ấy... cô ấy hơi đáng sợ".

"Ôi, tầm phào quá, Kay à".

"À, vì cô ấy làm em sợ. Có lẽ bởi vì cô ấy thông minh".

"Người yêu gốc gác của anh ời".

Kay cười.

"Anh luôn gọi em như vậy!"

"Vì em như vậy mà!"

Họ nhìn nhau cười âu yếm. Nevile tới bên cô, cúi xuống hôn lên gáy cô.

"Kay đáng yêu, đáng yêu" anh thì thầm.

"Tốt lắm Kay" Kay nói. "Từ bỏ chuyến đi chơi bằng du thuyền và bị làm mất mặt bởi những mối quan hệ nghiêm túc thời Victoria của chồng".

Nevile quay lại và ngồi xuống gần chiếc bàn.

"Em biết không," anh nói "anh thấy nếu em muốn đi du lịch với Shirty đến vậy thì tại sao chúng ta lại không đi chứ".

Kay ngồi bật dậy ngạc nhiên:

"VẬY CÒN Saltcreek và Gull's Point thì sao?"

Nevile nói bằng giọng không tự nhiên lắm:

"Anh không biết tại sao chúng ta không tới đó vào đầu tháng Chín?"

"Ồ, nhưng Nevile này, chắc chắn..." cô dừng bật.

"Chúng ta không thể đi vào tháng Bảy và tháng Tám vì giải đấu" Nevile nói. "Nhưng vào tuần cuối tháng Tám chúng ta sẽ xong giải ở St Loo và từ đó chúng ta khởi hành đến Saltcreek là tiện nhất".

"Ồ, như vậy thì ổn cả - tuyệt vời. Nhưng em nghĩ... à, cô ấy luôn tới đó vào tháng Chín đúng không?"

"Ý em là Audrey hả?"

"Đúng vậy, em cho là họ có thể hoãn cuộc hẹn với cô ấy, nhưng..."

"Tại sao họ phải hoãn cuộc hẹn với cô ấy?"

Kay liếc nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ:

"Ý anh là chúng ta cũng nên đến vào thời điểm đó sao? Ý nghĩ lạ thật đó".

Nevile gất gồng:

"Anh nghĩ ý đó chẳng có gì lạ cả. Ngày nay nhiều người làm như vậy mà. Tại sao tất cả chúng ta không thể là bạn bè chứ? Như vậy mọi việc trở nên đơn giản hơn nhiều. Tại sao chứ, hôm

trước cũng là em nói vậy mà".

"Em nói sao?"

"Đúng, em không nhớ à? Khi chúng ta nói về Howes, và em nói đó là cách hợp lý để nhìn nhận sự việc, và rằng vợ mới của Leonard và vợ cũ của anh ta là bạn tốt của nhau".

"Ồ, em chẳng phiền gì đâu. Em cũng nghĩ như vậy là hay nhất. Nhưng... à, em không cho là Audrey cũng nghĩ như vậy".

"Nhảm nhí".

"Không nhảm nhí đâu. Anh biết mà, Neville, Audrey thích anh kinh khủng... Em không nghĩ cô ta có thể chịu đựng được chúng ta một thời gian đâu".

"Em sai rồi, Kay à. Audrey nghĩ như vậy sẽ hay đó".

"Audrey... anh nói Audrey nghĩ là có ý gì vậy? Sao anh biết Audrey nghĩ gì chứ?"

Neville có vẻ hơi bối rối. Anh hắng giọng ngượng ngùng:

"Thật sự là, hôm qua anh tình cờ gặp cô ấy khi ở London".

"Anh có nói với em đâu".

Neville nói không được tự nhiên:

"Giờ anh đang nói với em đây. Thật sự chỉ là tình cờ thôi. Anh đang đi qua công viên và cô ấy đi về phía anh. Em không muốn anh phải chạy trốn cô ấy chứ hả?"

"Không, tất nhiên là không rồi" Kay nói, và liếc mắt. "Anh nói tiếp đi".

"Anh... bọn anh... dừng lại, tất nhiên rồi, và rồi anh quay lại và đi cùng cô ấy. Anh... anh cảm thấy ít ra đó là điều anh có thể làm".

"Rồi sao nữa?" Kay nói.

"Và rồi bọn anh ngồi xuống ghế và nói chuyện. Cô ấy rất tử tế, thật sự rất tử tế".

"Thú vị thật".

"Bọn anh nói chuyện, em biết đó, hết chuyện này tới chuyện khác. Cô ấy khá tự nhiên và bình thường, và vậy thôi".

"Thật là phi thường" Kay nói.

"Và cô ấy hỏi về em..."

"Thật là tử tế!"

"Và bọn anh nói về em một hồi. Thật đó, Kay, cô ấy quá tử tế".

"Audrey yêu dấu!"

"Và vậy là phần anh, em biết mà, nếu hai người trở thành bạn bè thì hay quá - nếu cả ba chúng ta có thể cùng nhau. Và anh chợt nghĩ rằng có lẽ chúng ta nên làm việc đó tại Gull's Point mùa hè này, ở đó, nó có thể xảy ra một cách tự nhiên".

"Anh nghĩ vậy à?"

"Anh... à, đúng vậy, tất nhiên rồi. Tất cả đều là ý kiến của anh hết".

"Anh chưa bao giờ nói gì với em về việc đó".

"Anh chỉ bất chợt nghĩ tới nó thôi".

"Em biết. Dù sao đi nữa, là do anh gợi ý và Audrey nghĩ đó là ý kiến quá tuyệt vời sao?"

Lần đầu tiên, có điều gì đó trong thái độ của Kay có vẻ như hiểu được ý của Neville.

Anh nói:

"Có vấn đề gì không, người đẹp?"

"Ồ không, không có gì. Chẳng có gì cả đâu. Việc em có cho đó là ý kiến hay hay không thì có ảnh hưởng gì với anh và Audrey đâu?"

Neville liếc nhìn cô:

"Nhưng mà, Kay này, em lo gì chứ?"

Kay cắn môi.

Neville nói tiếp:

"Hôm trước chính miệng em nói..."

"Thôi, đừng nhắc lại chuyện đó nữa! Lúc ấy em nói về người khác, không phải chúng ta".

"Nhưng điều đó phần nào làm anh suy nghĩ về nó".

"Đừng xem em là đồ ngốc. Em không tin những chuyện đó đâu".

Nevile nhìn cô thất vọng, anh nói:

"Nhưng, Kay à, tại sao em lại phiền lòng chuyện đó vậy? Ý anh là, chẳng có gì phải lo cả!"

"Không có sao?"

"À, ý anh... ghen tuông... là chuyện khác". Anh dừng lại, giọng thay đổi. "Em thấy đó, Kay, em và anh đã đối xử tệ với Audrey. Không, anh không có ý đó. Em không liên quan gì cả. Anh đã đối xử tệ với cô ấy. Nói rằng anh không thể giúp cô ấy được cũng chẳng ích gì. Anh cảm thấy, nếu chuyện này có thể giải quyết được, anh sẽ cảm thấy tốt hơn. Nó sẽ giúp anh hạnh phúc hơn".

Kay nói chậm rãi: "Vậy là anh không thấy hạnh phúc sao?"

"Ngốc à, ý em là sao chứ? Tất nhiên là anh hạnh phúc rồi, cực kỳ hạnh phúc. Nhưng..."

Kay cắt ngang:

"Nhưng - vậy đó! Luôn luôn là 'nhưng' trong ngôi nhà này. Một cái bóng mờ mờ bao phủ nơi này. Bóng của Audrey".

Nevile liếc cô:

"Em đang ghen với Audrey à?" anh hỏi.

"Em không ghen với cô ta. Em sợ cô ta... Nevile, anh không biết Audrey thế nào đâu".

"Khổng biết cô ấy ra sao trong khi anh sống cùng cô ấy tám năm sao?"

"Anh không biết," Kay lặp lại, "Audrey như thế nào đâu".

Ngày 30 tháng Tư

"Vô lý!" bà Tressilian nói. Bà thả mình xuống gối và liếc nhìn quanh phòng. "Hoàn toàn phi lý! Nevile hẳn là bị điên".

"Đúng là có hơi lạ" Mary Aldin đáp lời.

Bà Tressilian có vẻ ngoài nổi bật với chiếc mũi khoằm nhỏ, và khi muốn bà có thể tạo ra được ảnh hưởng lớn. Dù đã trên bảy mươi tuổi và sức khỏe không tốt, nhưng sức mạnh tâm trí của bà không hề suy giảm. Sự thật là đã có thời gian dài bà sống đời sống thực vật, rút ra khỏi tất cả những xúc cảm của cuộc sống khi bà nằm đó mắt lim dim. Nhưng từ trạng thái nửa hôn mê đó, các khả năng của bà lại nổi bật lên sắc sảo đến cực điểm, và với giọng điệu vô cùng sắc bén. Với những chiếc gối trên chiếc giường rộng lớn ở góc phòng, căn phòng của bà trông giống như của Nữ hoàng Pháp. Mary Aldin, một người họ hàng xa, sống cùng và chăm sóc bà. Hai người phụ nữ rất hợp nhau. Mary ba mươi sáu tuổi nhưng có gương mặt trẻ trung rất dịu dàng và không bị ảnh hưởng nhiều bởi thời gian, người ta chỉ có thể đoán tuổi cô khoảng từ ba mươi đến bốn mươi lăm, rất khó biết chính xác. Cô có vóc dáng đẹp, thuót tha, mái tóc đen với một lọn tóc trắng trước mặt tạo nên nét riêng của cô. Kiểu tóc đó từng là thời trang, nhưng lọn tóc trắng của Mary hoàn toàn tự nhiên và cô đã có lọn tóc đó từ thời con gái.

Cô đang trầm tư nhìn xuống lá thư của Nevile Strange mà quý bà Tressilian vừa trao cho cô.

"Vâng" cô nói. "Có vẻ hơi lạ".

"Cháu không cho rằng đây là ý kiến của Nevile đó chứ!" bà Tressilian nói. "Ai đó đã nhồi nhét vào đầu nó. Có lẽ là cô vợ mới của nó đó".

"Là Kay sao? Bà nghĩ đó là ý kiến của Kay à?"

"Có vẻ khá giống cô ta. Mới mẽ và khiếm nhã! Nếu vợ chồng phải công khai những khó khăn của họ và cần đến ly dị, thì ít ra họ nên chia tay cách tử tế chứ. Ta thấy vợ mới và vợ cũ làm bạn với nhau thật là kinh tởm. Ngày nay chẳng còn tiêu chuẩn gì cả!"

"Cháu nghĩ cuộc sống hiện đại có khác" Mary nói.

"Nhưng trong nhà này thì không" bà Tressillian nói. "Ta xem nhiệm vụ của ta là không để cho con móng đồ đó vào đây".

"Cô ấy là vợ của Neville mà".

"Chính xác. Vì thế ta cảm thấy rằng Matthew cũng mong như vậy. Ông ấy đã tận tụy với nó, và luôn muốn nó xem đây là nhà. Vì ta không chấp nhận vợ nó mà đã có sự bất hòa, ta đã cho nó một cơ hội và bảo cô ta tới đây. Ta không thích cô ta - cô ta không xứng với Neville - gia đình không tốt, không có căn cơ!"

"Cô ta được sinh ra trong gia đình tốt đó chứ" Mary nói để xoa dịu.

"Dòng họ tồi tệ!" bà Tressillian nói. "Cha cô ta, như ta đã nói với cháu rồi đó, phải thôi việc ở các câu lạc bộ sau vụ kinh doanh thê. May mắn là chẳng bao lâu sau ông ta qua đời. Còn mẹ cô ta thì khét tiếng ở Riviera. Đúng là có được sự nuôi dưỡng tốt. Chẳng có gì cả ngoài lối sống rày đây mai đó, và một người mẹ kiêu đó! Rồi cô ta gặp Neville ở sân quần vợt, kiên quyết theo nó và không bỏ cuộc cho tới khi cô ta khiến được nó bỏ vợ - người mà nó rất mực yêu thương - và hẹn hò với cô ta! Ta cho rằng chuyện này hoàn toàn là lỗi của cô ta!"

Mary cười uể oải. Bà Tressillian có tính cách cổ hủ là luôn đổ tội cho phụ nữ và bao dung với đàn ông trong mọi trường hợp.

"Nghiêm túc mà nói, cháu cho là Neville cũng có lỗi phần nào" cô gợi ý.

"Neville cũng rất có lỗi" bà Tressillian đồng ý. "Nó có cô vợ quyến rũ luôn luôn tận tụy, có lẽ là quá tận tụy với nó. Tuy nhiên, nếu cô gái đó không cố chấp, ta cho là nó có thể nhận ra được những điều tốt của Audrey. Nhưng cô ta cứ khăng định sẽ lấy Neville! Đúng vậy, ta dành hết thấy sự đồng cảm của ta cho Audrey. Ta thích Audrey".

Mary thở dài: "Như vậy sẽ làm cho mọi thứ thêm khó khăn". Cô nói.

"Đúng, thật vậy. Bất kỳ ai cũng phải có thất bại mới biết cách xử trí những tình huống khó khăn. Matthew thích Audrey, cả ta cũng vậy, và ai có thể phủ nhận việc con bé là người vợ tốt của Neville mặc dù có lẽ hơi tiếc là con bé không thể sẻ chia nhiều buồn vui với nó. Con bé không bao giờ thích thể thao. Toàn bộ câu chuyện rất buồn. Khi ta còn là thiếu nữ, những chuyện như thế này đơn giản là không xảy ra. Đàn ông có những chuyện tình của riêng họ, thật tự nhiên, nhưng họ không được quyền ly hôn".

"À, giờ thì khác rồi" Mary nói sắc sảo.

"Chính xác. Cháu có nhiều ý tưởng giống ta đó. Chẳng ích gì khi nhớ lại thời quá khứ. Những chuyện này đã tới, và những cô gái như Kay Mortimer giết chồng của những phụ nữ khác mà chẳng ai nghĩ họ xấu cả!"

"Trừ những người như bà, Camilla à!"

"Ta không được tính đến. Cô nàng Kay đó chẳng hề lo lắng liệu ta có thích hay không thích cô ta. Cô ta quá bận rộn để có được những khoảng thời gian thoải mái. Khi tới đây, Neville dẫn cô ta theo và ta thậm chí đã sẵn sàng tiếp bạn cô ta, dù ta không quan tâm đến gã trai trẻ phô trương đó, gã đó luôn đi với cô ta - anh ta tên gì vậy?"

"Ted Latimer?"

"Đúng là anh ta rồi. Một người bạn thời xa xưa của cô ta, và ta rất muốn biết anh ta sống bằng cách nào".

"Bằng trí thông minh" Mary gợi ý.

"Xin lỗi nhé, ta thì ta nghĩ anh ta sống bằng ngoại hình. Không phải là người bạn dễ chịu của vợ Neville! Ta không thích cách mà anh ta tới đây mùa hè vừa rồi và ở lại khách sạn Easterhead Bay khi vợ chồng Neville đến".

Mary nhìn ra cánh cửa sổ mở. Nhà của bà Tressillian nằm trên dốc đá cheo leo nhìn ra sông Tem. Ở bờ bên kia là khu nghỉ dưỡng mùa hè mới Easterhead Bay, gồm có bãi tắm với bờ cát rộng, một dãy các nhà nghỉ bungalow và một khách sạn lớn trên mũi đất nhìn ra biển. Bản thân

Saltcreek là một làng chài đẹp như tranh vẽ nằm trên sườn đồi. Đó là một nơi cổ kính, bảo thủ và bàng quan đối với Easterhead Bay và những du khách mùa hè của nó.

Mary nhìn qua phía bên kia dòng sông, khách sạn Easterhead Bay gần như đối diện với nhà bà Tressilian. Nó đứng đó với một vẻ hoàn toàn mới mẻ.

"Ta rất vui," bà Tressilian nói, mắt nhắm lại, "rằng Matthew chưa bao giờ thấy tòa nhà thô thiển đó. Bờ biển vẫn còn hoàn toàn nguyên vẹn khi ông ấy còn sống".

Ông Matthew và bà Tressilian đến Gull's Point cách đây ba mươi năm. Đã chín năm rồi kể từ khi ông Matthew, một dân chài rất nhiệt tình, bị lật thuyền và chết chìm ngay trước mắt vợ.

Mọi người cứ nghĩ bà sẽ bán Gull's Point và bỏ Saltcreek mà đi, nhưng bà Tressilian đã không làm như vậy. Bà tiếp tục sống trong ngôi nhà đó, phản ứng duy nhất của bà là quyết định bỏ tất cả thuyền, và cả nhà thuyền nữa. Không còn thuyền nào sẵn cho khách tới Gull's Point. Họ phải đi bộ dọc theo bến phà, và rồi thuê một cái thuyền từ một trong những người đưa thuyền ở đó.

Mary nói, hơi ngập ngừng:

"Vây, cháu sẽ viết cho Neville và nói với anh ấy rằng điều mà anh ấy đề nghị không thích hợp với kế hoạch của chúng ta?"

"Ta chắc chắn sẽ không nghĩ tới việc cản trở chuyến viếng thăm của Audrey. Con bé luôn tới thăm chúng ta vào tháng Chín và ta sẽ không yêu cầu con bé phải thay đổi kế hoạch của nó".

Mary nói, mắt dán vào lá thư:

"Chẳng phải trong thư Neville nói Audrey ủng hộ ý tưởng đó, rằng cô ấy sẵn sàng gặp Kay đó sao?"

"Đơn giản là ta chẳng tin chuyện đó" bà Tressilian nói. "Neville, cũng như tất cả đàn ông khác, tin điều nó muốn tin!"

Mary vẫn cứ khẳng khái:

"Nhưng anh ấy nói anh ấy đã thật sự nói chuyện với Audrey về điều đó".

"Ai lại đi làm chuyện lạ đời như vậy! Không... có lẽ, cuối cùng thì không thể như vậy!"

Mary nhìn bà vẻ tò mò.

"Cũng như Henry thứ 8" bà Tressilian nói.

Mary có vẻ bối rối.

Bà Tressilian trau chuốt câu nói của mình.

"Lương tâm, cháu biết đó. Henry luôn cố gắng làm cho Catherine tin rằng ly hôn là điều đúng đắn nhất. Neville biết rằng nó đã cư xử tệ - nó muốn cảm thấy thoải mái về mọi thứ thôi. Vì vậy nó cố gắng buộc Audrey phải nói mọi thứ đều ổn và rằng con bé sẽ đến và gặp Kay và rằng con bé không phiền hà gì".

"Cháu tự hỏi..." Mary chậm rãi nói.

Bà Tressilian đột ngột nhìn cô.

"Cháu đang nghĩ gì vậy, cháu của ta?"

"Cháu đang nghĩ..." Cô dừng lại, rồi tiếp tục: "Có vẻ như lá thư này không giống phong cách của Neville. Bà có nghĩ rằng, vì lý do nào đó mà Audrey muốn... có buổi gặp mặt này không?"

"Tại sao con bé phải làm vậy?" bà Tressilian hỏi lại ngay. "Sau khi Neville bỏ con bé, nó đến ở với dì Royde của nó ở Rectory, và hoàn toàn suy sụp. Nó gần như không còn tí sức sống nào, trông cứ như một cái bóng vậy. Rõ ràng là điều đó làm con bé bị tổn thương lắm. Nó là một trong những người kín đáo và cảm nhận mọi thứ thật sâu sắc".

Mary đồng tình một cách lo lắng:

"Đúng vậy, cô ấy thật sâu sắc. Một cô gái kỳ cục đủ điều..."

"Con bé đã phải chịu đựng nhiều... Nào là chuyện ly hôn rồi Neville cưới một cô gái khác, và từng chút từng chút, Audrey bắt đầu hồi phục. Giờ thì con bé gần như trở lại như xưa rồi. Cháu không có ý nói là con bé muốn gọi lại những ký ức đó lần nữa chứ?"

Mary vẫn bướng bỉnh: "Nevile nói là cô ấy muốn vậy mà".

Bà cụ nhìn cô tò mò:

"Cháu quá cố chấp trong chuyện này, Mary à. Sao vậy? Cháu muốn họ gặp nhau ở đây à?"

Mary Aldin đỏ mặt: "Không, dĩ nhiên là không ạ".

Bà Tressilian nói sắc giọng:

"Không phải chính cháu đã gợi ý cho Nevile những chuyện này chứ hả?"

"Sao bà lại nói vô lý vậy được chứ?"

"Bởi vì, ta không tin đó là ý kiến của Nevile. Chẳng giống Nevile tí nào". Bà dừng lại một phút, rồi mắt bà sáng lên. "Mai là 1 tháng Năm phải không? Vào ngày 3 Audrey sẽ đến ở với gia đình Darlington ở Esbank. Chỉ cách đây 30km. Viết thư mời con bé tới ăn trưa vậy".

Ngày 29 tháng Năm

Thomas Royde, miệng ngậm tẩu thuốc, đang giám sát quá trình đóng hành lý do cậu bé người Malay với đôi tay khéo léo thực hiện. Thỉnh thoảng anh liếc nhìn lên quang cảnh đồn điền. Trong vòng sáu tháng tới, anh sẽ không được thấy khung cảnh mà anh đã quá quen thuộc suốt bảy năm qua.

Thật kỳ lạ khi quay trở lại nước Anh.

Allen Drake, cộng sự của anh, ghé mặt vào:

"Chào Thomas, xong chưa?"

"Đã sẵn sàng".

"Lại đây uống nước đi, anh đúng là may mắn. Tôi ghen với anh lắm".

Thomas Royde từ từ rời phòng ngủ và đến ngồi cùng bạn. Anh không nói gì, đơn giản vì Thomas Royde là người kiệm lời. Bạn bè anh đã học được cách phán đoán chính xác phản ứng của anh qua sự im lặng này.

Thân hình Royde khá mập, khuôn mặt nghiêm nghị và cặp mắt quan sát có ngụ ý, anh bước hơi theo phương ngang, giống như cua vậy, kết quả của việc bị chèn vào cánh cửa trong một trận động đất. Chuyện này đã góp phần tạo nên cái biệt hiệu của anh: ốc mượn hồn. Cánh tay và vai phải của anh khá yếu và vô dụng, thêm với dáng đi cứng nhắc thường làm cho người ta nghĩ rằng anh cảm thấy xấu hổ và ngượng nghịu trong khi thực tế anh hiếm khi cảm thấy như vậy.

Allen Drake khuấy ly nước.

"À" anh nói. "Chúc chuyến đi tốt đẹp!"

Royde nói gì đó nghe như là "À há".

Drake tò mò nhìn anh.

"Lạnh lùng như mọi khi" anh ta nhận xét. "Chẳng biết anh xoay xử thế nào nữa. Từ lần cuối anh về nhà tới giờ là bao lâu rồi?"

"Bảy... gần tám năm".

"Thời gian dài nhỉ. Thật ngạc nhiên là anh chưa hoàn toàn thành người bản xứ".

"Có lẽ rồi đó chứ".

"Anh luôn giống với loài quý hiếm hơn là loài người! Đã lên kế hoạch cho chuyến đi chưa?"

"À... rồi... xong một phần rồi".

Khuôn mặt trầm tĩnh màu đồng bất ngờ chuyển thành màu đỏ gạch.

Allen Drake nói với vẻ ngạc nhiên:

"Tôi tin là có một cô gái. Quý thật, anh đang đỏ mặt kìa".

Thomas Royde nói giọng hơi khàn khàn: "Đừng điên vậy chứ?"

Và anh rút mạnh cái tẩu thuốc cũ của mình.

Anh phá vỡ các kỷ lục trước đó bằng cách tiếp tục nói chuyện.

"Dám chắc rằng," anh nói, "tôi sẽ tìm được những thứ làm nên một vài thay đổi".

Allen Drake tò mò nói:

"Tôi luôn tự hỏi tại sao lần trước anh hủy bỏ việc về nhà, mà lại ngay phút cuối cùng nữa".

Royde rụt vai:

"Nghĩ rằng chuyến đi chụp hình sẽ thú vị. Rồi lại có tin xấu từ gia đình báo tới".

" Dĩ nhiên rồi. Tôi quên mất. Anh trai của anh mất... trong vụ tai nạn xe máy".

Thomas Royde gật đầu.

Drake nghĩ rằng, với tất cả những điều đó, thật là lạ nếu hủy bỏ việc về nhà. Ở nhà có mẹ, và anh cũng tin là có chị nữa. Chắc chắn vào thời điểm đó... và rồi anh nhớ ra một điều. Thomas đã hủy chuyến đi trước khi biết tin anh trai mất.

Alien nhìn bạn mình cách tò mò. Thomas bí ẩn!

Ba năm sau khi mọi việc xảy ra, anh nghĩ đã có thể đề cập đến chuyện này:

"Anh và anh trai mình thân nhau phải không?"

"Adrian và tôi hả? Không có gì đặc biệt lắm. Mỗi người chúng tôi có con đường riêng của mình. Anh ấy là luật sư".

"Đúng vậy," Drake nghĩ, "một cuộc sống rất khác biệt. Phòng luật sư ở London, các bữa tiệc tùng - kiếm sống bằng cách múa lưới". Anh nghĩ rằng Adrian Royde hẳn là một gã rất khác so với lão Thomas kiêu hãnh.

"Mẹ anh vẫn còn đúng không?"

"Sao hả? À phải".

"Và anh cũng có chị gái nữa".

Thomas lắc đầu.

"Ồ, tôi lại nghĩ là anh có đó chứ. Trong tấm hình đó..."

Royde lăm bầm, "Không phải chị gái, là một người bà con xa hay gì đó. Lớn lên cùng với chúng tôi vì cô ấy mồ côi". Lại thêm một thoáng ửng đỏ xuất hiện trên làn da nâu.

Drake nghĩ, "Ồ?"

Anh nói: "Cô ấy có gia đình chưa?"

"Rồi. Cưới anh chàng Neville Strange".

"Cái anh chàng chơi quần vợt và các môn phối hợp đó hả?"

"Phải. Cô ấy đã ly hôn với anh ta".

"Còn anh về nhà và thử vận may với cô ấy" Drake nghĩ.

Ơn trời là anh đã thay đổi đề tài để nói:

"Đi câu hay đi săn gì không?"

"Về nhà trước đã. Rồi tôi nghĩ là sẽ chèo thuyền xuống Saltcreek".

"Tôi biết chỗ đó. Một nơi kém thú vị. Có một khách sạn kiểu cổ ở đó".

"Ừ, Balmoral Court. Có thể ở đó, cũng có thể sắp xếp với đám bạn có nhà ở đó".

"Với tôi thì ổn cả".

"À há. Một nơi yên bình xinh đẹp, Saltcreek. Chẳng ai thúc ép anh đâu".

"Tôi biết" Drake nói. "Nơi gì mà chẳng bao giờ có chuyện gì xảy ra".

Ngày 29 tháng Năm

"Thật sự là quá bức mình" cụ Treves nói. "Trong hai mươi lăm năm qua tôi vẫn đến ở khách sạn Marine ở Leahead, và bây giờ, anh tin nổi không, toàn bộ nơi đó sẽ bị phá hủy. Mở rộng phần trước hay là những cái tào lao kiểu đó. Tại sao họ không thể để cho những vùng ven bờ biển được yên, Leahead luôn có sức quyến rũ đặc trưng của nó - kiểu nhiếp chính - hoàn toàn theo kiến trúc kiểu nhiếp chính".

Rufus Lord nói như để xoa dịu:

"Tôi cho là vẫn còn có những chỗ khác ở đó mà, phải không?"

"Tôi thật sự cảm thấy không thể đến nơi nào khác ngoài Leahead. Ở Marine, bà Mackay rất hiểu nhu cầu của tôi. Hằng năm tôi đều ở cùng cái phòng đó, và dịch vụ phòng hầu như không có thay đổi gì. Còn thức ăn ở đó rất ngon, thật tuyệt vời".

"Vậy thử Saltcreek xem sao? Ở đó cũng có khách sạn kiểu cũ khá đẹp. Balmoral Court. Cho ông biết ai là chủ nhé. Cặp đôi Rogers. Bà ấy từng là đầu bếp của Huân tước Mounthead - ông ta có những đầu bếp giỏi nhất London. Bà ấy kết hôn với người quản gia và điều hành khách sạn này tới bây giờ. Nghe có vẻ giống chỗ dành cho ông. Yên tĩnh - không có những ban nhạc Jazz - thức ăn và dịch vụ hàng đầu".

"Đó là một ý kiến... một ý kiến quá hay. Sân thượng có mái che không?"

"Có, một mái hiên bên trong và sân thượng phía ngoài. Ông có thể phơi nắng hoặc ở trong bóng râm tùy ý. Tôi cũng có thể giới thiệu với ông khu vực xung quanh nếu ông thích. Có bà Tressilian, bà ấy sống ngay gần đó. Một ngôi nhà đẹp và bà ấy là người rất thú vị mặc dù nhiều bệnh tật".

"Ý anh là bà thẩm phán góa chồng?"

"Đúng vậy".

"Tôi từng biết Matthew Tressilian và tôi nghĩ là tôi đã gặp bà ta. Một người phụ nữ quyền rũ - mặc dù, tất nhiên là cách đây cũng khá lâu rồi. Saltcreek gần St Loo đúng không? Tôi có vài người bạn ở đó. Anh biết không, tôi thật sự nghĩ Saltcreek là ý kiến rất hay. Tôi sẽ viết thư hỏi chi tiết. Tôi muốn đi vào trung tuần tháng Tám, giữa tháng Tám tới giữa tháng Chín. Tôi cho rằng... ở đó có nhà xe phải không? Và cả tài xế nữa?"

"Ồ có chứ. Ở đó hoàn toàn hợp thời".

"Bởi vì, anh biết đó, tôi phải cẩn thận việc đi bộ lên lầu. Tôi thích những phòng ở tầng trệt, dù vậy tôi hy vọng nó có thang máy".

"Ồ vâng, có đủ cả".

"Nghe có vẻ như," cụ Treves nói, "nó được sắp đặt sẵn cho tôi vậy. Còn tôi chỉ việc chuẩn bị làm quen với bà Tressilian".

Ngày 28 tháng Bảy

Kay Strange, quần short, áo lông vàng, đang tựa người xem trận tennis. Đó là vòng bán kết giải đơn nam St Loo, và Neville đang đấu với anh chàng Meurick, người được xem là ngôi sao sáng giá trong làng quần vợt. Sự xuất sắc của anh ta thì không thể chối cãi được - anh ta có vài cú giao bóng không thể đỡ nổi - nhưng thỉnh thoảng anh ta cũng te tua khi gặp phải người giàu kinh nghiệm hơn và, người nào đánh ở sân nhà người đó sẽ thắng.

Tỉ số đang là 3 đều trong ván đấu cuối cùng.

Tới ngồi cạnh Kay, Ted Latimer quan sát và bình luận bằng giọng mỉa mai:

"Một người vợ tận tình xem chồng mình tìm chiến thắng!"

Kay giật mình:

"Anh làm tôi bất ngờ. Tôi không biết là anh cũng đến xem".

"Tôi luôn luôn xem mà. Từ giờ cô nên biết điều đó".

Ted Latimer hai mươi lăm tuổi và cực kỳ đẹp trai - ngay cả những đại tá già khó tính cũng thường nói về anh: "Thách thức của Dago^[1]!"

Anh có làn da sẫm màu và rám nắng rất đẹp và là một vũ công tuyệt vời.

Đôi mắt đen của anh tỏa ra sức sống mạnh mẽ và anh có thể thay đổi giọng nói của mình cứ như một diễn viên. Kay biết anh từ lúc mười lăm tuổi. Họ đã thoa kem và tắm nắng cùng nhau ở Juan Les Pins, cùng nhau khiêu vũ, và cùng nhau chơi quần vợt. Họ không chỉ là bạn mà còn là đồng minh nữa.

Anh chàng Merrick đang giao bóng từ sân trái. Cú trả bóng của Neville không thể đỡ được, một cú đánh bóng tuyệt vời qua phía góc.

"Quả trái tay của Neville tuyệt thật" Ted nói. "Tốt hơn cả thuận tay. Merrick thì yếu bên trái và Neville biết điều đó. Anh ta biết cách đánh vào yếu điểm của Merrick".

Lượt đánh kết thúc. "Bốn - ba, Strange dẫn trước".

Neville giao bóng ở lượt đánh tiếp theo. Anh chàng Merrick trả bóng ra ngoài thật tệ hại.

"Năm - Ba"

"Lợi thế cho Neville rồi" Latimer nói.

Và rồi Merrick trẻ tuổi lấy lại tinh thần. Anh ta chơi thận trọng hơn, biến hóa các đường bóng của mình.

"Anh ta có đầu óc đấy" Ted nói. "Còn bước chân thì tuyệt vời. Sẽ là một trận đấu hay".

Từ từ anh chàng giành được 5 điểm. Rồi 7, và cuối cùng Merrick thắng trận đấu với tỉ số 9 - 7.

Neville đi đến chỗ tấm lưới, cười méo xệch và lắc đầu buồn bã, bắt tay đối thủ.

"Tuổi trẻ nói lên tất cả" Ted Latimer nói. "Mười chín với ba mươi ba. Nhưng tôi có thể nói với cô lý do, Kay à, tại sao Neville chưa bao giờ thật sự là nhà vô địch. Anh ta quá giỏi nên thua cuộc".

"Nhảm nhí".

"Không hề. Quỷ tha ma bắt, Neville luôn là người vô cùng thích thể thao. Tôi chưa bao giờ thấy anh ta mất bình tĩnh khi thua một trận đấu".

"Dĩ nhiên là không" Kay nói. "Mọi người đều như vậy".

"Ồ không, không đâu! Chúng ta đều đã xem họ đấu mà. Những ngôi sao quần vợt đều căng thẳng - họ muốn chớp lấy từng cơ hội. Nhưng lão Neville... anh ta luôn sẵn sàng rút kinh nghiệm và cười. Hãy để người giỏi nhất thắng cuộc và vậy thôi. Chúa ơi, sao tôi lại ghét cái tinh thần thượng võ vậy chứ. Cảm ơn Thượng đế là tôi không bao giờ như vậy".

Kay quay đầu lại:

"Anh khá thù hận đúng không?"

"Chắc chắn rồi!"

"Tôi ước gì anh đừng có nói toẹt ra là anh không thích Neville".

"Sao tôi lại phải thích anh ta chứ? Anh ta cướp bạn gái của tôi".

Đôi mắt anh nán lại ở cô.

"Tôi không phải bạn gái anh. Chưa bao giờ".

"Khá chắc như vậy. Thậm chí thời gian cả một năm giữa hai chúng ta cũng không đáng gì".

"Thôi đi. Tôi yêu Neville và cưới anh ấy".

"Và anh ta là một anh chàng dễ chịu - và tất cả chúng ta đều biết như vậy!"

"Anh đang cố gắng làm tôi bực mình hả?"

Cô quay đầu lại và hỏi. Anh ta mỉm cười và cô đáp lễ ngay.

"Kỳ hè ra sao rồi Kay?"

"Cũng thường thôi. Chuyển đi bằng du thuyền rất tuyệt. Tôi đã khá mệt vì những vụ quần vợt này rồi".

"Cô đi bao lâu? Một tháng hả?"

"Đúng vậy. Rồi vào tháng Chín, chúng tôi sẽ đi Gull's Point trong hai tuần".

"Tôi sẽ ở khách sạn Easterhead Bay" Ted nói. "Tôi đã đặt phòng rồi".

"Sẽ là cuộc hội ngộ vui lắm đây!" Kay nói. "Neville và tôi, vợ cũ của Neville, và một chủ đồn điền nào đó ở Malay đang trên đường về nhà".

"Nghe có vẻ vui nhỉ!"

"Và cả người bà con xa, dĩ nhiên rồi. Làm việc chăm chỉ bên cạnh bà già cau có đó, và cô ta cũng sẽ chẳng có được gì đâu, vì tiền sẽ thuộc về tôi và Neville".

"Có lẽ vậy" Ted nói, "Cô ta không biết chuyện đó hay sao?"

"Chuyện đó khá nực cười" Kay nói.

Nhưng giọng cô lơ đãng. Cô liếc nhìn xuống cây vợt mà cô đang xoay xoay trong tay, rồi cô đột ngột nói:

"Ôi Ted!"

"Chuyện gì vậy cưng?"

"Tôi không biết. Thỉnh thoảng tôi... tôi rợn người! Tôi cảm thấy sợ và chóng mặt".

"Nghe có vẻ không giống cô gì cả, Kay à".

"Không giống sao, hả? Dù sao đi nữa," cô mỉm cười miễn cưỡng, "anh sẽ ở tại khách sạn Easterhead Bay".

"Tất cả đều theo kế hoạch".

Khi Kay gặp Neville bên ngoài phòng thay đồ, anh nói:

"Anh thấy anh bạn đó tới".

"Ted hả?"

"Đúng rồi, con chó trung thành - hoặc con thần lẩn trung thành có vẻ hợp hơn".

"Anh không thích anh ta, đúng không?"

"Ồ, anh chẳng quan tâm. Nếu thắt sợi dây mà kéo anh ta đi vòng vòng làm em vui..."

Anh nhún vai.

Kay nói:

"Em nghĩ là anh đang ghen".

"Ghen với Latimer sao?" Anh ngạc nhiên.

Kay nói:

"Ted rất hấp dẫn mà".

"Anh chắc chắn là anh ta hấp dẫn. Anh ta có sự quyến rũ yếu điệu của người vùng Nam Mỹ".

"Anh đang ghen".

Neville nhẹ nhàng siết tay cô:

"Không, anh không ghen, cô nàng lộng lẫy à. Em có thể có những người hâm mộ, cả một sân nếu em muốn. Anh là người có quyền sở hữu, và quyền sở hữu là ưu tiên hàng đầu trong luật".

"Anh chắc chắn quá đó" Kay vừa nói vừa hơi bĩu môi.

"Dĩ nhiên rồi. Anh và em là thiên mệnh. Vận mệnh đã đẩy đưa chúng ta gặp nhau. Vận mệnh mang chúng ta đến cùng nhau. Em có nhớ hôm chúng ta gặp nhau ở Cannes không và anh sẽ đi Estoril và đột nhiên, khi anh tới đó, người đầu tiên anh gặp là Kay dễ thương! Anh biết rằng đó là vận mệnh, và anh không thể nào thoát ra được".

"Chính xác không phải là vận mệnh" Kay nói. "Đó là em!"

"Em nói 'đó là em' là có ý gì?"

"Bởi vì đúng là như vậy! Anh biết không, ở Cannes em nghe anh nói là anh sẽ tới Estoril, vì vậy em sắp đặt mọi việc với mẹ và để bà thu xếp tất cả, và đó là lý do vì sao người đầu tiên anh gặp khi anh tới đó là Kay".

Neville nhìn cô với ánh mắt vô cùng tò mò. Anh chậm rãi nói: "Trước đây em chưa bao giờ nói với anh điều đó".

"Phải, vì nói ra không tốt cho anh, nó có thể làm cho anh kiêu ngạo! Nhưng em luôn là người lên kế hoạch tốt mà. Mọi chuyện sẽ không xảy ra trừ khi anh sắp xếp chúng! Thỉnh thoảng anh gọi em là kẻ ngốc, nhưng em nghĩ về mặt nào đó thì em khá thông minh đó chứ. Em làm cho mọi thứ phải xảy ra. Đôi khi em phải lên kế hoạch trước đó rất lâu".

"Công việc suy nghĩ vậy hẳn là rất căng thẳng".

"Cười nhiều sẽ rất tốt".

Neville nói, với một chút cay đắng bất ngờ:

"Vậy là anh chỉ mới bắt đầu hiểu người phụ nữ mà anh đã cưới thôi phải không? Vì Kay biết được vận mệnh!"

Kay nói:

"Anh không tức giận chứ hả, Nevile?"

Anh nói khá lơ đãng:

"Không... không, tất nhiên là không rồi. Anh chỉ đang... nghĩ..."

Ngày 10 tháng Tám

Huân tước Cornelly, giàu có và lập dị, đang ngồi ở chiếc bàn đồ sộ vốn là niềm tự hào của ông và luôn khiến ông đặc biệt thỏa mãn. Nó được thiết kế riêng cho ông với chi phí khổng lồ, và toàn bộ đồ dùng trong phòng đều chỉ để điểm tô thêm cho nó. Kết quả rất hoàn hảo và chỉ bị phá hỏng bởi sự có mặt của một người không thể nào tránh được, đó chính là Huân tước Cornelly, nhỏ con, mập mạp và tầm thường, người hoàn toàn bị sự lộng lẫy của cái bàn nhấn chìm.

Đang bước vào cảnh xa hoa lộng lẫy đặc biệt đó là một cô thư ký tóc hoe, cũng hài hòa với đồ đạc sang trọng xung quanh.

Lướt êm ru trên sàn, cô để một xấp giấy trước mặt quý ông vĩ đại.

Huân tước Cornelly nhìn xuống nó:

"MacWhirter hả? MacWhirter? Hẳn ta là ai? Chưa từng nghe tên. Có hẹn trước không?"

Cô thư ký tóc hoe giải thích về trường hợp đó.

"MacWhirter, à? Ồ, MacWhirter! Là gã đó! Tất nhiên, cho hẳn ta vào đi, cho vào ngay".

Huân tước Cornelly cười sung sướng. Ông đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Thả mình xuống ghế, ông liếc nhìn lên khuôn mặt nghiêm trang đến khổ sở của người mà ông đã gọi đến phỏng vấn.

"Anh là MacWhirter, phải không? Angus MacWhirter?"

"Vâng, chính là tôi".

MacWhirter nói giọng khô khan, dáng đứng thẳng và không cười.

"Anh đã làm việc cho Herbert Clay? Đúng vậy không?"

"Vâng".

Huân tước Cornelly lại bắt đầu cười khoái trá:

"Tôi biết rõ về anh, bằng lái xe của Clay bị đánh dấu, tất cả là vì anh đã không ủng hộ ông ta và thề là ông ta chỉ lái xe 40km/h. Ông ta giận tím cả mặt". Tiếng cười lại tăng lên. "Ông ta đã kể cho chúng tôi nghe về chuyện đó trong Savoy Grill. 'Thằng Scot cứng đầu đáng nguyên rủa đó!' Đó là những gì ông ta nói! Và cứ liên tục như thế. Anh biết lúc đó tôi nghĩ gì không?"

"Tôi không nghĩ ra được".

Giọng MacWhirter ức chế. Huân tước Cornelly không thêm để ý tới. Ông đang tận hưởng những ký ức về các phản ứng của riêng mình.

"Tôi nghĩ: 'Tôi có thể làm gì với loại người này đây. Người không thể mua chuộc để nói dối'. Anh không cần phải nói dối giúp tôi đâu. Tôi không làm ăn theo kiểu đó. Tôi đi khắp nơi trên thế giới để tìm người trung thực, nhưng khốn thay chỉ có vài người thôi!"

Con người nhỏ thó đó lại cười với giọng cười the thé, khuôn mặt giống khỉ nhưng sắc sảo của ông ta biểu lộ niềm vui. MacWhirter đứng bất động, không thích thú gì.

Huân tước Cornelly thôi cười. Gương mặt ông trở nên sắc lạnh và cảnh giác.

"Nếu anh muốn có việc làm, MacWhirter à, thì tôi sẽ giao cho anh".

"Tôi có thể làm việc đó" MacWhirter nói.

"Đó là một công việc quan trọng. Một công việc chỉ có thể giao cho người có đủ phẩm chất tốt, anh có tất cả những phẩm chất đó, tôi biết mà, và người đáng tin cậy, tuyệt đối đáng tin

cây".

Huân tước Cornelly chờ đợi. MacWhirter không nói gì cả.

"Này anh, tôi có thể tuyệt đối tin tưởng anh không?"

MacWhirter trả lời cộc lốc:

"Ông sẽ không biết chắc điều đó khi nghe tôi trả lời 'tất nhiên rồi' đâu".

Huân tước Cornelly cười:

"Anh được nhận. Anh đúng là người tôi đang tìm. Anh có biết gì về Nam Mỹ không?"

Ông đi vào từng chi tiết. Nửa giờ sau MacWhirter đứng trên vỉa hè, một người vừa mới nhận được công việc thú vị với mức lương cực kỳ hấp dẫn, một công việc hứa hẹn tương lai.

Vận mệnh, sau khi thử thách anh, đã chọn mỉm cười với anh. Nhưng anh chẳng có tâm trí nào mà cười đáp lễ. Trong anh không có sự mừng vui nào, dù óc hài hước của anh nhất định sẽ khiến anh thích thú khi nhớ lại cuộc phỏng vấn. Trên thực tế, đã có một phán quyết nghiêm khắc nhưng đầy chất thơ khi mà chính những lời chỉ trích của ông chủ cũ lại thật sự mang đến cho anh sự thăng tiến hiện tại.

Anh cho rằng mình là người may mắn, nhưng anh không quan tâm điều đó. Anh sẵn sàng toàn tâm toàn ý với nhiệm vụ mới, không phải vì nhiệt tình, không phải vì vui thích, mà là thực hiện việc "sống cho hiện tại" một cách có phương pháp. Cách đây bảy tháng, anh đã tìm cách tự tử; may mắn, và không có gì ngoài sự may mắn, đã can thiệp nhưng anh không cảm thấy phải biết ơn cách đặc biệt gì. Thật vậy, anh cảm thấy không một sự sắp đặt hiện tại nào có thể khiến anh thực hiện lại hành động đó. Giai đoạn ấy đã kết thúc vĩnh viễn. Anh thừa nhận: bạn không thể xử tệ với cuộc sống của mình. Phải có chút thất vọng, buồn bã, tuyệt vọng, hay giận dữ. Bạn không thể tự tử chỉ bởi vì bạn cảm thấy rằng cuộc sống là một vòng tròn ảm đạm với những việc không vui xảy ra.

Nói chung, anh vui vì công việc này đã cho anh cơ hội rời khỏi nước Anh. Anh sẽ đi tàu tới Nam Mỹ vào cuối tháng Chín. Vài tuần sau đó sẽ rất bận rộn sắp xếp các thiết bị và liên lạc với những chi nhánh rắc rối của công ty.

Nhưng cũng có một tuần thư giãn trước khi đi. Anh tự hỏi sẽ làm gì trong tuần đó? Ở lại London? Hay đi đâu đó?

Một ý tưởng u ám xuất hiện trong đầu anh.

Saltcreek?

"Xuống đó là ý tưởng quá hay" MacWhirter tự nhủ.

Anh nghĩ, nhất định sẽ rất vui.

Ngày 19 tháng Tám

"Và kỳ nghỉ của anh coi như đi tong" sĩ quan Battle nói. Bà Battle thất vọng, nhưng làm vợ một cảnh sát nhiều năm đã giúp bà đón nhận những điều thất vọng như vậy một cách bình thản.

"À vâng," bà nói, "phải chấp nhận thôi. Và em nghĩ vụ này thú vị đúng không?"

"Không như em nghĩ đâu" sĩ quan Battle nói. "Nó đặt Bộ Ngoại giao vào tình trạng lo lắng - mấy gã trẻ gầy gò và cao nhổng cứ vội vội vàng vàng và đến đâu cũng nói Im lặng, Im lặng. Như vậy cũng dễ, và bọn anh sẽ tránh được mọi người. Nhưng đó không phải là trường hợp anh sẽ đưa vào bút ký của mình, giả như anh đủ ngốc nghếch để viết một bài".

"Em nghĩ chúng ta có thể hoãn kỳ nghỉ lại..." bà Battle bắt đầu lưỡng lự, nhưng chồng bà ngắt lời một cách dứt khoát.

"Không nhanh đâu. Em và các con cứ đi Britlington, phòng đã được đặt sẵn từ hồi tháng Ba, nếu bỏ đi thì tiếc lắm. Anh cho em biết việc anh sẽ làm, khi chuyện này qua đi, anh sẽ đến và ở với Jim một tuần".

Jim là thanh tra James Leach, cháu của sĩ quan Battle.

"Saltington khá gần với vịnh Easterhead và Saltcreek" ông nói tiếp. "Anh có thể hít thở chút không khí biển và ngâm mình".

Bà Battle khịt mũi khó chịu.

"Có vẻ như thằng nhóc muốn lôi kéo anh đến đó để giúp nó giải quyết công việc".

"Họ không có bất cứ trường hợp nào vào thời điểm này trong năm, trừ khi đó là một người phụ nữ trộm được vài món đồ giá sáu xu từ Woolworth. Và dù sao đi nữa Jim cũng ổn mà, nó không cần những mưu kế để đánh bóng tên tuổi mình".

"À vâng" bà Battle nói. "Em nghĩ là sẽ giải quyết được ngay, nhưng mà đáng thất vọng quá".

"Những việc này là để thử thách chúng ta mà" sĩ quan Battle bảo đảm với bà ấy.

BẠCH TUYẾT VÀ HỒNG HOA

I

Thomas Royde thấy Mary Aldin đang đợi anh ở sân ga Saltington khi anh vừa xuống xe lửa. Trong anh chỉ còn chút ký ức lơ mờ về cô, và bây giờ gặp lại, anh cảm thấy khá ngạc nhiên vì khả năng giải quyết vấn đề nhanh nhẹn của cô.

Cô gọi anh bằng tên thánh:

"Rất vui gặp lại anh, Thomas à, sau ngần ấy năm".

"Cô cho tôi ở nhờ thật là quý quá. Tôi hy vọng không có gì phiền".

"Không phiền gì đâu. Trái lại, anh được đặc biệt chào đón. Người khuân hành lý của anh phải không? Bảo anh ta mang mọi thứ đi theo lối này. Xe tôi đậu cuối dãy".

Những cái túi được chất lên chiếc Ford. Mary lái xe và Royde ngồi cạnh cô. Thomas thấy rằng cô là một tài xế khá cừ, khéo léo và cẩn thận, với sự đánh giá khoảng cách và không gian khá tốt.

Saltington cách Saltcreek khoảng 11km. Khi họ đã ra khỏi thị trấn và lên đường lớn, Mary Aldin lại nói về lý do của cuộc viếng thăm này.

"Thật sự thì, Thomas à, anh đến thăm lần này sẽ là một điều may mắn bất ngờ. Mọi thứ khá khó khăn, và sự hiện diện của một người lạ, hay nửa lạ nửa quen là một việc cần".

"Có vấn đề gì sao?"

Thái độ của anh như mọi khi luôn thờ ơ, gần như là bất cần. Anh hỏi, có vẻ như chỉ theo phép lịch sự hơn là vì anh mong biết thêm thông tin. Đó là cách đặc biệt làm cho Mary Aldin cảm thấy dễ chịu. Cô rất muốn nói chuyện với ai đó, nhưng cô muốn nói với người nào đó không quá quan tâm tới câu chuyện.

Cô nói:

"À, chúng tôi có một tình huống khá khó khăn. Audrey đang ở đó, có lẽ anh biết chứ?"

Cô dừng lại dò hỏi và Thomas Royde gật đầu.

"Và Nevile và vợ anh ta cũng ở đó".

Thomas Royde nhướn đôi chân mày lên. Một hai phút sau anh nói: "Có chút khó xử... là nó sao?"

"Đúng vậy. Đó là ý của Nevile".

Cô dừng lại. Royde không nói gì, nhưng dù biết rằng anh ta có vẻ không tin, cô vẫn lặp lại một cách quả quyết: "Là ý kiến của Nevile".

"Tại sao?"

Trong một thoáng, cô rời hai tay khỏi vô lăng.

"À, một phản ứng hiện đại nào đó! Tất cả đều ý thức và làm bạn với nhau. Kiểu như vậy. Anh biết không, tôi nghĩ là không ổn tí nào".

"Có thể". Anh nói thêm, "Cô vợ mới thế nào?"

"Kay hả? Dĩ nhiên là dễ thương. Thật sự rất dễ thương, và còn khá trẻ".

"Và Nevile rất quan tâm tới cô ta?"

"Ồ vâng. Dĩ nhiên vì họ mới cưới nhau một năm thôi".

Thomas Royde từ từ quay sang nhìn cô. Anh hơi mỉm cười. Mary vội vàng nói:

"Chính xác là tôi không có ý đó".

"Thôi nào, Mary. Tôi nghĩ là cô có mà".

"À, người ta không thể không nhận ra là họ thật sự có rất ít điểm chung. Ví dụ như bạn bè..."
Cô dừng lại.

Royde hỏi:

"Anh ta gặp cô ấy ở Riviera đúng không? Tôi không biết nhiều về nó, chỉ những sự kiện rõ ràng mà mẹ viết thôi".

"Vâng, họ gặp nhau lần đầu tiên ở Cannes. Neville bị cuốn hút, nhưng tôi tưởng tượng, anh ta đã bị cuốn hút trước đó rồi, theo cái cách vô hại. Cá nhân tôi vẫn nghĩ rằng nếu anh ta rời khỏi đó thì chẳng có gì rồi. Anh ta thích Audrey, anh biết mà".

Thomas gật đầu.

Mary tiếp tục:

"Tôi không nghĩ anh ta muốn phá vỡ cuộc hôn nhân này, tôi chắc chắn là anh ta không muốn. Nhưng cô gái đó quyết định toàn bộ. Cô ta sẽ không nghỉ ngơi cho tới khi nào cô ta ép được Neville bỏ vợ - và đàn ông cảm thấy thế nào trong những tình huống như vậy? Dĩ nhiên điều đó làm anh ta thỏa mãn".

"Cô ta yêu anh ta nhiều lắm đúng không?"

"Tôi nghĩ có thể lắm chứ".

Giọng của Mary nghe có vẻ ngờ vực. Cô bắt gặp ánh mắt đầy vẻ tò mò.

"Tôi đúng là cả nghĩ rồi! Có một chàng trai trẻ lông bông, điển trai theo cách của một gã trai bao - một người bạn cũ trong số bạn bè của cô ta - và đôi khi tôi không thể thôi thắc mắc liệu sự thật là Neville có quá phong lưu và xuất sắc và tất cả những cái đó chẳng có ý nghĩa gì. Theo tôi biết thì cô gái đó chẳng có một xu dính túi".

Cô dừng lại, có vẻ hơi ngại ngùng. Thomas Royde chỉ nói "Ừm" với giọng có vẻ suy đoán.

"Tuy nhiên," Mary nói, "có lẽ đơn giản là cả nghĩ! Cô gái trẻ sở hữu một thứ mà người ta gọi là vẻ đẹp say đắm, và điều đó có lẽ đã đánh thức bản năng thâm hiểm của các bà cô tuổi trung niên".

Royde nhìn cô có vẻ nghĩ ngợi, nhưng khuôn mặt phớt lờ không cho thấy phản ứng gì rõ rệt. Sau một hai phút, anh nói:

"Nhưng chính xác vấn đề hiện tại là gì?"

"Thật sự, anh biết đó, tôi cũng không biết gì nhiều. Có điều gì đó rất lạ. Tất nhiên là chúng tôi khuyên Audrey trước, và cô ấy dường như không có vẻ gì là không muốn gặp Kay. Cô ấy có vẻ muốn nữa là khác. Cô ấy rất tử tế. Chẳng có ai tốt hơn cô ấy. Dĩ nhiên những chuyện Audrey làm đều đúng cả. Thái độ của cô ấy với hai người rất tốt. Cô ấy rất kín đáo, anh biết đó, và người ta chẳng bao giờ biết được cô ấy đang nghĩ gì hay cảm thấy thế nào, nhưng thành thật mà nói, tôi không tin là cô ấy cảm thấy phiền lòng".

"Chẳng có lý do gì để cô ấy phải phiền cả" Thomas Royde nói. Anh nói thêm, khá chậm rãi, "Dù sao cũng đã ba năm rồi".

"Người như Audrey có quên được không? Cô ấy rất yêu Neville mà".

Thomas Royde nhún vai.

"Cô ấy chỉ mới ba mươi hai tuổi. Cô ấy còn cả tương lai phía trước".

"Ồ, tôi biết chứ. Nhưng cô ấy cũng đã rất khó khăn. Anh biết là cô ấy cũng khá suy sụp tinh thần".

"Tôi biết chứ. Mẹ đã viết thư cho tôi".

"Trong chừng mực nào đó" Mary nói, "Tôi nghĩ việc mẹ anh chăm sóc Audrey cũng tốt. Điều đó làm cho bà ấy không còn nghĩ về những chuyện buồn của riêng mình - về sự ra đi của anh trai anh. Chúng tôi rất tiếc khi nghe chuyện đó".

"Vâng. Tội nghiệp anh Adrian. Lúc nào cũng lái xe quá nhanh".

Cuộc chuyện trò dừng lại. Mary duỗi tay ra hiệu là cô đang rẽ xuống đồi đến Saltcreek.

Hiện tại, họ đang chạy xuống con đường hẹp khúc khuỷu, cô nói:

"Thomas, anh biết Audrey rõ lắm phải không?"

"Thường thôi. Mười năm nay tôi cũng không gặp cô ấy nhiều".

"Nhưng anh biết cô ấy lúc nhỏ mà. Cô ấy như em gái của anh và Adrian đúng không?"

Anh gật đầu.

"Cô ấy... nói theo cách nào đó thì cô ấy có bị rối loạn thần kinh không? Ồ, tôi không hề có ý đó đâu. Nhưng tôi có cảm giác rằng bây giờ đang có điều gì đó không ổn với cô ấy. Cô ấy hoàn toàn tách biệt, dáng điệu của cô ấy hoàn hảo một cách không tự nhiên - nhưng thỉnh thoảng tôi tự hỏi đằng sau vẻ bề ngoài đó là gì. Trước giờ vẫn vậy, tôi có cảm giác về một cảm xúc nào đó thật sự mãnh liệt. Và tôi thực không biết đó là gì! Điều đó làm tôi lo lắng. Tôi biết rằng có một bầu không khí nào đó bao trùm lên mọi người. Tất cả chúng tôi đều lo lắng bồn chồn. Nhưng tôi cũng không biết đó là gì. Và đôi khi, Thomas à, nó làm tôi sợ".

"Làm cô sợ sao?" giọng điệu ngạc nhiên chậm chậm của anh làm cô bật cười pha chút lo lắng:

"Nghe có vẻ hơi ngớ ngẩn... nhưng đó là điều mà giờ tôi muốn nói, anh tới với chúng tôi thật quá tốt... tạo ra một sự thay đổi. À, chúng ta tới rồi".

Họ vòng qua góc cuối cùng. Gull's Point được xây dựng trên một mỏm đá nhìn xuống dòng sông với vách đá dựng đứng cả hai bên. Khu vườn và sân quần vợt ở phía trái ngôi nhà. Nhà xe - một ý tưởng hiện đại nảy sinh sau này - thật sự nằm xa con đường, ở tận phía bên kia.

Mary nói:

"Tôi đưa xe vào nhà xe và quay lại ngay. Hurstall sẽ ở đây với anh".

Hurstall, người quản gia lớn tuổi, chào mừng Thomas bằng niềm vui của một người bạn cũ.

"Rất vui gặp lại anh, anh Royde à, sau ngần ấy năm. Và lệnh bà cũng vậy. Anh sẽ ở phòng phía đông. Tôi nghĩ anh sẽ gặp được mọi người trong vườn, trừ khi anh muốn lên phòng trước".

Thomas lắc đầu. Anh đi thẳng vào phòng khách tới bên cửa sổ lớn sát nền nhìn ra hàng hiên. Anh đứng đó một hồi, quan sát, không ai để ý đến anh.

Chỉ có duy nhất hai người phụ nữ ở đó. Một người đang ngồi ở góc lan can nhìn ra mặt nước. Người kia đang nhìn cô ta.

Người đầu tiên là Audrey, anh biết người còn lại hẳn là Kay Strange. Kay không hề biết rằng mình đang bị quan sát và cô ta cũng chẳng việc gì phải che giấu nét mặt của mình. Thomas Royde, có lẽ không phải là mẫu đàn ông tinh tế lắm để nhận ra đâu là vấn đề phụ nữ quan tâm, nhưng anh không thể không nhận ra rằng Kay Strange không thích Audrey Strange.

Về phần Audrey, cô đang nhìn ra dòng sông và dường như không biết hoặc dừng dưng với sự hiện diện của người khác.

Đã bảy năm Thomas không gặp Audrey Strange. Bây giờ anh đang nhìn cô rất kỹ. Cô ấy có thay đổi không? Và nếu có thì thay đổi thế nào?

Có thay đổi, anh quả quyết như vậy. Cô ốm hơn, xanh xao hơn, thanh tao hơn, nhưng cũng có gì đó khác nữa, cái gì đó mà anh không xác định được. Mặc dù cô ấy đang giữ mình rất kỹ, thận trọng trong mọi cử động, nhưng vẫn luôn nhận thức được mọi việc đang diễn ra quanh mình. Cô giống như, anh nghĩ, người có điều bí mật phải che giấu. Nhưng bí mật gì? Anh biết có vài chuyện xảy ra với cô trong những năm qua. Anh đã được biết về những nỗi buồn và mất mát, nhưng đây là chuyện gì đó khác nữa. Cô ấy giống như một đứa trẻ tay nắm chặt kho báu, chỉ chú ý đến điều muốn giấu.

Và rồi anh nhìn người phụ nữ còn lại, cô gái giờ là vợ của Neville Strange. Đẹp, đúng vậy. Mary Aldin có lý. Anh cho rằng cô ta khá nguy hiểm. Anh nghĩ: Nếu cô ta cầm con dao trong tay, tôi sẽ không muốn tin cô ta khi cô ta đến gần Audrey...

Nhưng tại sao cô ta lại ghét vợ cũ của Neville? Mọi việc đã kết thúc và đã được giải quyết rồi mà. Audrey không là gì cả trong cuộc sống hiện nay của họ. Có tiếng bước chân khi Neville bước

vòng qua góc nhà ra sân. Trông anh ta hứng khởi và đang mang theo một tập tranh.

"Đây là Illustrated Review" anh nói. "Không thể có được cái thứ hai..."

Rồi cả hai chuyện xảy ra cùng một lúc.

Kay nói: "Ồ tuyệt, đưa cho em đi" và Audrey, không quay đầu lại, đưa tay ra hầu như vô thức.

Nevile dừng lại giữa hai người phụ nữ, nét bối rối hiện trên khuôn mặt. Trước khi anh ta có thể nói gì, Kay đã nói, giọng cô cao lên về kích động, "Em muốn nó, đưa cho em! Đưa nó cho em, Nevile!"

Audrey Strange giật mình, rút tay lại và lăm bầm với giọng có chút bối rối:

"Ồ xin lỗi. Em nghĩ là anh đang nói chuyện với em, Nevile à".

Thomas Royde thấy cổ Nevile Strange biến thành màu đỏ gạch. Anh ta bước nhanh tới trước ba bước và đưa bức tranh cho Audrey.

Cô ấy nói, hơi do dự, và càng lúng túng hơn:

"Ồ, nhưng..."

Kay đẩy ghế một cách thô bạo rồi đứng dậy và quay đi, hướng về phía cửa phòng khách. Royde không có thời gian để rời đi trước khi cô ta đâm sầm vào anh như một người mù.

Vụ va chạm làm cô lùi lại; cô nhìn anh khi anh xin lỗi. Anh biết vì sao cô không nhìn thấy anh, mắt cô ướt nhoe, nước mắt của căm giận, anh nghĩ vậy.

"Xin chào" cô nói. "Anh là ai? À, dĩ nhiên rồi, người từ Malay tới!"

"Đúng vậy" Thomas nói. "Tôi ở Malay".

"Ước gì tôi ở Malay". Kay nói. "Chỗ nào cũng được trừ chỗ này! Tôi ghê tởm căn nhà thối nát này rồi! Tôi ghê tởm mọi người trong ngôi nhà này!"

Những việc thế này luôn làm Thomas động lòng. Anh nhìn Kay thận trọng và lăm bầm lo lắng:

"Nếu họ không cẩn thận" Kay nói, "Tôi sẽ giết ai đó! Hoặc là Nevile hoặc là khuôn mặt ngây thơ giả tạo ngoài kia!"

Cô ta lướt nhanh qua anh và ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

Thomas Royde đứng như trời trồng. Anh không biết phải làm gì tiếp theo nhưng anh rất vui vì cô Strange đã đi khỏi. Anh đứng nhìn ra cánh cửa mà cô Strange vừa đóng lại, có điều gì đó ở người phụ nữ hung dữ này, cô Strange mới ấy.

Cửa sổ bỗng tối đi khi Nevile Strange dừng lại ở khoảng trống giữa các cánh cửa kính. Anh ta đang thở rất nhanh.

Anh ta chào Thomas một cách lơ đãng:

"Ồ, ừ... xin chào, Royde, tôi không biết anh tới. Ý tôi là, anh thấy vợ tôi không?"

"Cô ấy mới đi qua cách đây ít phút" người kia nói.

Đến lượt Nevile đi nhanh vào cánh cửa phòng khách. Trông anh ta có vẻ bực mình.

Thomas Royde chậm rãi bước qua khung cửa đang mở. Anh không phải là một người với bước chân nặng nề. Không phải vậy cho đến khi chỉ còn cách vài thước nữa thì Audrey quay lại.

Rồi anh thấy cặp mắt to càng mở to hơn, thấy đôi môi mở ra. Cô trượt xuống khỏi lan can và đi về phía anh, tay đưa ra.

"Ôi, Thomas" cô nói. "Thomas ơi, em vui vì anh đã tới".

Khi anh cầm lấy đôi bàn tay trắng nhỏ xinh của cô trong tay mình thì đến lượt Mary Aldin đến chỗ cửa kính. Trông thấy hai người ngoài hiên, cô quan sát họ một hồi, rồi từ từ quay vào nhà.

II

Nevile tìm thấy Kay trong phòng ngủ trên lầu. Phòng ngủ đôi lớn duy nhất trong nhà là của bà Tressilian. Một cặp đã kết hôn được chia cho hai phòng có cửa thông nhau và một phòng tắm

nhỏ bên ngoài ở phía tây ngôi nhà. Đó là một khu nhỏ hoàn toàn cách biệt.

Nevile băng qua phòng riêng của anh và vào phòng của vợ. Kay nằm nhoài trên giường. Với khuôn mặt đầm nước mắt, cô khóc một cách giận dữ:

"VẬY là anh cũng đã đến hả! Cũng có thời gian nữa à!"

"Chuyện ồn ào này là gì đây? Em có thấy mình quá đáng không, Kay?"

Nevile nói nhỏ nhẹ, nhưng có một vết lõm ở cánh mũi cho thấy một cơn giận dữ đang bị kìm nén.

"Tại sao anh đưa cho cô ta bức Illustrated Review mà không đưa cho em?"

"Kay à, em đúng là con nít! Tất cả chuyện ầm ĩ này chỉ vì một bức hình khốn khổ thôi sao".

"Anh đưa nó cho cô ta mà không đưa cho em" Kay bướng bỉnh nói.

"Đúng vậy, tại sao không chứ? Có vấn đề gì à?"

"VỚI em thì có vấn đề".

"Anh không biết có chuyện gì với em nữa. Em không thể cư xử khùng điên như vậy khi em đang ở trong nhà người khác được. Em không biết cách cư xử ở nơi công cộng sao?"

"Tại sao anh đưa nó cho Audrey?"

"VÌ cô ấy thích nó".

"Em cũng thích, và em còn là vợ anh nữa".

"Tất cả lý do của việc này là anh đã đưa bức tranh cho người phụ nữ lớn tuổi hơn và là người, nói một cách nghiêm túc, không có quan hệ gì".

"Cô ta đã thắng em! Cô ta muốn nó và cô ta có được nó. Anh đứng về phía cô ta!"

"Em nói như một đứa trẻ ghen tuông ngu ngốc vậy. Vì Chúa, hãy bình tĩnh lại đi, và cố gắng cư xử cho đúng mực nơi công cộng!"

"Giống cô ta vậy, đúng không?"

Nevile lăm lăm nói: "Ở góc độ nào đó Audrey cư xử như một quý cô. Cô ấy không phô bày bản thân mình".

"Cô ta đã làm anh quay lưng với em! Cô ta ghét em và cô ta đang trả thù".

"Nghe này, Kay, em có thôi kiêu quá đáng và hoàn toàn ngu ngốc đó đi được không? Anh chán lắm rồi!"

"VẬY chúng ta đi khỏi đây đi! Mai chúng ta đi. Em ghét nơi này!"

"Chúng ta chỉ mới đến đây có bốn ngày thôi".

"VẬY là quá đủ rồi! Chúng ta đi đi, Nevile".

"Nào nhìn anh, Kay à, với anh vậy là quá đủ rồi. Chúng ta tới đây hai tuần và anh sẽ ở đây hết hai tuần".

"Nếu anh làm vậy," Kay nói, "anh sẽ phải hối tiếc. Anh và Audrey của anh! Anh nghĩ cô ta tuyệt vời à!"

"Anh không cho là Audrey tuyệt vời. Anh nghĩ cô ấy xinh đẹp và tử tế, là người mà anh đã đối xử không tốt và là người rất rộng lượng và biết tha thứ".

"Anh sai ở chỗ đó" Kay nói. Cô bật dậy khỏi giường. Cơn giận của cô đã dịu xuống. Cô nói nghiêm túc, hầu như rất bình tĩnh.

"Audrey không tha thứ cho anh, Nevile à. Một hoặc hai lần em thấy cô ta nhìn anh... Em không biết trong đầu cô ta nghĩ gì nhưng có gì đó... Cô ấy là loại người không để bất cứ ai biết mình đang nghĩ gì".

"Đáng tiếc," Nevile nói, "là không có nhiều người như vậy".

Khuôn mặt Kay trở nên trắng bệch.

"Ý anh nói em đó hả?" Có chút câu kinh nguy hiểm trong giọng nói của cô.

"À, em cũng không kín đáo gì nhiều, đúng không? Mỗi chút nóng tính và giận dữ nổi lên trong đầu em, là em bùng nó ra ngay. Em nổi điên và em cũng làm anh nổi điên lên!"

"Còn gì nữa không?" Giọng cô lạnh băng.

Anh nói cũng với giọng lạnh lẽo như cô:

"Anh xin lỗi nếu em cho đó là không công bằng. Nhưng đó là sự thật. Em còn chẳng tự chủ được, cứ như một đứa trẻ vậy".

"Anh chẳng bao giờ mất bình tĩnh sao? Luôn là anh chàng tự kiểm soát mình một cách quỵến rũ? Em không tin là anh chẳng có cảm giác gì. Anh đúng là một con cá... một con cá máu lạnh chết tiệt! Sao giờ anh không nổi giận luôn đi? Sao anh không hét vào mặt em, chửi em, rửa em xuống địa ngục luôn đi?"

Nevile thở dài ngao ngán, vai rũ xuống.

"Ôi trời" anh nói.

Anh quay gót rời khỏi phòng.

III

"Trông con cứ như lúc mười bảy tuổi vậy, Thomas Royde à" bà Tressilian nói. "Vẫn nghiêm nghị như vậy. Và bây giờ cũng vẫn như trước đây, chẳng nói gì nhiều. Sao vậy?"

Thomas nói một cách mơ hồ:

"Con không biết. Con chưa bao giờ có tài ăn nói".

"Không giống Adrian. Adrian là người ăn nói khéo léo và tế nhị".

"Có lẽ đó là lý do. Luôn dành phần nói chuyện cho anh ấy".

"Adrian đáng thương. Còn quá nhiều hứa hẹn".

Thomas gật đầu.

Bà Tressilian đổi đề tài. Bà đang nói với chỉ một khán giả là Thomas. Bà thường thích khách đến nhà từng người một, như vậy sẽ không làm bà mệt và bà có thể tập trung chú ý vào người đó.

"Con đã đến đây được một ngày rồi" bà nói. "Con nghĩ gì về tình trạng của chúng ta?"

"Tình trạng ư?"

"Đừng ngớ ngẩn vậy chứ, con cố tình đến đây mà. Con biết rõ ta muốn nói gì. Chuyện tình tay ba ngay trong nhà của ta".

Thomas nói một cách thận trọng: "Hình như có chút xích mích".

Bà Tressilian cười hơi ranh mãnh:

"Ta thú thật với con, Thomas à, ta đang khá thích thú. Chuyện này đến mà ta chẳng cần phải ao ước gì, thật sự thì ta đã làm đủ mọi cách để ngăn cản nó. Nevile đúng là cứng đầu. Nó cứ khăng khăng đưa hai đứa đó lại gần nhau, và bây giờ nó gieo gì thì gặt đó!"

Thomas Royde hơi cựa mình trên ghế.

"Có vẻ buồn cười" anh nói.

"Giải thích đi" bà Tressilian ngắt lời.

"Chúng ta đã không nghĩ Strange là kiểu người đó".

"Thật tuyệt khi con nói vậy, vì đó là điều ta đang nghĩ. Chẳng giống Nevile gì cả. Nevile, cũng như hầu hết đàn ông, thường lo lắng để tránh bất cứ điều khó xử hay không vui nào. Ta nghi ngờ lúc đầu không phải là ý của Nevile đâu - nhưng, nếu không, ta không biết nó có thể là ý kiến của ai". Bà dừng lại và nói tiếp, giọng cao lên, "Không thể là ý kiến của Audrey chứ?"

Thomas nói ngay, "Không, không phải Audrey".

"Và ta hầu như không thể tin được đó là ý của người phụ nữ trẻ thiếu may mắn tên Kay đó. Không phải, trừ phi cô ta là một diễn viên xuất sắc. Con biết không, gần đây ta thấy hơi tiếc cho cô ta".

"Bà không thích cô ta lắm, phải không?"

"Đúng vậy. Với ta, cô ta dốt nát và thiếu tư cách. Nhưng như ta đã nói, ta bắt đầu cảm thấy tiếc cho cô ta. Cô ta đang mò mẫm như loài nhện trước ánh đèn. Cô ta không biết nên sử dụng vũ khí gì. Nóng nảy, xấu tính, thô lỗ như trẻ con - với người như Neville thì những điều này có ảnh hưởng rất tồi tệ".

Thomas nói nhỏ giọng:

"Con nghĩ Audrey mới là người ở vào tình huống khó xử nhất".

Bà Tressilian liếc nhìn anh.

"Con luôn yêu Audrey phải không, Thomas?"

Câu trả lời của anh khá điềm tĩnh. "Cứ cho là vậy đi".

"Có phải là từ lúc các con còn nhỏ ở cùng nhau không?"

Anh gật đầu.

"Và rồi Neville đến và mang cô ấy đi ngay trước mắt con à?"

Anh cự mình không mấy thoải mái.

"À thì... con luôn biết là mình không có cơ hội".

"Chủ nghĩa thất bại" bà Tressilian nói.

"Con luôn là con chó gốc ghếch".

"Con ngựa kéo xe!"

"Anh Thomas tốt bụng! đó là điều Audrey nghĩ về con".

"Thomas chân chính" bà Tressilian nói. "Đó là biệt danh của con phải không?"

Anh mỉm cười khi những từ đó gọi lại những ký ức thời thơ ấu. "Vui thật! Con đã không nghe biệt danh đó nhiều năm rồi".

"Giờ có thể nó có ích cho con" bà Tressilian nói.

Bà bắt gặp ánh mắt có chủ ý của anh.

"Lòng trung thành," bà nói, "là phẩm chất mà bất cứ ai đã từng biết Audrey luôn đánh giá cao.

Sự tận tình cả cuộc đời đôi khi lại được đền đáp, Thomas à".

Thomas Royde nhìn xuống, các ngón tay anh lần theo ống điếu.

"Đó là điều con hy vọng khi về đây". Thomas nói.

IV

"Vây là tất cả chúng ta đã có mặt" Mary Aldin nói.

Người quản gia già Hurstall lau mồ hôi trán. Khi ông đi vào nhà bếp, bà đầu bếp Spicer chú ý ngay đến nét mặt của ông.

"Tôi không nghĩ là tôi khỏe, và thật sự là vậy" Hurstall nói. "Nếu tôi có thể nói ra suy nghĩ của mình, thì mọi lời nói và hành động gần đây trong ngôi nhà này với tôi gần như có một ý nghĩa nào đó hoàn toàn khác với bản chất của nó - liệu bà có hiểu tôi muốn nói gì không?"

Bà Spicer gần như không biết ông muốn nói gì, vì vậy Hurstall tiếp tục:

"Bây giờ, vì tất cả họ đã ngồi vào bàn ăn tối, cô Aldin nói, 'Vây là tất cả chúng ta đã có mặt', và đến lượt tôi. Tất cả làm cho tôi nghĩ về một người huấn luyện thú có nhiều thú hoang trong chuồng, và rồi cửa chuồng đóng lại. Tôi cảm thấy, mọi thứ đều đột ngột, như thể tất cả chúng ta bị sập bẫy vậy".

"Quy tắc thôi, ông Hurstall à," bà Spicer nói, "ông hẳn đã ăn nhầm thứ gì đó mà ông không thích".

"Không phải do tôi tiêu hóa tệ đâu. Đó là cách mà mọi người bị kích động. Ngay khi cửa trước đóng sầm lại, cô Strange - cô Strange của chúng ta, cô Audrey - cô ấy giật nảy lên như thể bị

bắn vậy. Và cũng có cả sự im lặng nữa. Họ đúng là rất kỳ quặc. Cứ như thế, tất cả đều đột ngột, mọi người đều ngại nói. Và rồi tất cả như nổ bung ra cùng một lúc và nói lên điều đầu tiên xuất hiện trong đầu họ".

"Vây đủ làm mọi người bối rối rồi" bà Spicer nói.

"Hai cô Strange trong nhà. Điều mà tôi cảm thấy là nó không đúng với khuôn phép".

Tại phòng ăn, một trong những sự im lặng mà Hurstall đã nhắc tới đang diễn ra.

Mary Aldin phải nỗ lực lắm mới có thể quay sang Kay và nói:

"Tôi đã mời bạn của cô, anh Latimer, đến dùng bữa vào tối mai".

"Ồ tuyệt" Kay nói.

Nevile hỏi:

"Latimer? Anh ta tới đây à?"

"Anh ấy đang ở khách sạn Easterhead Bay" Kay trả lời.

Nevile nói:

"Có lẽ chúng ta cũng nên đến đó ăn tối một lần. Phà trễ nhất là mấy giờ?"

"Một giờ rưỡi" Mary đáp.

"Buổi tối ở đó có khiêu vũ chứ?"

"Tất cả khoảng một trăm người" Kay nói.

"Như vậy với bạn em cũng ổn" Nevile nói với Kay.

Mary nói nhanh:

"Chúng ta có thể đi và tắm một ngày ở vịnh Easterhead. Trời vẫn còn khá ấm và bãi cát đẹp".

Thomas Royde nói thấp giọng với Audrey:

"Anh nghĩ ngày mai anh sẽ đi chèo thuyền, em có muốn đi không?"

"Tất nhiên rồi".

"Tất cả chúng ta có thể đi chèo thuyền" Nevile nói.

"Anh nói anh sẽ chơi golf mà" Kay nói.

"Anh nghĩ anh nên xem lại sân golf. Anh sẽ thử vận may vào hôm khác".

"Đúng là bị kịch!" Kay nói.

Nevile nói một cách phẫn chấn:

"Golf là một trò chơi đầy bị kịch mà".

Mary hỏi Kay có biết chơi không.

"Có chứ, cũng tạm được".

Nevile nói:

"Kay sẽ chơi rất tốt nếu cô ấy cố gắng một chút. Cô ấy có cú đánh bạt rất tự nhiên".

Kay nói với Audrey:

"Cô không chơi thể thao phải không?"

"Không hẳn vậy. Tôi chơi quần vợt cũng tạm được, nhưng tôi là một đấu thủ xoàng thôi".

"Em vẫn còn chơi dương cầm chứ Audrey?" Thomas hỏi.

Cô lắc đầu.

"Giờ thì không".

"Em đã từng chơi rất hay" Nevile nói.

"Em nghĩ anh không thích âm nhạc mà, Nevile". Kay nói.

"Anh không biết nhiều về nó" Nevile nói lơ đãng. "Anh luôn tự hỏi làm sao mà Audrey có thể đuổi ra tới một quãng tám, bàn tay cô ấy rất nhỏ".

Anh nhìn vào chúng khi cô đặt dao nĩa dùng để ăn món tráng miệng xuống bàn.

Cô hơi đỏ mặt và nói nhanh:

"Tôi có ngón tay út rất dài. Có lẽ nhờ vậy mà tôi đánh được".

"Vây cô là người ích kỷ rồi" Kay nói. "Nếu cô không ích kỷ, cô sẽ có ngón tay út ngắn".

"Thật hả?" Mary Aldin hỏi. "Vậy tôi không ích kỷ. Xem này, hai ngón út của tôi khá ngắn".

"Tôi nghĩ cô không ích kỷ đâu" Thomas Royde nói, mắt nhìn cô rất ân cần.

Mặt cô ửng đỏ, cô tiếp tục nói nhanh:

"Ai trong chúng ta là người rộng lượng nhất? Chúng ta so ngón tay út nào. Của tôi ngắn hơn của cô, Kay à. Nhưng Thomas, tôi nghĩ là ngón tay anh dài hơn tôi rồi".

"Tôi đánh bại cả hai người" Neville nói. "Xem này" anh xòe bàn tay ra.

"Dù sao cũng chỉ một tay" Kay nói. "Ngón út bàn tay trái của anh ngắn, nhưng ngón của bàn tay phải thì dài hơn nhiều. Bàn tay trái là những điều bẩm sinh còn bàn tay phải là điều anh sẽ làm cho cuộc sống của anh. Vì vậy điều đó có nghĩa là anh bẩm sinh không ích kỷ, nhưng theo thời gian anh trở nên ích kỷ hơn".

"Cô đoán được vận mệnh hả Kay?" Mary Aldin hỏi. Cô xòe ngửa lòng bàn tay lên. "Một thầy bói nói tôi sẽ có hai người chồng và ba đứa con. Tôi có cần phải sốt ruột không đây!"

Kay nói:

"Những đường chéo này không phải về con cái, mà về các chuyến đi. Điều đó nghĩa là cô sẽ có ba chuyến đi vượt biển".

"Dường như có vẻ không chắc lắm". Mary Aldin nói. Thomas Royde hỏi cô: "Cô có đi du lịch nhiều không?"

"Không, hầu như không đi".

Anh thoáng nghe thấy có sự tiếc nuối âm thầm trong giọng nói của cô.

"Cô muốn đi không?"

"Không có gì hơn thế".

Anh nghĩ đến cách sống với suy nghĩ thận trọng của cô. Luôn có mặt bên người phụ nữ già. Một người quản lý bình tĩnh, khéo léo, và xuất sắc. Anh tò mò hỏi:

"Cô sống với bà Tressilian lâu chưa?"

"Gần mười lăm năm. Tôi đến ở với bà ấy sau khi cha tôi mất. Ông ấy nằm liệt một chỗ vài năm trước khi mất".

Và rồi cô trả lời câu hỏi mà cô cảm thấy đã chực sẵn trên môi anh.

"Tôi năm nay ba mươi sáu tuổi. Đó là điều anh muốn biết, đúng không?"

"Tôi đã thắc mắc như vậy" anh thừa nhận. "Cô có thể - ở bất cứ độ tuổi nào, cô biết mà".

"Đó là con dao hai lưỡi!"

"Tôi cho là như vậy. Tôi đã không nghĩ theo lối đó".

Cái nhìn chăm chăm đầy ưu tư của anh không rời khỏi khuôn mặt cô. Cô không cảm thấy ngượng ngùng. Quá dễ dàng để ý thức được điều đó, một mối quan tâm sâu sắc thật sự. Thấy mắt anh nhìn vào tóc cô, cô đưa tay lên vuốt lọn tóc trắng.

"Tôi có cái này," cô nói, "từ khi còn rất nhỏ".

"Tôi thích nó" Thomas đơn sơ nói.

Anh tiếp tục nhìn cô. Cuối cùng cô nói, bằng giọng khá vui:

"Vậy, anh ra phán quyết gì đây?"

Làn da rám nắng của anh ửng hồng.

"À, tôi nghĩ tôi nhìn chăm chăm vậy thật là vô phép. Tôi chỉ đang thắc mắc về cô... thật sự cô thế nào".

"Làm ơn đi" cô nói vội vàng và đứng dậy khỏi bàn. Cô nói khi đi vào phòng khách và khoác tay Audrey:

"Ngày mai ông Treves cũng đến ăn tối".

"Ông ấy là ai?" Neville hỏi.

"Rufus Lord giới thiệu ông ấy tới. Một quý ông lớn tuổi rất thú vị. Ông ấy đang ở Balmoral Court. Ông ấy bị yếu tim và trông có vẻ rất yếu, nhưng khả năng của ông rất tuyệt vời và ông ấy

quen biết những người thú vị. Ông ấy là cố vấn pháp luật hay luật sư gì đó, tôi quên rồi".

"Mọi người ở đây đúng là già kinh khủng" Kay nói một cách bất mãn.

Cô đứng dưới một ngọn đèn. Thomas đang nhìn theo hướng đó, và anh nhìn cô với vẻ quan tâm giống cách mà anh nhìn bất cứ điều gì ngay lập tức thu hút ánh mắt anh.

Anh đột nhiên bị ấn tượng bởi vẻ đẹp nồng nàn và mãnh liệt của cô. Vẻ đẹp của màu sắc sắc sỡ, của sức sống vui vẻ tràn trề. Từ cô anh nhìn sang Audrey, tái nhợt và trông như một con bướm đêm trong chiếc đầm màu xám bạc.

Anh mỉm cười với chính mình và lầm bầm:

"Hồng Hoa và Bạch Tuyết".

"Gì hả?" Mary Aldin huých khuỷu tay anh.

Anh lặp lại mấy từ đó. "Giống chuyện thần tiên ngày xưa, cô biết mà..."

Mary Aldin nói: "Mô tả hay đó..."

V

Cụ Treves hóp ly rượu vang đỏ một cách thích thú. Rượu quá ngon, và một bữa tối quá hoàn hảo. Rõ ràng bà Tressilian chẳng gặp khó khăn gì với người làm.

Ngôi nhà được quản lý tốt, mặc dù chủ nhà là một người bệnh tật.

Có lẽ có chút đáng tiếc rằng các quý cô đã không rời phòng ăn trước khi ly rượu được chuyển quanh bàn. Cụ thích cách cũ trong khi những người trẻ này có cách riêng của họ.

Đôi mắt cụ cố tình dừng lại ở người phụ nữ trẻ đẹp rực rỡ, vợ của Neville Strange.

Đêm nay là đêm của Kay. Vẻ đẹp sống động của cô bùng lên và tỏa sáng trong căn phòng thấp nển. Ngay kề bên, cái đầu đen bóng bẩy của Ted Latimer cúi xuống cạnh cô. Anh ta đang tán tỉnh cô. Cô cảm thấy đắc thắng và tự hào về bản thân mình.

Mới chỉ cảnh sinh động như thế đã làm cho cụ Treves nôn nao cả người.

Tuổi trẻ, không có gì sánh bằng tuổi trẻ cả!

Chẳng ngạc nhiên gì khi người chồng mất cả lý trí và bỏ luôn cô vợ đầu tiên. Audrey đang ngồi cạnh cụ. Một quý cô duyên dáng, nhưng theo kinh nghiệm của cụ Treves, đó là kiểu phụ nữ không tự làm mới mình.

Cụ liếc nhìn cô. Đầu cô cúi xuống và cô đang liếc nhìn vào chiếc đĩa. Có điều gì đó trong thái độ hoàn toàn bất động của cô làm cụ Treves chú ý. Cụ nhìn cô kỹ hơn và tự hỏi cô đang nghĩ gì. Cái cách mái tóc cô được vén lên khỏi vành tai như vỏ sò kia thật quyến rũ...

Một thoáng lơ đãng, cụ Treves hơi giật mình khi nhận ra mọi người bắt đầu di chuyển. Cụ vội vàng bước theo.

Trong phòng khách, Kay Strange đi đến chỗ máy hát và mở đĩa nhạc khiêu vũ.

Mary Aldin nói với cụ Treves một cách có lỗi:

"Tôi chắc là ông ghét nhạc jazz".

"Không hẳn vậy" cụ Treves nói, không thật lòng nhưng rất lịch sự.

"Có lẽ lát nữa chúng ta sẽ đổi?" cô gợi ý. "Nhưng giờ mà gây chuyện thì không hay lắm, tôi biết bà Tressilian đang mong được tiếp chuyện ông".

"Sẽ thú vị lắm đây. Bà Tressilian không bao giờ xuống tham gia à?"

"Có ạ, bà ấy thường xuống đây bằng xe lăn. Đó là lý do chúng tôi có thang máy. Nhưng hôm nay bà ấy thích ở trong phòng riêng. Ở đó bà có thể nói chuyện với bất cứ ai mà bà muốn, gọi người mà bà ấy muốn gặp bằng kiểu mệnh lệnh hoàng gia".

"Một sự sắp đặt thật thông minh, cô Mary Aldin à. Tôi nhận ra được kiểu cách hoàng gia trong cung cách của bà Tressilian".

Kay đang nhảy những bước nhảy chậm ở giữa phòng.

"Nevile, mang cái bàn ra khỏi chỗ này đi". Cô nói.

Giọng cô quyết đoán và uy quyền. Đôi mắt sáng lên, môi mở ra.

Nevile vâng lệnh di chuyển cái bàn. Rồi anh bước đến bên cô, nhưng cô cố tình quay sang Ted Latimer.

"Nào, Ted, chúng ta nhảy nào".

Tay Ted quàng qua người cô ngay lập tức. Họ khiêu vũ, dung đưa, uốn éo, các bước nhảy của họ rất ăn ý. Đó là một màn biểu diễn đẹp mắt.

Cụ Treves lăm bầm:

"Ồ, khá chuyên nghiệp".

Mary Aldin hơi rụt người khi nghe những từ đó, nhưng chắc chắn cụ Treves nói đơn giản vì ngưỡng mộ thôi. Cô nhìn khuôn mặt móm nhỏ bé nhưng thông minh của cụ. Chán ngắt, cô nghĩ, một cái nhìn lơ đãng như thể cụ đang theo đuổi những dòng suy nghĩ của riêng mình.

Nevile do dự một lúc rồi anh bước đến chỗ Audrey đang đứng cạnh cửa sổ.

"Nhảy không, Audrey?"

Giọng anh trang trọng đến lạnh lùng. Có thể nói rằng chỉ có sự lịch sự truyền cảm hứng cho lời đề nghị đó. Audrey ngập ngừng một lát trước khi gật đầu bước về phía anh.

Mary Aldin chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt này trong khi cụ Treves không hề phản ứng. Cho tới bây giờ mọi người đều nhận thấy không hề có dấu hiệu lãng tai ở cụ, và sự lịch thiệp của cụ rất câu nệ - cô nhận ra rằng chính sự say mê đã làm cụ trở nên tách biệt. Cô không thể đoán được liệu cụ đang nhìn các vũ công, hay đang nhìn ngang qua phòng về phía Thomas Royde đứng một mình ở góc bên kia.

Hơi giật mình, cụ Treves nói:

"Xin lỗi, thưa quý cô, là cô đang nói à?"

"Không có gì. Chỉ là, một tháng Chín đẹp lạ thường đúng không?"

"Vâng, thật vậy, mưa rất cần thiết cho khu vực này, ở khách sạn họ nói với tôi như thế".

"Tôi hy vọng là ông cảm thấy thoải mái ở đó".

"Ồ vâng, mặc dù tôi phải nói rằng tôi hơi bức mình khi đến và phát hiện..."

Cụ Treves im bật.

Audrey tự tách ra khỏi Nevile. Cô nói với nụ cười xin lỗi: "Khiêu vũ nóng quá".

Cô đi về phía cửa sổ và bước ra ban công.

"Ồ, đi theo cô ta đi, anh ngốc à" Mary lăm bầm. Cô chỉ thì thầm những lời đó nhưng cũng đủ lớn để cụ Treves quay lại và liếc nhìn cô ngạc nhiên.

Cô cười bối rối.

"Tôi nói lớn quá" cô buồn bã nói. "Nhưng thật sự anh ta làm tôi phát cáu. Anh ta chậm quá".

"Anh Strange hả?"

"Ồ không, không phải Nevile. Là Thomas Royde".

Thomas Royde đang chuẩn bị bước đi, nhưng ngay lúc đó, Nevile, sau một lúc do dự, đã theo Audrey ra ban công.

Trong một thoáng, mắt cụ Treves đặc biệt dán vào cửa sổ, rồi mối quan tâm của cụ quay lại với các vũ công.

"Một vũ công tuyệt vời, anh Latimer trẻ tuổi, tên anh ta phải không?"

"Vâng, Edward Latimer".

"À, vâng. Edward Latimer. Theo tôi biết, anh ta là bạn cũ của cô Strange phải không?"

"Đúng vậy".

"Vậy cái anh chàng chải chuốt đó làm nghề gì?"

"À, thật sự thì, tôi cũng không rõ lắm".

"Thật là..." ông Treves nói, tìm cách diễn tả bằng từ ngữ thích hợp.

Mary tiếp tục:

"Anh ta đang ở khách sạn Easterhead Bay".

"Một chỗ rất thoải mái" cụ Treves nói.

Cụ nói thêm sau một hai phút: "Một mái tóc có hình thật thú vị, một tam giác kỳ lạ trải từ đỉnh đầu tới cổ, kiểu tóc làm cho người ta ít chú ý nhưng lại có nét riêng biệt". Sau khi ngắt giọng một giây, cụ vẫn tiếp tục nói mơ màng: "Người đàn ông cuối cùng mà tôi thấy có kiểu tóc đó bị phạt khổ sai trong mười năm về tội tấn công dã man một anh thợ kim hoàn".

"Chắc chắn," Mary thốt lên, "cụ không có ý...?"

"Không đâu, làm gì có" cụ Treves nói. "Cô hoàn toàn hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi không có ý làm mất thể diện vị khách của cô đâu. Tôi chỉ muốn nói rằng tội phạm tàn bạo và nhẫn tâm thường hay đội lốt người đẹp và quyến rũ. Thật kỳ lạ, nhưng vậy đó".

Cụ mỉm cười dịu dàng với cô. Mary nói: "ông biết không, ông Treves, tôi nghĩ là tôi hơi sợ ông".

"Vô lý lắm, quý cô ạ".

"Nhưng tôi thấy vậy đó. Ông là... một người quan sát khôn ngoan".

"Đôi mắt của tôi," cụ nói cách thỏa mãn, "vẫn tốt như ngày nào". Cụ dừng lại, rồi nói tiếp: "Đó có phải là điều may mắn hay không thì hiện tại tôi vẫn không biết được".

"Sao có thể là không may chứ?"

Cụ Treves lắc đầu ngò vức:

"Đôi khi được giao trọng trách, và quyết định hành động đúng là điều không dễ tí nào".

Hurstall mang khay cà phê bước vào.

Sau khi đưa nó đến cho Mary và vị luật sư già, ông đi đến chỗ Thomas Royde. Rồi theo chỉ dẫn của Mary, ông đặt khay xuống chiếc bàn nhỏ và ra khỏi phòng.

Kay nói qua vai Ted: "Chúng tôi sẽ kết thúc giai điệu này".

Mary nói: "Tôi sẽ mang của Audrey đến cho cô ấy".

Cô đi qua cửa kính, mang theo tách cà phê. Cụ Treves theo sau cô. Khi cô dừng ở ngưỡng cửa, cụ nhìn qua vai cô.

Audrey đang ngồi ở góc lan can. Dưới ánh trăng, vẻ đẹp của cô nổi bật lên, một vẻ đẹp bẩm sinh chứ không do trang điểm. Nét thanh tú từ hàm đến tai, cằm và đôi môi mềm mại, xương sọ và chiếc mũi thẳng nhỏ thật sự rất dễ thương. Vẻ đẹp đó vẫn sẽ còn mãi khi Audrey Strange về già. Da thịt không có ý nghĩa gì, cái đẹp nằm trong chính khung xương. Chiếc đầm đính những vòng sequin^[2] mà cô đang mặc nổi bật lên dưới ánh trăng. Cô ngồi rất yên lặng và Neville Strange đứng nhìn cô.

Nevile bước một bước về phía cô.

"Audrey," anh nói, "em..."

Cô đổi thế ngồi, rồi cô ngẩng lên và một tay vỗ vào tai:

"Ôi, cái bông tai của em... em làm rớt đâu đó rồi".

"Đâu? Để anh tìm..."

Cả hai cúi xuống, ngượng ngùng và bối rối, và đụng vào nhau. Audrey vụt đứng dậy. Neville la lên:

"Đợi chút, cái nút cổ tay áo của anh... vương trên tóc em rồi. Đứng yên".

Cô đứng khá cứng ngắc khi anh lóng ngóng gỡ hột nút áo.

"Ui, anh đang nhổ cả tóc em, anh vụng về thật đó, Neville à, làm nhanh lên".

"Xin lỗi, anh... anh hậu đậu quá".

Ánh trăng đủ sáng để hai người xem thấy những gì mà Audrey không thể thấy được, tay Neville run run khi anh cố gắng gỡ lọn tóc màu bạc của cô ra.

Nhưng chính Audrey cũng run như thể đột nhiên bị lạnh vậy.
Mary Aldin giật nảy mình khi có một giọng nói nhỏ sau lưng cô: "Xin lỗi..."
Thomas Royde đi đến giữa họ và bước ra.
"Cần tôi giúp không, Strange?" anh hỏi.
Nevile đứng thẳng lên rồi anh và Audrey tách nhau ra.
"Không sao. Tôi gỡ được rồi".
Mặt Nevile trắng bệch.
"Em lạnh rồi đó" Thomas nói với Audrey. "Vào trong uống cà phê đi".
Cô quay vào với anh và Nevile quay đi, liếc nhìn ra biển.
"Tôi mang cà phê ra cho cô" Mary nói. "Nhưng có lẽ cô nên vào trong thì tốt hơn".
"Vâng" Audrey nói, "Tôi nghĩ tôi nên vào trong".
Tất cả quay trở lại phòng khách. Ted và Kay đã ngừng nhảy.
Cửa mở và một phụ nữ mặc đồ đen, cao nhông và gầy bước vào. Cô nói một cách kính cẩn:
"Lệnh bà gửi lời thăm và bà rất hân hạnh được tiếp chuyện với ông Treves trên lầu".

VI

Bà Tressilian đón cụ Treves với niềm hân hoan thật sự.
Chẳng bao lâu sau, cả hai đắm chìm trong sự hồi tưởng về những mối quan hệ chung của họ.
Gần 30 phút nói chuyện, bà Tressilian thở dài thỏa mãn.
"À" bà nói, "Tuyệt thật! Không gì có thể giống chuyện tán gẫu qua lại này và nhớ lại những chuyện xấu ngày xưa".
"Một chút ác tâm," cụ Treves đồng ý, "thêm hương vị cho cuộc sống".
"Nhân tiện," bà Tressilian nói, "ông nghĩ gì về bộ ba đó?"
Cụ Treves có vẻ thận trọng, "Ừm, bộ ba nào?"
"Đừng nói với tôi là ông không nhận ra. Nevile và các bà vợ".
"Ồ vậy sao! Cô Strange hiện tại là một phụ nữ trẻ hấp dẫn lạ thường".
"Audrey cũng vậy" bà Tressilian nói.
Cụ Treves thừa nhận: "Cô ấy quyến rũ... đúng vậy".
"Có phải ý ông là ông có thể hiểu việc một người đàn ông bỏ Audrey - một phụ nữ quý phái - vì Kay?"
Cụ Treves bình tĩnh trả lời:
"Chính xác. Chuyện này xảy ra nhan nhản ấy mà".
"Kính tởm. Tôi sẽ nhanh chóng mệt mỏi vì Kay nếu tôi là đàn ông và sẽ ước gì tôi đã không quyết định điên rồ như vậy".
"Chuyện đó cũng thường xảy ra. Sự đam mê nồng nàn sét đánh này," cụ Treves nói, trông có vẻ điềm tĩnh và thấu hiểu, "lại hiếm khi kéo dài được".
"Vậy rồi tiếp theo sẽ thế nào?" bà Tressilian thắc mắc.
"Thường thì," cụ Treves nói, "... à... các bên tự dàn xếp. Phần lớn sẽ ly hôn lần hai. Người đàn ông sau đó sẽ kết hôn với một người thứ ba... ai đó biết thông cảm".
"Nhảm nhí! Nevile không phải là tín đồ Mormon^[3] - mặc dù một số khách hàng của ông có thể như thế!"
"Thỉnh thoảng cũng có người tái hôn với vợ cũ".
Bà Tressilian lắc đầu.
"Chuyện đó không thể nào. Audrey quá kiêu hãnh".

"Bà nghĩ vậy sao?"

"Tôi chắc chắn. Đừng lắc đầu chọc tức tôi kiểu đó".

"Đó là kinh nghiệm của tôi," cụ Treves nói, "phụ nữ gần như không có chút kiêu hãnh nào khi chuyện dính dáng tới tình yêu. Lòng tự trọng chỉ xuất hiện trên môi miệng nhưng rõ ràng không có trong hành động của họ".

"Ông không hiểu Audrey. Con bé yêu Neville mãnh liệt. Có lẽ là quá nhiều. Sau khi nó bỏ con bé vì cô gái này (mặc dù tôi không đổ lỗi hoàn toàn cho Neville - cô ta đã theo đuổi nó mọi nơi, và ông biết đàn ông mà!) con bé không còn muốn gặp lại nó nữa".

Cụ Treves khẽ ho:

"Vậy nhưng mà," cụ nói, "cô ấy đang ở đây!"

"Ồ, đúng" bà Tressilian nói, vẻ bức mình. "Tôi không nghĩ là mình hiểu những ý tưởng hiện đại. Tôi cho rằng Audrey đến đây là để chứng tỏ con bé không quan tâm, và rằng chẳng có vấn đề gì cả!"

"Có vẻ giống lắm chứ" cụ Treves nói. "Cô ấy có thể suy nghĩ theo cách đó, chắc chắn vậy".

"Ý ông là," bà Tressilian nói, "ông nghĩ sau mọi chuyện con bé vẫn còn khao khát Neville và điều đó... ời không. Tôi không tin những chuyện như vậy đâu!"

"Có thể lắm chứ" cụ Treves nói.

"Không thể nào" bà Tressilian nói. "Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra trong nhà tôi".

"Bà thấy bối rối, phải không?" cụ Treves hỏi sắc sảo. "Có một sự căng thẳng. Tôi cảm thấy điều đó trong bầu khí này".

"Vậy là ông cũng cảm thấy điều đó?" bà Tressilian nói lạnh lùng.

"Đúng, tôi phải thừa nhận là tôi hơi bối rối. Cảm giác thực về mọi người ở đây vẫn còn mơ hồ, nhưng theo quan điểm của tôi, có mùi thuốc súng, vụ nổ sắp xảy ra".

"Đừng nói kiểu Guy Fawkes^[4] nữa và hãy cho tôi biết phải làm gì bây giờ" bà Tressilian nói.

Cụ Treves đưa tay đầu hàng:

"Thật sự, tôi thua, không biết phải gợi ý gì nữa. Tôi cảm thấy chắc chắn là có một mục tiêu. Giá mà chúng ta có thể thu nhỏ phạm vi... nhưng có quá nhiều điều không rõ ràng".

"Tôi không có ý định bảo Audrey ra về" bà Tressilian nói. "Theo quan sát của tôi, con bé đã cư xử khéo léo trong một tình huống rất khó khăn. Con bé lịch sự, nhưng hơi tách biệt. Tôi cho là tư cách của con bé không thể chê trách được".

"Ồ, đồng ý" cụ Treves nói. "Đồng ý. Nhưng cùng lúc nó tác động lên anh chàng Neville Strange".

"Neville," bà Tressilian nói, "cư xử không khéo lắm. Tôi sẽ nói chuyện với nó về việc này. Nhưng tôi không thể đuổi nó ra khỏi nhà dù chỉ một lát được. Trên thực tế Matthew xem nó như là con nuôi".

"Tôi biết".

Bà Tressilian thở dài. Bà hạ giọng:

"Ông biết Matthew chết đuối ở đây chứ?"

"Vâng".

"Vì vậy nhiều người ngạc nhiên khi thấy tôi còn ở đây. Họ ngớ ngẩn thật. Tôi luôn cảm thấy tại đây, Matthew ở gần tôi. Cả căn nhà tràn ngập hình bóng ông ấy. Ở bất cứ nơi nào khác tôi đều cảm thấy cô đơn và xa lạ". Bà dừng lại, rồi nói tiếp. "Lúc đầu tôi cũng hy vọng tôi sớm gặp được ông ấy, đặc biệt khi sức khỏe của tôi bắt đầu xuống dốc. Nhưng đúng là bất bề để được lâu - những người tàn tật không bao giờ chết". Bà đấm cái gối một cách giận dữ.

"Tôi có thể nói với ông rằng điều đó chẳng làm tôi vui tí nào! Tôi luôn hy vọng rằng, khi thời khắc đến, nó sẽ đến nhanh, tôi sẽ gặp Thần Chết, mặt đối mặt chứ không cảm thấy ông ta bò theo sau tôi, luôn sau vai tôi, dần dần buộc tôi chìm vào điều sỉ nhục sau căn bệnh của mình,

cảm giác bất lực tăng lên... sự phụ thuộc vào người khác cũng tăng lên".

"Nhưng mọi người rất tận tụy, tôi chắc chắn vậy. Bà có một người hầu trung thành đúng không?"

"Barrett? Người đã dẫn ông lên đây đây. Nguồn an ủi của tôi. Một cái rìu chiến rất dữ tợn, tuyệt đối tận tình. Cô ta đã ở với tôi lâu lắm rồi".

"Và tôi phải nói rằng, bà rất may mắn khi có cô Aldin bên cạnh".

"Đúng vậy. Tôi thật may mắn khi có Mary".

"Cô ấy là họ hàng à?"

"Một người họ hàng xa. Một trong những người có lòng vị tha, con bé đang phải tiếp tục hy sinh cuộc sống riêng của mình vì cuộc sống của người khác. Con bé đã chăm sóc cha mình, một người thông minh nhưng lại yêu sách quá nhiều. Khi ông ấy qua đời, tôi đã cầu xin con bé đến ở với tôi như người nhà, và tôi đã rất may mắn khi con bé đồng ý. Ông không biết kinh khủng thế nào khi sống chung với hầu hết những người được thuê làm bầu bạn đâu. Những con người nhạt nhẽo, làm cho người ta phát điên vì sự ngớ ngẩn của họ. Họ cho thuê tình bạn vì họ chẳng làm được gì tốt hơn. Có Mary bên cạnh, một cô gái thông minh có học thức, là điều tuyệt vời. Con bé thật sự có bộ óc ưu tú. Con bé đọc nhiều sách, nghiên cứu rất sâu và không có điều gì mà nó không tranh luận được. Khéo léo cả về nội tâm lẫn tri thức, Mary quản lý gia đình này thật hoàn hảo và làm cho những người làm trong nhà vui vẻ, loại bỏ các cuộc cãi vã và những ghen tị - tôi không biết con bé làm cách nào, có lẽ là nhờ khéo léo".

"Cô ấy ở với bà lâu chưa?"

"Mười hai năm... không, phải hơn thế. Mười ba... mười bốn - khoảng đó. Con bé là sự an ủi tuyệt vời".

Cụ Treves gật đầu.

Bà Tressilian quan sát cụ qua cặp mắt nhắm hờ, rồi đột ngột nói:

"Có chuyện gì vậy? Ông đang lo lắng điều gì à?"

"Một chuyện nhỏ" cụ Treves nói. "Chỉ là chuyện nhỏ thôi. Bà thật nhạy bén".

"Tôi thích nghiên cứu con người mà" bà Tressilian nói. "Tôi luôn biết ngay tức thì nếu như Matthew suy nghĩ điều gì đó". Bà thở dài và tựa lưng vào gối. "Giờ tôi phải chào tạm biệt ông rồi" - đó là lệnh cho lui của Nữ hoàng, chẳng có gì vô lễ cả - "Tôi mệt rồi, nhưng rất rất vui. Quay lại gặp tôi sớm nhé".

"Tôi lấy làm cảm kích trước những lời tử tế đó. Tôi chỉ hy vọng mình đã không nói quá nhiều".

"Ồi không, tôi luôn thấy mệt bất ngờ vậy đó. Trước khi ông đi, làm ơn rung chuông giúp tôi".

Cụ Treves thận trọng kéo dây chuông có tua chuông khổng lồ.

"Loại này đúng là đồ cổ" ông nhận xét.

"Cái chuông của tôi hả? Vâng, tôi không có cái chuông điện tử nào cả. Phân nửa thời gian ông nhấn mà nó chẳng hề hoạt động. Cái này không bao giờ hư. Nó gọi lên phòng của Barrett ở trên lầu - cái chuông treo ở đầu giường của cô ấy nên lúc nào cô ấy cũng trả lời ngay. Nếu chậm trả lời tôi sẽ gọi lại ngay".

Khi cụ Treves ra khỏi phòng, cụ nghe tiếng chuông được kéo lần thứ hai và nghe tiếng leng keng của nó đâu đó trên đầu. Cụ ngược nhìn lên và nhận ra có đường dây chạy trên trần nhà. Barrett vội vã chạy xuống cầu thang và đi ngang qua cụ để vào phòng bà chủ.

Cụ Treves từ từ đi xuống lầu, chẳng buồn đón thang máy. Cụ cau mày, gương mặt lộ vẻ không chắc chắn. Cụ thấy tất cả mọi người đang tụ tập trong phòng khách, và Mary Aldin mời cụ ngồi, nhưng cụ lịch sự từ chối lấy cớ là lát nữa phải về nhà.

"Khách sạn của tôi lỗi thời lắm" cụ nói. "Họ không muốn ai ra ngoài quá nửa đêm".

"Còn lâu mới tới giờ mà, chỉ mới mười rưỡi" Neville nói. "Họ sẽ không nhốt ông bên ngoài

chứ?"

"Ồ không. Thật sự thì tôi nghi ngờ không biết cửa có khóa suốt đêm không. Cửa đóng lúc chín giờ nhưng người ta chỉ cần vặn nắm cửa và đi vào thôi. Người ở đây có vẻ rất may mắn. Nhưng tôi cho là họ tin tưởng vào sự chân thật của người dân địa phương".

"Ban ngày ở đây chắc chắn là không ai khóa cửa cả" Mary nói. "Chúng tôi luôn mở rộng cửa suốt ngày, nhưng chúng tôi khóa cửa vào ban đêm".

"Ở Balmoral Court thế nào?" Ted Latimer hỏi. "Có vẻ như đó là một tòa nhà thời Victoria sang trọng".

"Nó sống nhờ vào cái tên" cụ Treves nói. "Và nó có sự thoải mái của thời Victoria. Giường tốt, nhà ăn rộng rãi, tủ áo thời Victoria, phòng tắm khổng lồ với mép sàn bằng gỗ".

"Không phải lúc đầu ông nói ông bức mình về vài thứ ở đó sao?" Mary hỏi.

"À đúng. Tôi đã cẩn thận đặt hai phòng ở tầng trệt bằng thư. Tìm tôi yếu và tôi bị cấm leo cầu thang. Khi tôi đến, tôi rất bức mình vì không có phòng. Thay vào đó, tôi được dẫn lên hai phòng (tôi phải thừa nhận là phòng rất thoải mái) trên tầng cao nhất. Tôi phản đối, nhưng hình như vị khách cũ ở phòng tôi đã đặt định đi Scotland tháng này nhưng lại bị ốm, và như vậy không thể lấy phòng đó cho tôi được".

"Có phải đó là ông Lucan?" Mary nói.

"Tôi nghĩ đúng vậy đó. Trong những tình huống thế này, tôi phải làm điều tốt nhất. May mắn là có một thang máy tự động khá tốt nên tôi cũng không gặp bất tiện nào".

Kay nói: "Ted, sao anh không tới Balmoral Court ở? Sẽ dễ gặp anh hơn".

"Tôi không nghĩ chỗ đó hợp với tôi".

"Hoàn toàn đúng, anh Latimer" cụ Treves nói. "Nó hoàn toàn chẳng phù hợp với chuyên môn của anh".

Vì một lý do nào đó Ted Latimer đỏ mặt.

"Tôi không biết ông nói vậy có ý gì" anh nói.

Mary Aldin, cảm nhận được sự gượng gạo, vội vàng hướng sự chú ý tới một bài báo.

"Tôi thấy họ bắt được một kẻ trộm vali ở thị trấn Kentish..." cô nói.

"Đó là người thứ hai họ bắt được" Neville nói. "Tôi hy vọng lần này họ bắt đúng người".

"Có lẽ họ không thể giam giữ anh ta được ngay cả khi chính anh ta trộm" cụ Treves nói.

"Không có bằng chứng đầy đủ sao?" Royde hỏi.

"Đúng".

"Tuy nhiên," Kay nói, "tôi nghĩ cuối cùng họ cũng luôn có bằng chứng mà".

"Không phải lúc nào cũng có đâu, cô Strange à. Hẳn là cô sẽ ngạc nhiên khi biết được rằng có rất nhiều tội phạm vẫn tự do nhởn nhơ ngoài kia mà chẳng bị gì cả".

"Ý ông là vì họ không bao giờ tìm ra bằng chứng sao?"

"Không chỉ như vậy thôi đâu. Có một kẻ..." - cụ nói về vụ kiện cách đây hai năm - "cảnh sát biết ai là người đã sát hại đứa trẻ, biết rõ ràng chẳng nghi ngờ gì, nhưng họ lại bắt lợc. Gã đó có chứng cứ ngoại phạm bởi hai người... mặc dù chứng cứ ngoại phạm đó không đúng nhưng chẳng có gì để chứng minh điều đó. Vì vậy kẻ giết người được tự do".

"Khủng khiếp thật" Mary nói.

Thomas Royde đập ống điếu và nói với giọng nghi ngờ:

"Điều đó xác nhận suy nghĩ của tôi... rằng nhiều khi một người được cho là đúng nếu tự mình thực hiện công lý".

"Ý anh là gì, anh Royde?"

Thomas bắt đầu nạp thuốc vào ống. Anh trầm ngâm nhìn xuống bàn tay khi anh dần từng chữ những câu rời rạc:

"Giả sử ông biết - về một việc bẩn thỉu - biết rằng kẻ làm việc đó không phải chịu trách nhiệm

với luật hiện hành - rằng hắn ta được miễn hình phạt. Khi ấy tôi cho rằng - một người nào đó đã làm đúng khi tự mình thực hiện bản án".

Cụ Treves nói một cách ấm áp: "Một học thuyết cực kỳ nguy hiểm, anh Royde à. Một hành động như vậy hoàn toàn không thể được biện hộ".

"Không thấy sao. Tôi đang giả sử, ông biết mà, rằng thực tế đã được chứng minh, là luật bất lực!"

"Hành động cá nhân vẫn không được biện hộ".

Thomas mỉm cười, một nụ cười lịch sự.

"Tôi không đồng ý" anh nói. "Nếu một kẻ nên bị vạ cổ, tôi không ngại nhận trách nhiệm là chính tôi đã vạ cổ nó!"

"Và đổi lại anh sẽ phải chịu trách nhiệm trước các hình phạt của pháp luật!"

Vẫn cười, Thomas nói: "Tất nhiên tôi sẽ phải thận trọng...Thật sự, người ta sẽ phải trả giá cho một sô trò xảo quyệt thấp hèn của mình".

Audrey nói giọng rõ ràng:

"Anh sẽ bị tìm ra thôi, Thomas à".

"Sự thật là," Thomas nói, "tôi không nghĩ là tôi sẽ bị tìm ra đâu".

"Tôi đã từng biết một vụ" cụ Treves bắt đầu, và dừng lại. Cụ nói như biện hộ: "Khoa học tội phạm là sở thích của tôi, anh biết mà".

"Làm ơn tiếp tục đi" Kay nói.

"Tôi có kinh nghiệm khá nhiều về các trường hợp phạm tội" cụ Treves nói. "Chỉ một số ít người thật sự thích thú chuyện đó. Hầu hết bọn giết người không thích việc chúng làm và lại có tầm nhìn thiển cận. Tuy nhiên, tôi có thể kể cho cô về một ví dụ thú vị".

"Ồ vậy à" Kay nói. "Tôi thích những vụ giết người".

Cụ Treves nói chậm rãi, rõ ràng là lựa chọn từ ngữ rất thận trọng.

"Có một trường hợp liên quan tới một đứa trẻ. Tôi sẽ không nói tới tuổi hay giới tính đứa trẻ đó. Chuyện xảy ra là: hai đứa trẻ đang chơi với cung tên. Một đứa đã bắn mũi tên vào điểm tử của đứa kia và đứa bé đó chết. Có một cuộc điều tra chính thức, đứa trẻ còn sống hoàn toàn mất trí và người ta cảm thấy ái ngại cho tai nạn đó đồng thời biểu lộ sự cảm thông sâu sắc đối với tác giả bất hạnh của hành động đó". Cụ dừng lại.

"Có vậy thôi hả?" Ted Latimer hỏi.

"Vậy đó. Một tai nạn đáng tiếc. Nhưng anh thấy đó, còn có một mặt khác của câu chuyện. Trước đó ít lâu, một người nông dân vô tình băng qua một con đường ở khu rừng gần đó. Trong một khoảng đất trống, ông ta đã nhìn thấy một đứa trẻ đang tập bắn cung tên".

Cụ dừng lại, để cho ngụ ý của mình có thời gian thẩm thấu.

"Ý ông là," Mary Aldin hỏi một cách ngờ vực, "đó không phải là một tai nạn... là một vụ có chủ tâm sao?"

"Tôi không biết" cụ Treves nói. "Tôi không bao giờ biết được. Nhưng bản điều tra nói rằng những đứa trẻ không biết dùng cung tên, và kết quả là vụ bắn man rợ và dốt nát".

"Và không phải như vậy sao?"

"Điều đó, trong trường hợp của một trong hai đứa trẻ đó, thì chắc chắn không phải!"

"Vậy người nông dân đó đã làm gì?" Audrey nín thở nói.

"Ông ta chẳng làm gì cả. Ông ta hành động như vậy đúng hay sai, tôi không dám chắc. Tương lai của một đứa trẻ đang bị lâm nguy, ông ta cảm thấy một đứa trẻ không nên bị nghi ngờ".

Audrey nói:

"Nhưng chính ông cũng không nghi ngờ gì về những việc đã thật sự xảy ra sao?"

Cụ Treves nói một cách nghiêm trọng:

"Theo quan điểm của cá nhân tôi, đó là một kẻ giết người đặc biệt thông minh - một vụ giết

người bởi một đứa trẻ và đã được lên kế hoạch rất chi tiết trước đó".

Ted Latimer hỏi:

"Có lý do gì không?"

"Ồ, có chứ, có một động cơ. Những trò trêu chọc trẻ con, những từ ngữ không lịch sự... đủ để kích thích lòng căm hờn. Trẻ con rất dễ dàng ghét nhau..."

Mary la lớn: "Nhưng có sự tính toán thiệt hơn trong đó..."

Cụ Treves gật đầu.

"Đúng vậy, việc tính toán đó mới tồi tệ. Một đứa trẻ, nuôi trong mình ý định giết người, âm thầm tập luyện ngày đêm và rồi cuối cùng là hành động - một phát bắn nguy hiểm, thảm họa, giả vờ đau khổ và tuyệt vọng. Tất cả đều quá khó tin... khó tin đến nỗi có lẽ sẽ không ai tin khi ra tòa".

"Chuyện gì xảy ra... với đứa bé?" Kay tò mò hỏi.

"Tôi nghĩ là, tên của nó đã được thay đổi" cụ Treves nói. "Sau khi công khai phán quyết, người ta cho như vậy là khôn ngoan. Đứa trẻ đó đã thành người lớn, sống đâu đó trên thế giới này. vấn đề đặt ra là, liệu nó có còn mang trái tim của kẻ giết người không?"

Cụ trầm tư nói thêm:

"Chuyện cách đây lâu lắm rồi, nhưng tôi sẽ nhận ra được kẻ giết người nhỏ bé ngày xưa của tôi dù ở bất cứ nơi nào".

"Chắc chắn là không" Royde phản đối.

"Ồ, có chứ, có một đặc điểm thể chất đặc thù... à, tôi sẽ không nói lại vấn đề này nữa. Chẳng phải chuyện vui vẻ gì. Thật sự tôi phải về nhà thôi".

Cụ đứng dậy.

Mary nói: "Ông uống chút gì đã nhé?"

Thức uống được đặt trên chiếc bàn ở góc bên kia căn phòng. Thomas Royde đứng gần đó, anh bước tới và lấy nút bần ra khỏi chai rượu whisky.

"Một ly whisky và soda nhé, ông Treves? Latimer, anh uống gì?"

Nevile nói nhỏ với Audrey:

"Buổi tối tuyệt vời. Chúng ta ra ngoài một lát nhé".

Cô đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ban công ngập ánh trăng. Anh đi qua cô và bước ra ngoài, chờ đợi. Cô quay mặt vào phòng, lắc đầu:

"Không, em mệt. Em... em nghĩ em sẽ đi ngủ thôi".

Cô băng qua phòng và đi khỏi. Kay ngáp một cái rõ dài.

"Tôi cũng buồn ngủ rồi. Còn cô, Mary?"

"Vâng, tôi cũng vậy. Chúc ngủ ngon, ông Treves. Thomas, tiếp chuyện ông Treves nhé".

"Ngủ ngon, cô Aldin. Ngủ ngon, cô Strange".

"Chúng ta sẽ gặp nhau vào bữa ăn trưa mai nhé Ted" Kay nói. "Nếu thời tiết cứ thế này thì chúng ta có thể tắm một chút".

"Được, tôi sẽ chờ. Chúc ngủ ngon, cô Aldin".

Hai người phụ nữ rời khỏi phòng.

Ted Latimer nhẹ nhàng nói với cụ Treves:

"Tôi đi cùng đường với ông. Xuống bến phà, vì vậy tôi sẽ đi qua khách sạn nơi ông ở".

"Cám ơn anh, anh Latimer. Tôi rất vui khi có anh đi cùng".

Cụ Treves, mặc dù đã nêu lý do của việc phải ra về, có vẻ cũng không vội vàng gì. Cụ uống ly nước cách sang khoái và hết lòng với nhiệm vụ khai thác thông tin từ Thomas Royde cũng như về điều kiện sống ở Malay.

Royde trả lời cộc lốc. Chi tiết về cuộc sống hằng ngày giống như những bí mật tối quan trọng bởi vì thật khó để lôi chúng ra khỏi anh. Dường như anh bị chìm đắm trong chính quan điểm

trừu tượng của mình, thoát ra khỏi nó anh sẽ gặp khó khăn khi phải trả lời các câu hỏi.

Ted Latimer bồn chồn. Trông anh chán nản, nôn nóng, lo lắng muốn rời đi.

Đột nhiên cắt ngang câu chuyện, anh la lên:

"Suýt nữa thì quên! Tôi có mang cho Kay vài đĩa nhạc mà cô ấy thích. Tôi để ngoài sảnh. Tôi đi lấy đây. Mai anh nói với cô ấy đừng quên Royde?"

Người kia gật đầu. Ted ra khỏi phòng.

"Chàng trai trẻ có tính lo lắng" cụ Treves lầm bầm.

Royde cầu nhàu không trả lời.

"Một người bạn, tôi nghĩ, là bạn của cô Strange" ông luật sư già tiếp tục.

"Của Kay Strange" Thomas nói.

Cụ Treves mỉm cười.

"Đúng" cụ nói. "Ý tôi là vậy đó. Anh ta hầu như không thể là bạn của cô Strange cũ được".

Royde trả lời nhấn mạnh:

"Không, không phải".

Rồi, bắt gặp ánh mắt giễu cợt của người đối diện, anh nói, hơi đỏ mặt.

"Ý tôi là..."

"Ồ, tôi khá hiểu anh muốn nói gì mà, anh Royde. Chính anh là một người bạn của Audrey Strange, phải không?"

Thomas Royde từ từ lấy thuốc trong túi thuốc bỏ vào ống điếu. Mắt anh tập trung vào công việc đó. Anh nói hay đúng hơn là lầm bầm:

"À... vâng. Ít nhiều cũng lớn lên cùng nhau".

"Cô ấy hẳn là một cô gái trẻ rất quyến rũ?"

Thomas Royde nói gì đó kiểu như "à, ừm".

"Hơi khó xử khi có hai cô Strange trong nhà phải không?"

"À, vâng... vâng, có một chút".

"Một chuyện khó khăn cho cô Strange đầu tiên".

Mặt Thomas Royde đỏ ửng:

"Cực kỳ khó khăn".

Cụ Treves chồm người tới trước. Câu hỏi của cụ sắc sảo hơn: "Vì sao cô ấy lại tới hả, anh Royde?"

"À... tôi cho là..." cứ như một người khác đang nói chứ không phải anh. "Cô ấy không tiện từ chối".

"Từ chối ai?"

Royde lúng túng trả lời:

"Sự thật là, tôi biết cô ấy luôn đến vào thời gian này mỗi năm, đầu tháng Chín".

"Và bà Tressilian yêu cầu Neville Strange và vợ mới của anh ta tới cùng thời điểm này?"

Giọng của cụ nghe lịch sự một cách đáng ngờ.

"Chuyện đó, tôi cho là, Neville tự quyết định".

"Anh ta mong chờ... cuộc gặp mặt này sao?"

Royde xoay sở cách khó khăn. Anh trả lời, tránh nhìn vào mắt người đối diện:

"Tôi nghĩ vậy".

"Lạ thật" cụ Treves nói.

"Làm chuyện ngớ ngẩn" Thomas Royde nói, phát cáu với câu chuyện dài dòng này.

"Hơi xấu hổ khi một người có suy nghĩ đó" cụ Treves nói.

"À vâng, ngày nay người ta làm những việc như vậy" Thomas Royde nói rất mơ hồ.

"Tôi tự hỏi," cụ Treves nói, "liệu có thể là ý kiến của ai đó khác không?"

Royde liếc nhìn cụ.

"Có thể là của ai chứ?"

Cụ Treves thở dài.

"Trên thế giới này có nhiều kiểu bạn - luôn luôn lo lắng cho cuộc sống của người khác, gợi ý những hành động không phù hợp..." Cụ im bặt khi Neville Strange bước vào ngang qua cửa kính. Cùng lúc đó Ted Latimer quay trở lại từ sảnh.

"Chào Ted, anh đang cầm gì vậy?" Neville hỏi.

"Đĩa nhạc cho Kay. Cô ấy bảo tôi mang chúng theo".

"Vậy hả? Cô ấy không nói gì với tôi cả". Có thoáng gương gao giữa hai người, rồi Neville đi tới khay nước và lấy cho mình một ly whisky với soda. Mặt anh có vẻ bị kích động, không vui lắm và anh đang hít thở thật sâu.

Những gì cụ Treves đã nghe khiến cụ nghĩ rằng Neville là "gã Strange may mắn - có tất cả mọi thứ trên thế giới mà ai cũng phải ước ao". Nhưng ngay lúc này trông anh chẳng có vẻ gì là một người hạnh phúc.

Việc Neville trở vào nhà làm cho Thomas Royde thấy dường như nhiệm vụ đón khách của anh đã kết thúc. Anh ra khỏi phòng mà cũng chẳng buồn nói lời chào tạm biệt, và bước đi của anh nhanh hơn bình thường. Giống như một cuộc chạy trốn vậy.

"Một buổi tối thú vị" cụ Treves lịch sự nói khi cụ đặt cái ly xuống bàn. "Rất nhiều... thông tin".

"Thông tin?" Neville hơi nhúm mày.

"Thông tin liên quan tới Malay" Ted gợi ý và ngoác miệng cười. "Thật khó để moi được câu trả lời từ gã Thomas lắm lì đó".

"Anh chàng Royde khác thường" Neville nói. "Tôi nghĩ anh ta lúc nào cũng vậy thôi. Cứ vừa hút cái ống điếu kinh tởm đó vừa lắng nghe, thỉnh thoảng nói 'Uhm', 'À' và trông có vẻ rất thông thái".

"Có lẽ anh ta suy nghĩ nhiều hơn" cụ Treves nói. "Còn giờ tôi thật sự phải đi rồi".

"Thường xuyên đến thăm bà Tressilian nhé" Neville nói khi anh đưa hai người ra sảnh. "Ông làm bà ấy vui lên nhiều lắm. Giờ bà ấy rất ít liên lạc với thế giới bên ngoài. Bà ấy thật tuyệt, phải không?"

"Vâng, đúng vậy. Một người rất hay chuyện".

Cụ Treves khoác áo và khăn quàng cổ cẩn thận, và sau khi tạm biệt lần nữa, cụ cùng Ted Latimer ra về.

Balmoral Court chỉ cách khoảng một trăm thước, gần chỗ đoạn đường cong. Nó hiện ra lơ mơ uy nghi đầy vẻ đe dọa.

Chiếc phà mà Ted Latimer sắp đi xa hơn Balmoral Court hai hoặc ba trăm thước, đậu ở nơi hẹp nhất của dòng sông.

Cụ Treves dừng lại ở cửa Balmoral Court và đưa tay ra:

"Chúc ngủ ngon, anh Latimer. Anh vẫn còn ở đây lâu đúng không?"

Ted mỉm cười khoe hàm răng trắng sáng. "Cũng còn tùy, ông Treves à. Tôi không có đủ thời gian để buồn chán... có lẽ là chưa".

"Tôi nghĩ cũng giống như những bạn trẻ ngày nay, sự chán nản là điều mà anh sợ nhất trong thế giới này, nhưng tôi có thể bảo đảm rằng, còn có nhiều thứ tồi tệ hơn".

"Ví dụ là gì?"

Giọng của Ted Latimer mềm mại và dịu dàng, nhưng nó ngấm ám chỉ điều gì đó, một điều không dễ nhận ra.

"Ồ, tôi để anh mặc sức tưởng tượng, anh Latimer à. Tôi sẽ không mạo muội khuyên anh đâu, anh biết mà. Lời khuyên của những con người cổ hủ như tôi lúc nào cũng bị khinh rẻ. Có lẽ cũng có lý, ai mà biết được? Nhưng những người già bất tài như chúng tôi thường nghĩ rằng kinh nghiệm sẽ dạy cho chúng ta điều gì đó. Anh biết không, chúng tôi luôn chú tâm nhiều đến

khóa học cuộc đời".

Một đám mây kéo đến che khuất mặt trăng. Con đường trở nên tối tăm. Trong bóng tối đó, có bóng dáng một người đàn ông đi về phía họ.

Đó là Thomas Royde.

"Chỉ là muốn tản bộ xuống phà một chút", giọng anh nghe khá lạ vì đang ngậm tẩu thuốc giữa hai hàm răng.

"Nhà trọ của ông đây à?" anh hỏi cụ Treves. "Có vẻ như ông bị nhốt bên ngoài rồi".

"Ồ, tôi không nghĩ vậy đâu" cụ Treves nói.

Cụ vận nắm đấm và cánh cửa mở ra.

"Chúng tôi muốn thấy ông đến nơi an toàn" Royde nói.

Ba người bước vào đại sảnh. Một bóng đèn điện tỏa sáng mờ ảo. Chẳng có ai trong sảnh, chỉ có mùi hương của bữa ăn tối còn phảng phất, mùi bụi, mùi nước bóng trên đồ gỗ xộc vào mũi họ.

Đột nhiên cụ Treves hét lên bực bội.

Ở thang máy trước mặt họ có treo biển báo:

THANG MÁY HỎNG

"Khổ thân tôi" cụ Treves nói. "Thật là bực mình quá. Tôi sẽ phải đi thang bộ lên đó".

"Tệ quá" Royde nói. "Không có cầu thang chuyển hàng sao?"

"Tôi e là không. Cái này dùng chung cho tất cả. Vậy đó, tôi phải đi từ từ vậy. Chúc hai người ngủ ngon".

Cụ từ từ lên cầu thang bộ. Royde và Latimer cùng chúc cụ ngủ ngon, rồi họ bước trờ ra con đường mờ tối.

Có một thoáng im lặng, rồi Royde đột ngột nói:

"Chúc ngủ ngon".

"Tạm biệt, mai gặp lại".

"Vâng".

Ted Latimer lướt nhẹ nhàng xuống đồi hướng về chiếc phà. Thomas Royde đứng nhìn anh ta một lúc, rồi từ từ đi ngược về phía Gull's Point.

Mặt trăng lại lộ ra và Saltcreek lại rực rỡ ánh bạc.

VII

"Cứ như mùa hè vậy" Mary Aldin lầm bầm.

Cô và Audrey đang ngồi trên bãi biển phía trước khách sạn Easterhead Bay hùng vĩ. Audrey mặc bộ đồ bơi màu trắng trông rất thanh lịch. Mary không tắm. Xa họ một chút là Kay đang nằm sắp tắm nắng.

"Kính quá" cô ngồi dậy. "Nước lạnh kinh khủng" cô nói với vẻ buộc tội.

"À vâng, tháng Chín mà" Mary nói.

"Ở Anh lúc nào cũng lạnh" Kay bắt măn nói. "Tôi ước gì chúng ta đang ở miền Nam nước Pháp. Ở đó thật sự nóng".

Ted Latimer ở bên kia cô lầm bầm:

"Mặt trời ở đây không phải là mặt trời".

"Anh không tắm hả, Latimer?" Mary hỏi.

Kay cười lớn:

"Ted không bao giờ xuống nước. Chỉ tắm nắng giống như thần lẩn thôi".

Cô duỗi ngón chân ra thúc vào anh.

"Lên đi bộ thôi, Kay. Tôi lạnh rồi".

Họ cùng nhau đi dọc bờ biển.

"Giống thần lẩn sao? Một sự so sánh chẳng phù hợp tí nào" Mary Aldin thì thầm sau lưng họ.

"Có phải đó là điều cô nghĩ về anh ta không?" Audrey hỏi.

Mary Aldin cau mày:

"Không hẳn vậy. Thần lẩn gợi lên điều gì đó khá hiền lành. Tôi không nghĩ anh ta như vậy".

"Đúng" Audrey trầm ngâm nói, "Tôi cũng cho là vậy".

"Họ cũng hợp nhau lắm đấy chứ" Mary nói, nhìn theo cặp đôi đang đi xa dần. "Họ xứng đôi mà, phải không?"

"Tôi nghĩ vậy".

"Họ thích mọi thứ giống nhau" Mary tiếp tục. "Và có cùng quan điểm và... và cùng ngôn ngữ. Ngàn lần đáng tiếc là..."

Cô dừng lại.

Giọng Audrey sắc bén:

"Là thế nào?"

Mary từ tốn nói:

"Tôi nghĩ tôi định nói là thật đáng tiếc là Neville và cô ấy không có điểm chung".

Audrey đứng dậy một cách kiên quyết. "Vẻ mặt lạnh băng của Audrey" mà Mary từng nói với chính mình đã xuất hiện trên khuôn mặt Audrey. Mary vội nói:

"Tôi xin lỗi, Audrey. Tôi không nên nói điều đó".

"Nếu cô không phiền thì... tôi không muốn nói đề tài đó nữa".

"Tất nhiên, tất nhiên rồi. Tôi đúng là ngớ ngẩn mà. Tôi... tôi hy vọng là cô đã quên rồi, tôi nghĩ vậy".

Audrey từ từ quay đầu lại. Với gương mặt vô cảm cô nói:

"Tôi bảo đảm với cô là chẳng có gì phải vượt qua cả. Tôi... tôi chẳng có cảm xúc gì với những việc thế này. Tôi hy vọng... tận đáy lòng tôi hy vọng rằng Kay và Neville sẽ hạnh phúc mãi mãi".

"Ồ, cô thật tử tế, Audrey à".

"Chẳng tử tế gì đâu. Đó là sự thật. Nhưng tôi nghĩ, ừm, chẳng lợi ích gì nếu cứ nhìn lại quá khứ và nghĩ 'Thật tiếc khi việc này việc kia xảy ra!' Giờ mọi thứ kết thúc rồi. Tại sao ư? Vì chúng ta phải sống cho hiện tại chứ".

"Tôi nghĩ rằng," Mary nói đơn giản, "với tôi, những người như Kay và Ted rất hấp dẫn vì họ khác những người mà tôi từng gặp trước đây".

"Ừm, tôi nghĩ họ rất thú vị".

"Cả cô nữa," Mary đột ngột nói cay đắng, "sống và trải qua những kinh nghiệm mà tôi có thể chẳng bao giờ có được. Tôi biết cô không hạnh phúc - rất không hạnh phúc - nhưng tôi không thể không cảm thấy rằng thậm chí như vậy còn tốt hơn là không có. Trống rỗng!"

Cô đặc biệt nhấn mạnh từ cuối cùng.

Đôi mắt mở to của Audrey có vẻ hoảng hốt.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ cô cảm thấy như vậy".

"Không à?" Mary Aldin cười biện hộ. "Ồ, chỉ nhất thời cảm thấy vậy thôi, Audrey thân mến. Tôi không hề có ý đó đâu".

"Không thể vui khi sống như cô được" Audrey từ tốn nói. "Chỉ sống ở đây với Camilla, vui vẻ làm mọi việc cho bà ấy. Đọc sách cho bà ấy nghe, quản lý người làm, chẳng bao giờ đi đâu".

"Tôi được ăn ở mà" Mary nói. "Có hàng ngàn phụ nữ thậm chí còn không được như vậy. Và thật sự, Audrey à, tôi khá hài lòng. Tôi có..." một nụ cười xuất hiện trên môi cô, "trò giải trí riêng của mình".

"Bí mật xấu hả?" Audrey mỉm cười hỏi lại.

"Ồ, tôi lên kế hoạch mọi thứ" Mary nói mơ hồ. "Tất cả ở trong đầu tôi. Và thỉnh thoảng tôi thích thử nghiệm trên người khác. Cô biết đó, chỉ để xem liệu tôi có thể làm họ phản ứng với những điều tôi nói theo cách mà tôi muốn người ta làm hay không".

"Cô có vẻ tàn bạo quá, Mary à. Tôi thật sự biết về cô quá ít".

"Ồ, nhưng hoàn toàn vô hại mà. Chỉ như những trò giải trí trẻ con thôi".

Audrey tò mò hỏi:

"Cô đã thử tôi chưa?"

"Chưa. Cô là người duy nhất mà tôi luôn không tính trước được. Cô thấy đó, tôi không bao giờ biết được điều cô đang nghĩ".

"Có thể," Audrey nghiêm túc nói, "vậy cũng tốt".

Thấy cô rùng mình, Mary vội nói:

"Cô lạnh rồi".

"Vâng. Tôi đi mặc thêm áo đây. Dù sao cũng là tháng Chín mà".

Còn lại một mình, Mary Aldin ngắm nhìn những hình ảnh phản chiếu trên mặt nước. Thủy triều đang rút. Cô nằm duỗi người trên cát, nhắm mắt lại.

Họ đã có bữa trưa tuyệt vời ở khách sạn, khách du lịch vẫn khá đông dù đã qua mùa cao điểm. Có nhiều người trông khá lạ lùng. À đúng rồi, hôm nay là ngày nghỉ mà. Phải làm điều gì đó để phá vỡ sự đơn điệu ngày này sang ngày khác. Đó cũng là một cách giải tỏa để thoát khỏi cảm giác căng thẳng, thoát khỏi không khí ngột ngạt ở Gull's Point gần đây. Không phải là lỗi của Audrey, mà là Neville...

Suy nghĩ của cô đột ngột bị cắt đứt khi Ted Latimer ngồi phịch xuống cạnh cô trên bãi biển.

"Kay đâu rồi?" Mary hỏi.

Ted trả lời ngắn gọn:

"Bị người chồng hợp pháp đòi lại rồi".

Có điều gì đó trong giọng nói của anh làm Mary Aldin ngồi bật dậy. Cô liếc nhìn qua dải cát vàng óng ánh tới nơi Neville và Kay đang đi dọc mép nước. Rồi cô liếc nhanh người đàn ông ngồi bên cạnh mình.

Cô đã nghĩ anh là người điềm tĩnh, kỳ lạ và thậm chí còn nguy hiểm nữa. Giờ đây, lần đầu tiên cô thoáng nhận ra một anh chàng trẻ tuổi đang bị tổn thương. Cô nghĩ:

"Anh ta yêu Kay, thật sự yêu cô ấy, và rồi Neville đến và cướp cô ấy đi..."

Cô nhẹ nhàng nói:

"Tôi hy vọng anh thích nơi này".

Đó là những từ ngữ lịch sự. Mary Aldin hiếm khi dùng cách nói khác ngoài những từ ngữ lịch sự - đó là phong cách của cô. Nhưng giọng của cô - lần đầu tiên - nghe khá thân thiện. Ted Latimer trả lời:

"Có lẽ tôi nên tận hưởng nhiều hơn dù ở bất cứ nơi đâu".

Mary nói:

"Tôi xin lỗi".

"Nhưng cô không thật sự quan tâm tí nào cả. Tôi là người ngoài cuộc, và chuyện đó là gì mà người ngoài phải bận tâm suy nghĩ chứ".

Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đau khổ đó.

Anh nhìn lại cô thách thức.

Cô từ từ nói như một người vừa mới khám phá ra một việc:

"Tôi biết rồi. Anh không thích chúng tôi".

Anh ta cười khẩy:

"Cô mong tôi thích các người à?"

Mary nói nghiêm túc:

"Anh biết mà, tôi nghĩ là tôi đã mong như vậy. Dĩ nhiên, một người đã nhận được quá nhiều thì người khác sẽ nhận được ít hơn. Đúng vậy, tôi nghĩ là anh không thích chúng tôi. Chúng tôi cố gắng tiếp đón anh với tư cách là bạn của Kay".

"Đúng vậy... như là bạn của Kay".

Sự gián đoạn đến cùng lúc với sự xót xa.

Mary nói sau khi nguôi giận:

"Tôi ước gì anh có thể nói với tôi - thật sự tôi ước vậy đó - lý do vì sao anh không thích chúng tôi? Chúng tôi đã làm gì? Chúng tôi làm sai điều gì?"

Ted Latimer nói, nhấn mạnh vào một từ: "Quá tự mãn!"

"Tự mãn ư?" Mary thắc mắc không ác ý gì, sẵn sàng chịu trách nhiệm cho sự đánh giá đó.

"Đúng vậy" cô thừa nhận. "Có lẽ chúng tôi như vậy thật".

"Các người như vậy đó. Các người nhận được những điều tốt đẹp trong cuộc sống. Các người hạnh phúc và cao quý hơn những người xung quanh. Các người nhìn những người như tôi như thể tôi là một trong những con vật ngoài kia vậy!"

"Tôi xin lỗi" Mary nói.

"Đúng vậy chứ?"

"Không, không hẳn vậy. Có lẽ chúng tôi ngớ ngẩn, không biết tưởng tượng... nhưng chúng tôi không có ác ý. Chính tôi là người rất bình thường và hơi hợm, tôi dám nói, đó là điều anh cho là tự mãn. Nhưng anh biết không, thật sự tôi cũng có những cảm xúc con người mà. Giờ phút này đây, tôi rất xin lỗi vì anh không được vui, và giá mà tôi có thể làm điều gì đó cho anh".

"À... nếu vậy... cô thật là tử tế".

Có một thoáng im lặng, rồi Mary nhẹ nhàng nói:

"Anh yêu Kay phải không?"

"Rất nhiều".

"Còn cô ấy?"

"Tôi nghĩ cũng vậy... cho tới khi Strange xuất hiện".

Mary lại nhẹ nhàng nói:

"Và giờ anh vẫn còn yêu cô ấy?"

"Tôi nghĩ chuyện đó quá rõ ràng rồi".

Sau một hai phút, Mary nói nhỏ nhẹ:

"Vậy chẳng phải anh nên đi khỏi nơi đây sao?"

"Tại sao?"

"Vì ở đây anh chỉ làm mình đau khổ thêm thôi".

Anh nhìn cô và cười:

"Cô đúng là quá tử tế" anh nói. "Nhưng cô không biết nhiều về những kẻ luôn rình mò ngoài kia. Có khá nhiều chuyện sẽ xảy ra, sớm thôi".

"Đại loại là chuyện gì?" Mary hỏi ngay.

"Cứ chờ mà xem".

VIII

Khi Audrey thay xong quần áo, cô men theo bãi biển, bước dọc ra một mũi đá đến chỗ Thomas Royde, anh đang hút thuốc, quay ống điều đối diện với Gull's Point trắng phau đang đứng lặng yên ở bờ bên kia.

Thomas quay đầu lại khi Audrey tới, nhưng anh không di chuyển. Cô im lặng ngồi xuống cạnh anh, giữa họ là sự yên lặng dễ chịu của hai người hiểu nhau rất rõ.

"Trông nó gần quá" cuối cùng Audrey cũng cất tiếng phá vỡ sự yên lặng.

Thomas nhìn Gull's Point.

"Đúng vậy, chúng ta có thể bơi về nhà".

"Không phải vào lúc thủy triều như vậy. Camilla từng có một hầu gái. Cô ấy là một người bơi rất cừ, từng bơi qua bơi về lúc thủy triều đẹp. Phải là nước lớn hoặc nước ròng - nhưng khi nó đang rút, nó cuốn anh xuống cửa sông. Một hôm cô ấy bị như vậy, may mắn là cô ấy có thể giữ đầu trên mặt nước và tới bờ an toàn ở Easter Point, hoàn toàn kiệt sức".

"Chẳng thể tin được là ở đây có gì đó nguy hiểm".

"Không phải bên bờ này, mà là dòng chảy ở bờ bên kia. Dưới bờ đá kia sâu lắm. Năm ngoái có một vụ tự tử suýt chết, anh ta ném mình xuống Stark Head, nhưng bị kẹt lại vì có một nhánh cây lưng chừng bờ đá và bảo vệ bờ biển đến cứu anh ta kịp lúc".

"Tội nghiệp" Thomas nói. "Anh cá là anh ta đã chẳng cảm ơn họ. Cũng phải thất vọng lắm mới quyết định nhảy ra khỏi bờ đá để rồi lại bị cứu sống. Làm cho anh ta trở thành kẻ ngốc".

"Có lẽ giờ anh ta đang rất vui". Audrey mơ màng nói.

Cô mơ hồ tự hỏi giờ anh ta đang ở đâu và đang làm gì.

Thomas hút lập bập tẩu thuốc. Quay đầu rất khẽ, anh có thể nhìn Audrey. Anh chú ý tới gương mặt chăm chú trang nghiêm của cô khi cô liếc nhìn qua mặt nước. Đôi mi dài màu nâu không lay động phía trên gò má, và vành tai hình vỏ sò.

Nó nhắc nhở anh một việc gì đó.

"À, nhân tiện, anh tìm được bông tai của em rồi đây, chiếc mà em làm mất đêm hôm đó".

Bàn tay anh lần tìm trong túi.

"Tốt quá, anh tìm được ở đâu vậy? Trên ban công sao?"

"Không. Gần chỗ cầu thang. Hẳn là em làm mất nó khi xuống ăn tối. Anh đã không thấy em đeo nó trong bữa tối rồi".

"Tìm lại được nó em vui quá".

Cô cầm lấy chiếc bông tai. Thomas góp ý rằng đó là một chiếc bông tai quá lớn so với đôi tai nhỏ của cô. Đôi bông tai hôm nay cô mang cũng lớn nữa.

Anh nhận xét:

"Ngay cả lúc tắm em cũng mang bông tai. Em không sợ mất sao?"

"À, những cái này rẻ lắm. Em luôn mang bông tai vì chuyện này nè".

Cô sờ tai trái. Thomas nhớ lại.

"Đúng rồi. Lần đó Bouncer già cắn em".

Audrey gật đầu.

Họ yên lặng, hồi tưởng lại ký ức thời thơ ấu. Audrey Standish (tên của cô lúc đó) là đứa trẻ có đôi chân dài thẳng băng, đã ôm lấy Bouncer già có cái móng bị đau. Nó đã cắn cô một miếng ác hiểm. Cô đã phải may vết thương, và giờ thì cũng chẳng có gì to tát, chỉ là một vết sẹo rất nhỏ.

"Cô gái của tôi ời," anh nói, "hầu như không thể thấy cái vết đó. Sao em lại sợ chứ?"

Audrey im lặng trước khi trả lời rất thật thà.

"Là vì... vì em không thể chịu đựng được việc đó".

Thomas gật đầu. Chuyện này rất hợp với tính cách của Audrey, một người có tính cầu toàn. Chính cô là một tạo vật quá hoàn hảo.

Đột nhiên anh nói:

"Em đẹp hơn Kay nhiều".

Cô lập tức quay lại.

"Ôi không, Thomas. Kay... Kay thật sự rất đáng yêu".

"Chỉ có bề ngoài, chứ không đẹp bên trong".

"Anh đang ám chỉ," Audrey nói với một chút thích thú, "đến vẻ đẹp tâm hồn của em phải

không?"

Thomas đổ tro trong ống điếu.

"Không" anh nói. "Anh cho là anh đang nói tới xương của em".

Audrey bật cười.

Thomas bỏ thuốc vào đầy ống điếu mới. Họ yên lặng trong khoảng năm phút, nhưng thỉnh thoảng Thomas liếc nhìn Audrey, và anh kín đáo đến nỗi cô không hề nhận ra.

Cuối cùng anh cũng nói nhỏ giọng:

"Có chuyện gì vậy, Audrey?"

"Chuyện gì à? Ý anh nói chuyện gì là sao?"

"Có chuyện với em. Có điều gì đó".

"Không, không có gì. Không có gì cả".

"Nhưng có mà".

Cô lắc đầu.

"Em không nói với anh sao?"

"Chẳng có gì để nói cả".

"Anh nghĩ anh là kẻ đần, nhưng anh phải nói điều này..." Anh dừng lại. "Audrey... em không thể quên sao? Em không thể để nó qua đi sao?"

Cô đập hai bàn tay nhỏ bé vào đá.

"Anh không hiểu, anh không thể hiểu được đâu".

"Nhưng Audrey, em này, anh hiểu. Là vậy đó. Anh biết".

Cô quay gương mặt nghi ngờ lại nhìn anh.

"Anh biết chính xác em đã phải trải qua những gì. Và... và điều đó có ý nghĩa gì với em".

Cô trở nên trắng bệch, đôi môi tái đi.

"Em hiểu rồi" cô nói. "Em không nghĩ... có bất cứ ai biết".

"À, anh biết. Anh... anh sẽ không nói về điều đó nữa. Nhưng điều mà anh muốn nhấn mạnh với em đó là mọi chuyện đã kết thúc rồi, mọi chuyện đã qua và đã kết thúc".

Cô thấp giọng:

"Có vài thứ không thể trôi qua được".

"Nhìn đây, Audrey, nghiền ngẫm và nhớ lại nó cũng chẳng ích gì. Cứ như vậy em sẽ rất khổ sở. Cứ lặp đi lặp lại một chuyện trong đầu thì không tốt tí nào. Hãy nhìn về phía trước chứ không phải nhìn lại sau lưng. Em còn trẻ, còn cả một cuộc đời để sống và tất cả đều đang ở phía trước em. Hãy nghĩ về ngày mai, không phải ngày hôm qua".

Cô nhìn anh chằm chằm bằng đôi mắt to luôn che giấu ý nghĩ thật của cô.

"Vậy giả sử," cô nói, "rằng em không thể làm được điều đó thì sao?"

"Nhưng em phải làm được".

Audrey nhẹ nhàng nói:

"Em nghĩ anh không hiểu. Em nghĩ... em không thấy mọi thứ bình thường".

Anh nói thô lỗ:

"Nhảm nhí. Em..." Anh dừng lại.

"Em... gì chứ?"

"Anh đang nghĩ về em trước đây... trước khi em cưới Neville. Sao em lại cưới Neville?"

Audrey mỉm cười.

"Vì em yêu anh ấy".

"Đúng vậy, đúng vậy, anh biết điều đó. Nhưng tại sao em yêu anh ta? Anh ta có điều gì lôi cuốn em vậy?"

Cô nheo mắt như thể đang cố gắng nhìn bằng đôi mắt của một xác chết.

"Em nghĩ," cô nói, "bởi vì anh ấy quá năng động. Anh ấy luôn luôn trái ngược với những gì

trong con người em. Em luôn cảm thấy như cái bóng... không thực. Neville lại rất thực. Rất hạnh phúc và tự tin về bản thân mình và còn nhiều nữa, mọi thứ mà em không có". Cô mỉm cười nói thêm: "Và rất đẹp trai".

Thomas Royde nói một cách cay đắng:

"Đúng vậy, một người Anh lý tưởng... giỏi thể thao, giản dị, đẹp trai, luôn là người tốt nhất... có mọi thứ anh ta muốn".

Audrey ngồi thẳng lên và liếc nhìn anh.

"Anh ghét anh ấy" cô chậm rãi nói. "Anh ghét anh ấy lắm phải không?"

Anh tránh ánh mắt cô, quay đi bẻ cong que diêm trong tay khi anh thả lại ống điếu đã tắt.

"Anh ghét anh ta thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên phải không?" anh nói một cách mơ hồ.

"Anh ta có mọi thứ mà anh không có. Anh ta có thể chơi thể thao, bơi và khiêu vũ, và nói chuyện. Anh là một kẻ ngốc hay mắc cỡ với cánh tay tàn tật. Anh ta luôn xuất sắc và thành công còn anh luôn là một con chó đần. Và anh ta cưới cô gái duy nhất mà anh quan tâm".

Cô bật ra một âm thanh yếu ớt. Anh nói gay gắt:

"Em luôn biết điều đó, đúng không? Em biết anh thích em từ lúc em mới mười lăm tuổi. Em biết anh vẫn yêu em..."

Cô ngăn anh lại.

"Không, không phải lúc này".

"Ý em... không phải lúc này là sao?"

Audrey đứng dậy. Cô nói bằng giọng khá trầm:

"Bởi vì... bây giờ... em đã khác rồi".

"Khác thế nào?"

Anh cũng đứng dậy và đối diện với cô.

Audrey nín thở nói nhanh:

"Giá mà anh biết... em không thể nói với anh... Không phải lúc nào em cũng chắc chắn về bản thân mình. Em chỉ biết..."

Cô bỏ lưng và quay ngoắt lại, đi rất nhanh qua bãi đá về phía khách sạn.

Khi rẽ ở góc bờ đá cô đụng phải Neville. Neville đang nằm dài nhìn chăm chú vào một hốc đá. Anh ngước lên và cười:

"Chào Audrey".

"Chào Neville".

"Anh đang xem một con cua. Con ranh năng động kinh khủng. Nhìn này, nó đó".

Cô quỳ xuống và liếc nhìn chỗ anh vừa chỉ.

"Thấy không?"

"Thấy rồi".

"Em hút thuốc không?"

Cô gạt đầu và anh mời thuốc cho cô. Sau một vài giây, suốt thời gian đó cô không nhìn anh, anh nói, hơi lo lắng:

"Anh nói này, Audrey?"

"Vâng".

"Ồn mà, đúng không? Ý anh là, chuyện hai chúng ta".

"À. Vâng, tất nhiên rồi".

"Ý anh là... tất cả chúng ta là bạn".

"Ồ, vâng... vâng, tất nhiên".

"Anh muốn chúng ta là bạn".

Anh nhìn cô lo lắng, cô mỉm cười bối rối.

Anh nói một cách thân mật:

"Một ngày thú vị đúng không? Thời tiết đẹp và mọi thứ?"

"À, vâng... đúng vậy".

"Trời tháng Chín khá nóng".

Một thoáng im lặng trôi qua.

"Audrey..."

Cô đứng dậy.

"Vợ anh đang đợi. Cô ấy đang gọi anh kìa".

"Ai... à, là Kay".

"Em đã nói là vợ anh".

Anh rướn người đứng dậy và nhìn cô.

Anh nói bằng một giọng rất trầm:

"Em là vợ anh, Audrey..."

Cô quay đi. Nevile chạy xuống bãi biển, băng qua bãi cát đến với Kay.

IX

Khi họ về tới Gull's Point, Hurstall ra khỏi đại sảnh và nói với Mary:

"Cô có lên gặp lệnh bà ngay bây giờ không, thưa cô? Bà ấy đang rất buồn và muốn gặp cô ngay khi cô về".

Mary vội vã lên lầu. Cô thấy bà Tressilian trắng bệch và run cầm cập.

"Mary ơi, cháu về ta mừng quá. Ta cảm thấy quá đau khổ. Ông Treves đáng thương đã chết rồi".

"Chết sao?"

"Đúng vậy, chẳng phải là quá kinh khủng sao? Quá bất ngờ. Rõ ràng là tối qua ông ấy còn chưa kịp thay đồ ra nữa. Hẳn là ông ấy ngã gục ngay khi vừa về nhà".

"Ôi trời, cháu rất tiếc".

"Tất nhiên, người ta biết rằng ông ấy quá mong manh. Một trái tim quá yếu. Không có gì xảy ra trong khi ông ấy ở đây chứ? Bữa tối có quá khó tiêu không?"

"Cháu nghĩ không phải đâu... không, cháu chắc chắn là không có gì cả. Dường như ông ấy khá khỏe và tinh thần rất tốt".

"Ta thật sự rất đau khổ. Mary à, ta muốn cháu tới Balmoral Court và hỏi bà Rogers vài chuyện. Hỏi bà ấy xem chúng ta giúp được gì không. Và rồi dự đám tang. Vì Matthew, ta muốn làm bất cứ điều gì trong khả năng. Ở khách sạn mà có những chuyện như thế này thì thật là bất tiện".

Mary trấn an bà:

"Bà Camilla ơi, thật sự bà không cần phải lo lắng đâu. Chuyện này đã là một cú sốc với bà rồi".

"Thật sự là như vậy".

"Cháu sẽ tới Balmoral Court ngay và rồi cháu sẽ kể lại cho bà mọi thứ".

"Cám ơn cháu, Mary à, cháu luôn rất thực tế và thấu hiểu ta".

"Giờ bà cố gắng nghỉ ngơi đi. Những cú sốc thế này không tốt với bà đâu".

Mary Aldin ra khỏi phòng và xuống lầu. Cô vào phòng khách và tuyên bố: "Ông cụ Treves đã chết, ông ta chết vào đêm qua sau khi về nhà".

"Ông già tội nghiệp" Nevile nói. "Chuyện gì vậy?"

"Rõ ràng là vì tim thôi, ông gục chết ngay khi vừa vào phòng".

Thomas Royde trầm ngâm nói:

"Tôi thắc mắc không biết có phải cầu thang bộ đã hại ông ấy hay không".

"Thang bộ hả?" Mary nhìn anh thắc mắc.

"Đúng vậy. Khi Latimer và tôi ra về thì ông ấy bắt đầu lên lầu. Chúng tôi có nhắc ông ấy nên đi chậm".

Mary la lên:

"Nhưng ông ấy điên hay sao mà không đi thang máy".

"Thang máy bị hỏng".

"Ồ, tôi hiểu rồi. Thật không may. Tội nghiệp ông già".

Cô nói thêm: "Giờ tôi đến đó đây. Camilla muốn biết liệu chúng ta có giúp được gì không".

Thomas nói: "Tôi đi với cô".

Họ đi bộ cùng nhau, vòng qua một góc đường tới Balmoral Court. Mary nói:

"Tôi thắc mắc không biết ông ta có bà con họ hàng gì cần được báo tin không?"

"Chẳng hề nghe ông ta nhắc tới ai".

"Vâng, người ta thường không làm như vậy. Họ thường nói 'cháu gái tôi', hay là 'anh em họ của tôi'."

"Ông ta có gia đình không?"

"Tôi nghĩ là không".

Họ bước vào cánh cửa đang mở của Balmoral Court.

Bà Rogers, chủ khách sạn, đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên có vóc người cao, ông vẫy chào Mary rất thân thiện.

"Chào cô Aldin".

"Chào bác sĩ Lazenby. Đây là ông Royde. Chúng tôi đến gửi lời nhắn của bà Tressilian xem chúng tôi có thể giúp được gì không".

"Cô thật tử tế, cô Aldin" bà chủ khách sạn nói. "Mời mọi người vào phòng tôi".

Tất cả đi vào phòng khách nhỏ nhưng thoải mái và bác sĩ Lazenby nói:

"Tối qua ông Treves ăn tối chỗ các vị phải không?"

"Vâng".

"Trông ông ta thế nào? Ông ta có dấu hiệu lo âu không?"

"Không, dường như ông ta rất khỏe và vui vẻ nữa kia".

Bác sĩ gật đầu.

"Đúng vậy, đó là điều tệ nhất trong những trường hợp bị tim thể này. Cái chết luôn đến rất bất ngờ. Tôi đã xem đơn thuốc trên lầu và có vẻ như tình trạng sức khỏe của ông ta khá bấp bênh. Tất nhiên tôi sẽ liên lạc với bác sĩ của ông ta ở London".

"Ông ta luôn rất cẩn thận" bà Rogers nói. "Và tôi chắc chắn là ở đây ông ta nhận được mọi thứ tốt nhất mà chúng tôi có".

"Chắc chắn vậy rồi, bà Rogers à" bác sĩ khéo léo nói. "Không còn nghi ngờ gì, hẳn là có một chút căng thẳng nào đó".

"Ví dụ như leo cầu thang bộ" Mary gợi ý.

"Đúng vậy, cũng có thể lắm. Thực tế hầu như chắc chắn là vậy... nếu ông ta đi lên ba tầng cầu thang... nhưng chắc chắn ông ta không làm việc đó phải không?"

"Ồ không" bà Rogers nói. "Ông ta luôn dùng thang máy mà. Luôn luôn như vậy. Ông ta là khách đặc biệt mà".

"Ý tôi là," Mary nói, "tối qua thang máy bị hỏng".

Bà Rogers tròn mắt nhìn cô ngạc nhiên:

"Nhưng cả ngày hôm qua thang máy không hề bị hỏng, cô Aldin à".

Thomas đằng hắng:

"Xin lỗi" anh nói. "Tối qua tôi cùng ông Treves về đây. Có thông báo 'Thang máy hỏng' dán ở cửa thang máy".

Bà Rogers nhìn chăm chăm.

"Chuyện lạ đây. Tôi đã nói là thang máy không có vấn đề gì, tôi chắc chắn như vậy. Nếu có thì tôi đã được thông báo rồi. Thang máy của chúng tôi không hề có sự cố gì (thật may mắn) từ khi... ồ, không gặp sự cố gì trong mười tám tháng vừa qua. Nó rất đáng tin cậy".

"Có khi nào," bác sĩ gợi ý, "cậu bé khuân hành lý hay người dọn đại sảnh đã gắn bảng thông báo đó khi hết ca không?"

"Đó là một thang máy tự động, bác sĩ à, không cần phải có người vận hành".

"À vâng, ra thế, tôi quên mất".

"Tôi sẽ nói chuyện với Joe" bà Rogers nói. Bà hồi hả ra khỏi phòng và gọi lớn: "Joe, Joe".

Bác sĩ Lazenby tò mò nhìn Thomas.

"Xin lỗi, anh nói có vẻ chắc chắn hả, anh..."

"Royde" Mary nói.

"Chắc chắn" Thomas nói.

Bà Rogers quay trở lại cùng người khuân vác hành lý. Joe nhấn mạnh rằng thang máy đêm hôm trước không hề có vấn đề gì dù là nhỏ nhất. Đúng là có một tấm bảng thông báo giống y như Thomas mô tả nhưng nó đã được cất riêng dưới gầm bàn và đã không xài tới cả năm nay rồi.

Tất cả nhìn nhau và cùng đồng ý rằng có một điều bí ẩn rất lớn. Ông bác sĩ gợi ý rằng đó có thể là một trò đùa ác ý của một trong số những khách lưu trú tại khách sạn.

Trả lời cho thắc mắc của Mary, bác sĩ Lazenby giải thích rằng tài xế của cụ Treves đã cho ông địa chỉ của các luật sư của cụ và ông đã liên lạc với họ, rồi ông sẽ đến gặp bà Tressilian và nói với bà ấy những việc phải làm trong tang lễ.

Rồi vị bác sĩ vui vẻ nhưng bận rộn này vội vã ra về còn Mary và Thomas tản bộ về Gull's Point.

Mary nói:

"Anh có chắc là anh thấy bảng thông báo đó không, Thomas?"

"Cả Latimer và tôi đều thấy".

"Đúng là chuyện không bình thường!" Mary nói.

X

Hôm đó là ngày 12 tháng Chín. "Chỉ còn hai ngày nữa thôi" Mary Aldin nói. Rồi cô cắn môi và đỏ mặt.

Thomas Royde trầm ngâm nhìn cô.

"Có phải cô đang cảm thấy điều gì đó không?"

"Tôi không biết chuyện gì xảy ra với tôi nữa" Mary nói. "Trong cuộc đời tôi, chưa bao giờ tôi thấy lo lắng vì một chuyến viếng thăm. Và thường thì chúng tôi rất vui vì có Neville. Và cả Audrey nữa".

Thomas gật đầu.

"Nhưng lần này..." Mary nói tiếp, "cảm giác cứ như thể đang ngồi trên quả bom vậy. Bất cứ lúc nào mọi chuyện cũng có thể bùng nổ. Đó là lý do tại sao sáng nay điều đầu tiên tôi tự nói với bản thân mình là: "Chỉ còn hai ngày nữa thôi". Audrey sẽ đi vào thứ tư còn Neville và Kay đi ngày thứ năm".

"Còn tôi ngày thứ sáu" Thomas nói.

"Ồ, tôi đã không tính anh vào. Anh là nguồn sức mạnh. Tôi không biết sẽ phải làm gì nếu không có anh".

"Một người bạn già à?"

"Hơn thế nữa. Anh rất tử tế... và bình tĩnh. Nghe có vẻ nực cười nhưng thật sự đó là điều tôi muốn nói".

Trông Thomas rất vui mặc dù hơi bối rối.

"Tôi không biết tại sao chúng ta lại trở nên kích động như vậy" Mary nhận xét. "Cuối cùng, nếu mọi thứ... bùng nổ... sẽ rất tệ hại và ngại ngùng nữa, nhưng cũng chỉ vậy thôi".

"Nhưng cô có cảm giác mọi thứ còn hơn thế nữa?"

"À vâng, đúng vậy. Một cảm giác chắc chắn về sự sợ hãi. Ngay cả người làm cũng cảm thấy như vậy. Chị phụ bếp sáng nay bật khóc và thông báo nghỉ việc - chẳng vì lý do gì cả. Bà bếp hốt hoảng, Hurstall cáu kỉnh, ngay cả Barrett - người lúc nào cũng bình tĩnh như tàu chiến - cũng đã có dấu hiệu lo lắng. Và tất cả bởi vì Neville có ý tưởng nực cười khi muốn vợ cũ và vợ mới của anh ta làm bạn với nhau và vì vậy có thể làm dấy lương tâm của anh ta".

"Trong ý tưởng tài tình đó anh ta lại thất bại một cách kỳ cục". Thomas nói.

"Vâng. Kay... không lịch sự. Và thật sự, Thomas à, tôi không thể không cảm thông cho cô ấy". Cô ngưng lại. "Anh có thấy cách Neville chăm sóc Audrey khi cô ấy lên lầu tối qua không? Anh ta vẫn còn quan tâm tới cô ấy, Thomas à. Toàn bộ việc này là một sai lầm tệ hại".

Thomas bắt đầu bỏ thuốc vào ống điếu.

"Anh ta nên nghĩ đến điều này trước mới phải" anh nói với giọng khô khan.

"Ồ, tôi biết chứ, đó là những gì mọi người sẽ nói. Nhưng nó chẳng thay đổi được sự thật rằng toàn bộ việc này là một tấn bi kịch. Tôi cảm thấy hối tiếc cho Neville".

"Những người như Neville..." Thomas bắt đầu nói nhưng rồi ngừng lại.

"Sao?"

"Những người như Neville nghĩ họ luôn có thể có được mọi thứ theo cách riêng của họ, và có mọi thứ mà họ muốn. Tôi không nghĩ Neville đã từng gặp thất bại ở bất cứ lĩnh vực nào trong cuộc sống cho tới khi anh ta ly hôn với Audrey. À, mà giờ anh ta vẫn gặp rắc rối đó chứ. Anh ta không thể có được Audrey. Cô ấy đã ở ngoài tầm tay anh ta. Than vãn cũng chẳng ích gì. Anh ta phải chịu đựng thôi".

"Tôi nghĩ anh nói đúng. Nhưng nghe có vẻ nhấn tâm quá. Audrey yêu anh ta rất nhiều khi cô ấy kết hôn với anh ta, và họ đã rất hạnh phúc".

"Đúng, nhưng giờ cô ấy hết yêu anh ta rồi".

"Tôi hơi nghi ngờ" Mary làm bầm trong hơi thở.

Thomas vẫn tiếp tục:

"Để tôi nói với cô một chuyện nữa. Tốt hơn là Neville nên cẩn thận với Kay. Cô ta là kiểu phụ nữ trẻ nguy hiểm thật sự nguy hiểm. Nếu cô ta mà nổi giận, cô ta sẽ không để yên đâu".

"Ôi trời" Mary thở dài và trở lại với nhận xét ban đầu của cô một cách hy vọng: "Vâng, chỉ còn hai ngày nữa thôi".

Mọi chuyện đã rất khó khăn trong bốn năm ngày qua. Cái chết của cụ Treves đã làm bà Tressilian bị kích động và điều đó chẳng có ích gì với sức khỏe của bà. Đám tang được tổ chức ở London, và Mary rất biết ơn điều đó vì như vậy có thể làm bà Tressilian nhanh chóng quên đi chuyện buồn đó. Phần việc nhà cũng rất khó khăn và có nhiều chuyện khá bực bội, do vậy sáng nay Mary cảm thấy mệt mỏi và chán nản.

"Một phần là do thời tiết" cô nói lớn. "Chẳng bình thường tí nào".

Thật sự đây là một khoảng thời gian nóng và khô một cách không bình thường trong tháng Chín. Vài ngày qua, nhiệt độ trong bóng râm đã lên tới 21°C^[5].

Neville ra khỏi nhà và đến gia nhập với họ.

"Thời tiết chết tiệt đúng không?" anh hỏi và liếc nhìn lên bầu trời. "Thật không thể tin nổi. Chưa bao giờ nóng như hôm nay, lại chẳng có gió nữa chứ. Làm cho người ta cảm thấy khó chịu

thể nào ấy. Tuy nhiên tôi nghĩ sẽ có mưa sớm thôi. Thời tiết như hôm nay mà kéo dài thì quá kinh khủng".

Không có mục đích gì khác, Thomas Royde rời đi rất nhẹ nhàng và giờ lại xuất hiện ở phía góc nhà.

"Sự ra đi của một Thomas u sầu" Nevile nói. "Chẳng ai có thể nói là anh ta vui vẻ khi có mặt tôi".

"Anh ấy cũng dễ thương đó chứ". Mary nói.

"Tôi không đồng ý. Sự nhỏ nhen làm hại kiểu người đó".

"Tôi nghĩ anh ta luôn hy vọng sẽ cưới được Audrey và rồi anh đến và đá anh ta đi".

"Anh ta phải mất bảy năm mới có thể quyết định cầu hôn cô ấy. Chẳng lẽ anh ta hy vọng là cô gái tội nghiệp đó đợi anh ta suy nghĩ để quyết định sao?"

"Có lẽ," Mary thận trọng nói, "mọi chuyện bây giờ mới tới".

"Tình yêu thật sự sẽ được đền đáp à? Audrey kết hôn với con cá tẻ nhạt đó sao? Cô ấy quá tốt khi làm vậy đấy. Không, tôi sẽ không để Audrey kết hôn với gã Thomas u sầu đó đâu".

"Tôi tin là cô ấy thật sự thích anh ta, Nevile à".

"Phụ nữ các cô luôn là người mai mối mà! Cô không thể để Audrey tận hưởng một chút tự do sao?"

"Tất nhiên, nếu cô ấy thích".

Nevile nói nhanh:

"Cô nghĩ cô ấy không hạnh phúc à?"

"Tôi không biết".

"Tôi cũng chẳng hơn gì" Nevile chậm rãi nói. "Người ta không bao giờ biết được Audrey đang nghĩ gì". Anh dừng lại và nói thêm, "Nhưng Audrey thì 100% tốt bụng. Cô ấy hoàn toàn trong sáng".

Rồi anh nói, cho mình nghe hơn là để Mary nghe:

"Chúa ơi, tôi đang nghĩ thứ chết tiệt gì vậy chứ!"

Mary lo lắng đi vào nhà. Lần thứ ba cô tự nói với chính mình những từ an ủi: "Chỉ còn hai ngày nữa thôi".

Nevile lang thang không ngừng nghỉ khắp vườn và cả trên sân thượng.

Ngay cuối vườn anh thấy Audrey đang ngồi trên bức tường thấp nhìn ra dòng nước bên dưới. Thủy triều đang dâng và dòng sông đầy nước.

Cô bật đứng dậy ngay và đi về phía anh.

"Em phải vào nhà. sắp tới giờ uống trà rồi".

Cô lo lắng nói nhanh và không nhìn mặt anh.

Anh im lặng đi cạnh cô.

Chỉ khi họ vào đến mái hiên anh mới nói:

"Anh nói chuyện với em được không, Audrey?"

Cô nói ngay, tay bấu chặt lan can: "Em nghĩ là không nên".

"Nghĩa là em biết anh định nói gì rồi".

Cô không trả lời.

"Được không, Audrey? Chúng ta có thể quay lại như lúc đầu không? Quên hết những gì đã xảy ra được không?"

"Cả Kay sao?"

"Kay," Nevile nói, "sẽ hiểu mà".

"Ý anh nói sẽ hiểu là sao?"

"Đơn giản là thế này. Anh sẽ nói sự thật với cô ấy. Cầu xin sự rộng lượng của cô ấy. Nói với cô ấy sự thật rằng em là người duy nhất anh yêu".

"Khi anh cưới Kay anh rất yêu cô ấy mà".

"Cuộc hôn nhân của anh và Kay là sai lầm lớn nhất mà anh từng mắc phải. Anh..."

Anh dừng lại. Kay đang băng qua phòng khách. Cô tiến về phía họ, và thậm chí trước khi mắt cô ánh lên nét giận dữ, Neville đã hơi co rúm người lại.

"Xin lỗi đã chen vào cảnh tình tứ này" Kay nói. "Nhưng tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải chen vào".

Audrey bỏ đi. "Tôi để hai người ở lại với nhau" cô nói. Khuôn mặt lẫn giọng nói của cô rất bàng quan.

"Vây là đúng đó" Kay nói. "Cô đã làm tất cả những việc xấu mà cô muốn rồi đúng không? Tôi sẽ giải quyết với cô sau. Bây giờ tôi muốn nói chuyện với Neville trước".

"Nghe này, Kay, Audrey tuyệt đối không có lỗi gì trong chuyện này. Không phải lỗi của cô ấy. Nếu em muốn thì cứ đổ cho anh..."

"Và em sẽ làm như vậy" Kay nói. Cô điên tiết nhìn anh. "Anh nghĩ anh là loại người gì hả?"

"Một thằng đàn ông đáng thương" Neville cay đắng nói.

"Anh bỏ vợ, ngoan cố đeo đuổi em, để vợ anh phải ly hôn. Phát điên vì em trong phút chốc, sau đó lại mệt mỏi vì em! Giờ thì, em cho là anh muốn quay lại với con mèo trắng bệch đó..."

"Đủ rồi, Kay!"

"Sao, anh muốn gì?"

Neville tái mặt, anh nói:

"Em muốn gọi anh là sâu bọ gì cũng được. Nhưng chẳng ích gì đâu Kay à. Anh không thể tiếp tục nữa. Anh nghĩ... thật sự... anh lúc nào cũng yêu Audrey. Tình yêu của anh dành cho em là... là một kiểu tình cảm điên rồ. Nhưng như vậy chẳng hay ho gì, Kay à... em và anh không thuộc về nhau. Anh không thể mang lại hạnh phúc lâu dài cho em. Hãy tin anh, Kay, tốt hơn là chúng ta nên chấp nhận chuyện này. Chúng ta hãy cố gắng làm bạn. Mong em rộng lượng".

Giọng nói của Kay như bị nén lại:

"Chính xác là anh đang đề nghị điều gì?"

Neville không nhìn cô, cầm bạnh ra:

"Chúng ta có thể ly hôn. Em có thể ly hôn với anh vì bị ruồng bỏ".

"Không phải một sớm một chiều đâu. Anh sẽ phải đợi".

"Anh sẽ đợi" Neville nói.

"Và rồi, sau ba năm hoặc lâu hơn nữa, anh sẽ hỏi cưới cô Audrey yêu dấu đó hay sao?"

"Nếu cô ấy vẫn chiếm giữ trái tim anh".

"Cô ấy đã có được trái tim anh rồi đó thôi!" Kay hằn học nói. "Vây còn em thì sao?"

"Em sẽ tự do tìm người đàn ông khác tốt hơn anh. Dĩ nhiên anh sẽ xem em có được đầy đủ không..."

"Thôi kiểu nịnh bợ đó đi!" giọng cô lớn lên một cách mất kiểm soát. "Nghe em nói này, Neville. Anh không thể đối xử với em vậy được! Em sẽ không ly hôn. Em kết hôn với anh vì em yêu anh. Em biết từ khi nào anh trở mặt với em. Đó là sau khi em cho anh biết em đã theo anh tới Estoril. Anh muốn nghĩ rằng đó là do số mệnh. Lòng tự cao của anh đã bị tổn thương khi nghĩ rằng đó là do em. Đúng vậy, em không xấu hổ vì những việc em đã làm. Anh yêu em và cưới em và em sẽ không để anh quay lại với con mèo nhỏ quý quyết đã lại đeo bám anh đó. Cô ta muốn điều này xảy ra, nhưng cô ta sẽ chẳng cứu vãn được gì đâu! Em sẽ giết anh trước. Anh có nghe không? Em sẽ giết anh. Và cả cô ta nữa. Em sẽ chứng kiến hai người phải chết. Em sẽ..."

Neville bước tới một bước và ôm cô.

"Vì Chúa, thôi im nào, Kay. Em không thể như thế này ở đây được".

"Sao lại không? Anh để mà coi. Em sẽ..."

Hurstall bước ra hiên. Gương mặt ông khá điềm tĩnh.

"Trà đã dọn sẵn trong phòng khách", ông thông báo.

Kay và Neville chậm rãi đi vào phòng khách.

Hurstall đứng sang một bên để nhường lối cho họ vào. Trên trời mây đang kéo đến.

XI

Sáu giờ bốn mươi lăm phút, trời bắt đầu đổ mưa. Neville nhìn mưa rơi qua khung cửa sổ phòng ngủ. Anh không nói thêm gì với Kay. Họ tránh mặt nhau từ sau bữa uống trà.

Giờ cơm tối hôm đó là một bữa ăn khó nuốt. Neville lơ đãng. Khuôn mặt Kay trang điểm không bình thường; Audrey ngồi bất động như một bóng ma đóng băng. Mary Aldin phải cố gắng hết sức để duy trì vài câu chuyện và khá bức mình vì Thomas Royde chẳng giúp được gì cho cô.

Hurstall lo lắng, tay ông run run khi chuyển đĩa rau.

Khi bữa ăn sắp xong, Neville nói một cách trau chuốt bất thường. "Sau bữa tối chắc là tôi sẽ đi Easterhead tìm Latimer. Có thể chúng tôi sẽ chơi một ván bida".

"Nhớ mang theo chìa khóa cửa" Mary nói. "Phòng khi anh về trễ".

"Cám ơn, tôi nhớ rồi".

Họ vào phòng khách, cà phê đã được dọn sẵn ở đó, họ bật máy lên và nghe tin tức giải trí.

Kay, đã ngáp công khai từ lúc ăn tối, nói rằng cô sẽ đi ngủ. Cô nói mình bị đau đầu.

"Cô uống thuốc gì chưa?" Mary hỏi.

"Rồi, cám ơn cô".

Kay ra khỏi phòng.

Neville mở máy qua một chương trình âm nhạc. Anh ngồi im lặng một lúc trên trường kỷ. Anh không nhìn Audrey lấy một lần, nhưng anh ngồi trông cứ như một thằng bé bất hạnh. Trái lại, Mary cảm thấy tiếc cho anh ta.

"À," anh nói, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, "tốt hơn hết là tôi nên đi".

"Anh đi xe hay đi phà?"

"Ô, đi phà chứ. Đường như không khôn ngoan cho lắm khi đi vòng 24km. Tôi cũng muốn đi bộ một chút".

"Nhưng trời đang mưa mà".

"Tôi biết chứ, tôi có áo mưa mà". Anh đi ra cửa.

"Chúc ngủ ngon".

Trong đại sảnh, anh thấy Hurstall đi về phía mình.

"Nếu không phiền, xin ông vui lòng lên gặp bà Tressilian một lát? Bà ấy đặc biệt muốn gặp ông".

Neville liếc nhìn đồng hồ. Đã mười giờ rồi.

Anh nhún vai rồi lên cầu thang, bước dọc hành lang đến phòng của bà Tressilian và gõ nhẹ vào cửa. Trong lúc anh đang chờ đợi sự cho phép, anh nghe thấy giọng của những người khác đang ở dưới đại sảnh. Có vẻ như tối nay mọi người đều đi ngủ sớm.

"Mời vào" giọng bà Tressilian cất lên rõ ràng.

Neville bước vào và đóng cửa lại.

Bà Tressilian đã chuẩn bị đi ngủ. Tất cả các ngọn đèn đã tắt ngoại trừ đèn đọc sách bên cạnh giường. Bà đang đọc sách, nhưng giờ thì đã bỏ sách xuống. Bà nhìn Neville qua cặp kính trễ xuống, có vẻ như là một cái nhìn nghiêm khắc.

"Ta muốn nói chuyện với con, Neville à" bà nói.

Một cách miễn cưỡng, anh mỉm cười uể oải.

"Vâng, thưa mẹ" anh nói.

Bà Tressilian không cười.

"Có vài việc, Neville à, ta không cho phép xảy ra trong ngôi nhà của ta. Ta không muốn nghe những cuộc nói chuyện riêng tư của bất cứ ai, nhưng nếu vợ chồng con cứ khẳng khẳng cãi nhau dưới cửa phòng ngủ của ta, thì hầu như ta có thể nghe được tất cả. Ta nghe nói rằng con lên kế hoạch để Kay ly hôn với con và sau đó con sẽ tái hôn với Audrey. Chuyện đó, Neville à, là chuyện mà con không thể làm cách đơn giản vậy được và giờ ta không muốn nghe con giải thích gì hết".

Dường như Neville đang cố gắng giữ bình tĩnh.

"Con xin lỗi vì chuyện đó" anh nói ngắn gọn. "Vì mẹ đã nói như vậy, chắc chắn đó là chuyện riêng tư của con!"

"Không, không được. Con đã dùng ngôi nhà của ta làm nơi liên lạc với Audrey hoặc là Audrey đã dùng nó..."

"Cô ấy không liên quan gì tới chuyện này. Cô ấy..."

Bà Tressilian đưa tay lên ngăn anh lại.

"Dù sao đi nữa, con cũng không thể làm việc này được, Neville à. Kay là vợ con. Cô ấy có quyền và con không thể tước đoạt nó được, về vấn đề này, ta hoàn toàn ủng hộ Kay. Con hãy lo yên vị đi. Nhiệm vụ bây giờ của con là lo cho Kay và ta nói với con rõ ràng rồi đó..."

Neville bước tới một bước và cao giọng:

"Chuyện này không liên quan gì tới mẹ cả".

"Còn nữa," bà Tressilian nói nhanh bất chấp việc anh phản đối "ngày mai Audrey phải rời khỏi ngôi nhà này..."

"Mẹ không thể làm như vậy được! Con sẽ không đồng ý".

"Đừng hét lại ta, Neville à".

"Con nói với mẹ là con sẽ không để như vậy đâu..."

Đâu đó dọc hành lang có tiếng đóng sầm cửa.

XII

Alice Bentham, người hầu gái có cặp mắt hình quả lý gai, đến gặp bà bếp Spicer trong trạng thái hoảng loạn.

"Ồ, bà Spicer, tôi không biết phải làm gì bây giờ".

"Chuyện gì vậy, Alice?"

"Là cô Barrett. Tôi đem cho cô ấy tách cà phê cách đây gần một giờ. Cô ấy ngủ rất say và chưa thức dậy, nhưng tôi không để ý lắm. Và rồi, cách đây năm phút, trà của lệnh bà đã sẵn sàng đợi cô ấy mang đi nhưng cô ấy không xuống lầu, vì vậy tôi vào phòng lần nữa và cô ấy vẫn đang còn ngủ, tôi không thể đánh thức cô ấy dậy được".

"Cô có lắc mạnh cô ấy không?"

"Có, thưa bà Spicer. Tôi lắc đầu cô ấy, nhưng cô ấy vẫn cứ nằm đó và cô ấy chưa bao giờ có màu da kinh khủng như vậy".

"Ôi trời ơi, cô ấy chưa chết đó chứ?"

"À, vâng, thưa bà Spicer, vì tôi còn nghe cô ấy thở mà, nhưng nhịp thở mắc cườì lắm. Tôi nghĩ cô ấy bệnh hay sao đó".

"Ừm, vậy tôi sẽ lên đó xem sao. Cô mang trà vào cho lệnh bà đi. Pha một bình mới thì tốt hơn. Nếu không bà ấy sẽ thắc mắc có chuyện gì xảy ra".

Alice ngoan ngoãn làm như được sai bảo trong khi bà Spicer lên tầng hai.

Bưng khay trà đi dọc hành lang, Alice gõ cửa phòng bà Tressilian. Sau khi gõ cửa phòng hai

lần mà không thấy trả lời, cô đẩy cửa bước vào. Một lát sau, có tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng và một loạt tiếng rống hoang dại, Alice chạy thực mạng ra khỏi phòng, xuống lầu đến chỗ Hurstall đang băng qua đại sảnh vào phòng khách.

"Ôi ông Hurstall, có kẻ trộm vào nhà và lệnh bà chết rồi... bị giết... một lỗ lớn trên đầu và máu khắp mọi nơi..."

KẾ HOẠCH HOÀN HẢO

I

Sĩ quan Battle đang tận hưởng kỳ nghỉ của ông. Vẫn còn ba ngày nghỉ nữa và ông hơi thất vọng khi thời tiết thay đổi và trời đổ mưa. Bận hy vọng gì khác ở nước Anh chứ? Dù cho tới giờ ông vẫn cực kỳ may mắn.

Ông đang ăn sáng với thanh tra James Leach, cháu trai ông, thì chuông điện thoại reo.

"Tôi sẽ đến ngay thưa sếp". Jim gác máy.

"Nghiêm trọng hả?" sĩ quan Battle hỏi. ông thấy sắc mặt cháu trai mình thay đổi.

"Có một vụ ám sát. Bà Tressilian, một bà già rất nổi tiếng ở vùng này. Ngôi nhà đó ở Saltcreek, cạnh bờ đá".

Battle gật đầu.

"Cháu sẽ đi gặp ông già". (Chẳng tôn kính mấy khi Leach nói về Cảnh sát trưởng của mình)

"Ông ấy là bạn của bà ta. Chúng ta sẽ cùng đi".

Khi đi ra cửa, anh biện hộ:

"Chú giúp cháu một tay trong vụ này được không chú? Vụ đầu tiên loại này của cháu".

"Miễn là còn ở đây thì chú sẽ giúp. Một vụ trộm đột nhập vào nhà phải không?"

"Cháu chưa biết".

II

Nửa giờ sau, thiếu tá Robert Mitchell, Cảnh sát trưởng, đang nghiêm túc nói chuyện với hai chú cháu.

"vẫn còn quá sớm để kết luận," ông nói, "nhưng có một điều khá rõ ràng. Đây không phải là vụ trộm từ bên ngoài. Không mất thứ gì, không có dấu hiệu đột nhập. Sáng nay tất cả cửa sổ và cửa ra vào đều đóng cả".

Ông nhìn trực diện vào Battle.

"Nếu tôi yêu cầu Scotland Yard, ông nghĩ họ có cho ông tham gia vụ này không? ông đang ở đây, ông thấy đó. Và rồi ông có quan hệ họ hàng với Leach. Nghĩa là, nếu ông sẵn lòng, cũng có nghĩa là ông sẽ phải kết thúc kỳ nghỉ".

"Không sao" Battle nói. "Còn những người khác thì sao, ông sẽ phải hoãn kỳ nghỉ của Edgar" (ông Edgar Cotton là trợ lý ủy quyền) "nhưng tôi nghĩ ông ấy là bạn ông phải không?"

Mitchell gật đầu.

"Đúng vậy, tôi nghĩ tôi có thể sắp xếp với Edgar được thôi. Quyết định vậy nhé. Tôi phải gọi điện ngay".

Ông nói qua điện thoại. "Nối máy cho tôi với Yard".

"Ông nghĩ đây là một vụ trọng án sao?" Battle hỏi. Mitchell nói một cách nghiêm túc:

"Sẽ là một vụ mà chúng ta không muốn có sai sót đâu. Tất nhiên là chúng ta muốn chắc chắn tuyệt đối về 'ông ấy'... hay 'bà ấy' của chúng ta".

Battle gật đầu. Ông hiểu rất rõ có ẩn ý sau những lời này.

"Nghĩ xem ông ta biết ai là thủ phạm," ông tự nhủ "và viễn cảnh đó cũng chẳng thú vị gì. Người nào đó nổi tiếng hoặc tôi sẽ đi đầu xuống đất!"

III

Battle và Leach đứng ngay cửa ra vào của phòng ngủ rộng rãi được trang hoàng cầu kỳ. Trên sàn trước mặt họ, một nhân viên cảnh sát đang cẩn thận kiểm tra dấu vân tay trên tay cầm của gậy đánh golf, một cây gậy nặng. Đầu cây gậy có dấu máu và có một vài sợi tóc trắng vương vào đó.

Bên cạnh giường, bác sĩ Lazenby, pháp y của quận, đang cúi xuống thi thể bà Tressilian.

Ông thở dài đứng dậy.

"Vô cùng đơn giản. Bà ấy bị đánh từ phía trước với một lực mạnh kinh khủng. Cú đánh mạnh đã đập nát xương và giết chết bà ấy, nhưng tên sát nhân đã đánh thêm một đòn nữa cho chắc chắn. Chẳng cần phải tưởng tượng gì đâu nhận ra ngay thôi".

"Bà ấy chết bao lâu rồi?" Leach hỏi.

"Tôi cho là khoảng từ mười giờ tối tới nửa đêm".

"Ông không thể biết chính xác sao?"

"Tôi không thể. Tất cả các yếu tố đều phải được xem xét. Ngày nay chúng ta không thể dựa vào việc xác người bị tê cứng được. Không thể trước mười giờ và cũng không thể sau nửa đêm".

"Và bà ấy bị tấn công bằng gậy đánh golf sao?"

Vị bác sĩ liếc nhìn nó.

"Có lẽ. Mặc dù vậy, may mắn là tên sát nhân đã để lại nó. Với vết thương này thì tôi không thể nào đoán ra được là do gậy đánh golf. Bởi vì, đầu bà ấy không bị cạnh sắc của cây gậy đánh phải mà là do phần đuôi tam giác".

"Không phải như vậy khó thực hiện hơn sao?" Leach hỏi.

"Nếu mục đích là muốn dùng phần đuôi tam giác thì đúng là khó" vị bác sĩ đồng ý. "Tôi chỉ có thể giả sử, rằng cơ hội đến một cách ngẫu nhiên và điều này đã xảy ra".

Leach đưa hai tay lên, theo bản năng thử diễn lại cú đánh.

"Rất khó khăn" anh bình luận.

"Đúng vậy" bác sĩ trầm ngâm nói. "Toàn bộ sự việc thật kinh khủng. Anh thấy đó, bà ấy bị đánh bên thái dương phải, nhưng dù ai làm đi nữa thì người đó cũng phải đứng bên mép phải, ngay đầu giường, vì bên trái không có chỗ, góc phía bên tường thì quá nhỏ".

Leach chăm chú lắng nghe.

"Kẻ đó thuận tay trái sao?" anh thắc mắc.

"Anh không thể khiến tôi kết luận chuyện đó được" Lazenby nói. "Có quá nhiều vấn đề. Nếu anh thích, tôi sẽ nói rằng cách giải thích dễ dàng nhất là kẻ sát nhân thuận tay trái, nhưng cũng có những cách giải thích khác. Giả sử, ví dụ như, bà già hơi quay đầu qua trái khi gã đó đánh. Hoặc là trước đó có thể hắn đã đẩy chiếc giường ra, đứng phía bên trái, rồi sau đó đẩy giường về lại chỗ cũ".

"Giả thiết cuối cùng có lẽ không hợp lý lắm".

"Có lẽ không, nhưng cũng có thể xảy ra. Tôi có kinh nghiệm trong những chuyện này mà, và tôi có thể nói với anh, con trai à, suy ra một vụ đánh chết người là một vụ đánh thuận tay trái thì đầy rẫy cạm bẫy".

Thám tử hạ sĩ Jones đang ngồi trên sàn, anh lưu ý, "Gậy đánh golf này là loại dành cho người thuận tay phải thông thường".

Leach gật đầu. "Tuy nhiên, có thể nó không phải của người đã dùng nó để làm việc này. Đó là một người đàn ông, tôi nghĩ vậy, phải không bác sĩ?"

"Không nhất thiết như vậy. Nếu vũ khí là cây gậy nặng đó, một phụ nữ cũng có thể dùng nó để đánh một cú trời giáng mà".

Sĩ quan Battle nói nhỏ giọng:

"Nhưng anh không dám thề rằng đó là vũ khí, phải không bác sĩ?"

Lazenby liếc nhìn ông thích thú:

"Phải. Tôi có thể thề rằng nó có thể là vũ khí, và rằng có lẽ nó là vũ khí. Tôi sẽ phân tích vết máu trên đó, bảo đảm là nó cùng nhóm với máu trên mái tóc".

"Đúng vậy" Battle ủng hộ ý kiến. "Luôn luôn cẩn thận".

Lazenby tò mò hỏi:

"Ông có nghi ngờ gì cây gậy đó không, sĩ quan?"

Battle lắc đầu.

"Ồ không, không đâu. Tôi là người đơn giản. Tôi thích tin những gì tôi tận mắt chứng kiến. Bà ấy bị đánh bằng cái gì đó nặng... rất nặng. Có máu và tóc dính vào đó, vì vậy tôi cho là máu và tóc bà ấy. Vậy thì... đó chính là hung khí".

Leach hỏi: "Bà ấy thức hay ngủ khi bị đánh?"

"Theo tôi thì còn thức. Gương mặt bà ấy còn lộ vẻ kinh ngạc. Theo tôi - đây chỉ là quan điểm cá nhân của tôi thôi - rằng bà ấy còn không biết chuyện gì sắp xảy ra nữa. Chẳng có dấu hiệu kháng cự nào, không khiếp sợ hay hoảng hốt gì. Tôi nói ngay rằng hoặc là bà ấy chỉ vừa mới thức dậy, còn ngái ngủ và chưa biết chuyện gì xảy ra, hoặc nhận định kẻ tấn công là người không thể nào làm hại bà ấy được".

"Đèn ngủ vẫn còn sáng và không có gì khác" Leach trầm ngâm nói.

"Đúng vậy, điều đó có thể được giải thích theo hai cách. Có thể bà ấy bật đèn lên khi đột nhiên bị đánh thức vì có người đi vào phòng. Hoặc nó đã được bật lên trước rồi".

Thám tử hạ sĩ Jones đứng nhóm dậy. Anh mỉm cười:

"Có dấu vân tay trên gậy" Anh nói. "Vậy là rõ rồi".

Leach thở dài thườn thượt:

"Việc đó sẽ đơn giản hóa mọi thứ".

"Thằng cha sốt sắng thật" bác sĩ Lazenby nói. "Để lại hung khí, để lại cả dấu vân tay trên đó nữa, tôi ngạc nhiên là hắn không để lại danh thiếp".

"Có thể là," sĩ quan Battle nói, "hắn ta mất trí. Vài người vậy đó".

Bác sĩ gật đầu.

"Sốt sắng vậy đủ rồi. Tôi phải đi chăm sóc bệnh nhân khác của tôi đây".

"Bệnh nhân nào?" Battle đột ngột có vẻ quan tâm.

"Tôi được quản gia mời đến trước khi phát hiện ra vụ này. Cô hầu của bà Tressilian sáng nay được phát hiện bị hôn mê".

"Cô ấy bị gì?"

"Thuốc an thần mạnh. Tình trạng khá xấu, nhưng giờ đang hồi phục".

"Cô hầu sao?" Battle nói. Đôi mắt mở lớn của ông nhìn qua cái chuông lớn với tua chuông nằm trên gối gần bàn tay của người phụ nữ đã chết.

Lazenby gật đầu.

"Chính xác. Đó là điều đầu tiên bà Tressilian sẽ làm nếu bà ấy cảm thấy lo âu, kéo quả chuông đó và gọi cô hầu gái. Vâng, bà ấy có thể kéo nó cho tới khi tất cả đều vô vọng. Cô hầu gái đã không nghe thấy".

"Chuyện đó đáng xem xét đúng không?" Battle nói. "Ông có chắc điều đó không? Cô ấy không có thói quen uống thuốc ngủ chứ?"

"Tôi chắc chắn cô ấy không uống. Chẳng có dấu hiệu gì trong phòng cho thấy điều đó. Và tôi đã phát hiện chuyện xảy ra với cô ấy. vỏ keo. Cô ấy uống nước vỏ keo hằng đêm. Thuốc nằm

trong đó".

Sĩ quan Battle xoa cằm.

"Ừm" ông nói. "Ai đó biết rất rõ nhà này. ông biết không, bác sĩ, đây là kiểu giết người rất lạ".

"À," Lazenby nói, "đó là việc của ông".

"Vị bác sĩ này là một người tốt bụng" Leach nói khi Lazenby ra khỏi phòng.

Giờ chỉ còn lại hai người đàn ông. Các tấm ảnh đã được mang đi, và việc đo đạc cũng đã được ghi lại. Hai nhân viên cảnh sát đã nắm rõ mọi việc cần biết về căn phòng nơi xảy ra án mạng.

Battle gật đầu với Jim. Dường như anh đang bối rối về vấn đề gì đó.

"Cháu có nghĩ ai đó đã dùng cây gậy này... bằng gang tay, xem nào, sau khi đã có những dấu vân tay đó không?"

Leach lắc đầu.

"Cháu không thể và chú cũng vậy thôi. Chú không thể nắm cái gậy đó... mà không làm mờ những dấu vân tay. Những dấu vân tay này không bị mờ đi. Chúng rất rõ ràng. Chính chú cũng thấy mà".

Battle đồng ý.

"Và bây giờ nếu chúng ta yêu cầu rất lịch sự và tử tế thì liệu mọi người có cho phép chúng ta lấy dấu vân tay của họ không? - dĩ nhiên là không ép buộc. Và mọi người sẽ nói vâng, và rồi một trong hai trường hợp sẽ xảy ra. Hoặc là không có ai trùng với dấu vân tay này, hoặc..."

"Hoặc chúng ta sẽ tóm được gã đó?"

"Chú cho là vậy. Hoặc là ả đó, cũng có thể lắm chứ".

Leach lắc đầu.

"Không, không phải phụ nữ. Những dấu vân tay trên cây gậy đó là của nam giới. Quá lớn so với phụ nữ. Hơn nữa, phụ nữ không thể phạm cái tội này được".

"Phải rồi" Battle đồng ý. "Đúng là tội của đàn ông. Tàn bạo, nam tính, đầy sức mạnh và hơi ngu. Cháu biết ai trong nhà này giống vậy không?"

"Cháu không biết ai trong nhà này cả. Tất cả họ đang trong phòng khách".

Battle đi về phía cánh cửa.

"Chúng ta đi gặp họ một lát" Ông liếc qua vai nhìn xuống giường, lắc đầu và nói:

"Chú không thích dây chuông đó".

"Nó thì sao?"

"Không hợp".

Ông nói thêm khi mở cửa.

"Chú tự hỏi ai muốn giết bà ta chứ? Nhiều bà già khó tính không thích sự ồn ào. Bà ấy không phải kiểu người đó. Chú nghĩ bà ấy còn thích nữa là khác". Ông dừng lại một lúc rồi hỏi:

"Bà ấy giàu có, đúng không? Ai sẽ thừa hưởng tiền của bà ấy?"

Leach ngụ ý trả lời.

"Chú tìm ra rồi đó! Đó là câu trả lời. Một trong những điều đầu tiên phải tìm hiểu".

Khi họ cùng nhau xuống cầu thang, Battle liếc nhìn danh sách trong tay ông. Ông đọc lớn:

"Cô Aldin, ông Royde, ông Strange, bà Strange, bà Audrey Strange, ừm, có vẻ như nhiều gia đình mang họ Strange quá".

"Theo cháu biết thì đó là hai cô vợ của anh ta".

Battle nhướn mày lăm bằm:

"Râu xanh[6], đúng không?"

Cả gia đình tụ tập quanh bàn, họ ngồi đó giả vờ ăn.

Sĩ quan Battle quan sát kỹ những khuôn mặt đang quay lại nhìn ông. Ông đang đoán chừng họ bằng phương pháp riêng của mình. Cách ông quan sát họ có thể làm họ ngạc nhiên, đó là một cái nhìn thành kiến lạnh lùng. Dù cho những luật sư luôn giả vờ xem như mọi người đều vô tội

cho tới khi chứng minh được họ có tội, sĩ quan Battle luôn xem mọi người có liên quan tới vụ ám sát đều có động cơ giết người.

Ông liếc nhìn từ Mary Aldin, ngồi cứng ngắc và nhột nhạt ở cuối bàn, đến Thomas Royde, đang bỏ thuốc vào tẩu bên cạnh cô, Audrey ngồi tựa vào lưng ghế ngả ra sau, tay phải cầm đĩa và ly cà phê, tay trái cầm điếu thuốc, Neville có vẻ bàng hoàng ngơ ngác, đang cố gắng thắp điếu thuốc bằng bàn tay run run, rồi Kay chống cùi chỏ lên bàn và dù có trang điểm nhưng vẫn thấy vẻ xanh xao trên khuôn mặt cô.

Đây là những ý nghĩ của sĩ quan Battle:

Giả sử là cô Aldin. Một người bình tĩnh, một phụ nữ tài năng. Không thể hiểu được cô cách dễ dàng. Người đàn ông cạnh cô là một kẻ khó ưa, cánh tay yếu, khuôn mặt không biểu cảm gì và có vẻ tự ti. Một trong hai cô vợ, tôi nghĩ rằng... cô ấy sợ cái chết, đúng vậy, rất sợ. Trông buồn cười với ly cà phê đó. Còn đó là Strange, trước đây tôi đã gặp cậu ta ở đâu rồi. Cậu ta sợ hãi, suy nghĩ không mạch lạc. Cô gái tóc đỏ là một người nóng tính, nóng khủng khiếp. Cả bộ óc cũng như tâm trạng.

Trong khi ông đang ước đoán về họ thì thanh tra Leach kiên quyết nói chuyện với mọi người. Mary Aldin điểm danh từng người có mặt.

Cô kết luận:

"Dĩ nhiên đây là chuyện quá kinh khủng với chúng tôi, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng giúp anh bằng mọi cách".

"Trước hết," Leach nói rất từ tốn, "có ai biết gì về cây gậy đánh golf này không?"

Kay vừa khóc vừa nói, "Thật khủng khiếp. Phải đó là..." và im lặng.

Nevile Strange đứng dậy và đi quanh bàn.

"Trông có vẻ giống của tôi. Tôi xem được không?"

"Bây giờ thì không sao" Leach nói. "Anh có thể cầm nó".

Chữ "bây giờ" quan trọng ấy dường như chẳng gây ra phản ứng gì với mọi người. Nevile xem xét cây gậy.

"Tôi nghĩ đây là một trong những cây trong túi của tôi" anh nói. "Tôi có thể khẳng định điều đó nếu như quý vị đi theo tôi".

Họ đi theo anh đến một cái tủ lớn dưới chân cầu thang. Anh mở tung cửa và dưới cặp mắt của Battle, dường như có quá nhiều vợt đánh tennis. Cùng lúc đó, ông chợt nhớ là đã thấy Nevile Strange trước đó. Ông nói nhanh:

"Anh có chơi ở giải Wimbledon, phải không?"

Nevile hơi quay đầu lại. "Ồ vâng, ông có xem à?"

Anh ném vài cái vợt sang một bên. Có hai túi đựng gậy đánh golf trong ngăn tủ, nằm cạnh bộ đồ nghề câu cá.

"Chỉ tôi và vợ chơi golf mà thôi" Nevile giải thích. "Và đó là gậy của nam. Đúng là nó rồi, đó là gậy của tôi".

Anh mở cái tủ ra, trong đó có ít nhất là mười bốn cây gậy.

Thanh tra Leach nghĩ:

"Những gã chơi thể thao chắc chắn luyện tập rất nghiêm túc. Chắc chẳng ai muốn làm người nhặt banh của hầy đâu".

Nevile nói:

"Nó là một trong những cây gậy của Walter Hudson ở St Esbert".

"Cám ơn anh Strange. Chuyện đó giải thích được một vấn đề".

Nevile nói: "Điều làm tôi ngạc nhiên là chẳng mất thứ gì. Còn căn nhà dường như không có dấu vết bị đột nhập". Giọng anh hơi bối rối, nhưng cũng thoáng chút lo sợ.

Battle nói với anh:

"Họ cũng đang nghĩ về điều đó, tất cả..."

"Những người làm," Neville nói, "đều tuyệt đối vô can".

"Tôi sẽ nói chuyện với cô Aldin về những người làm" thanh tra Leach nói rành mạch. "Trong khi đó, tôi nghĩ liệu anh có thể cho tôi biết ai là luật sư của bà Tressilian?"

"Askwith & Trelawny" Neville nói ngay. "St Loo".

"Cám ơn anh Strange, chúng tôi phải tìm hỏi họ về thông tin tài sản của bà Tressilian".

"Ý ông là," Neville hỏi, "ai thừa hưởng tiền của bà ấy ư?"

"Đúng vậy. Di chúc của bà ấy và tất cả những điều đó".

"Tôi không biết gì về di chúc của bà ấy" Neville nói: "Theo tôi biết thì bà ấy không để lại gì nhiều. Tôi có thể nói với anh về phần lớn tài sản của bà ấy".

"Vâng, anh Strange?"

"Theo di nguyện của ông Matthew Tressilian thì tài sản thuộc về tôi và vợ tôi. Bà Tressilian chỉ được hưởng quyền lợi trọn đời thôi".

"Thật vậy sao?" thanh tra Leach nhìn Neville chăm chú như một người vừa vớ được một vật quý giá cho bộ sưu tập yêu thích của mình. Cái nhìn đó làm Neville cau mày lo lắng. Thanh tra Leach tiếp tục nói với giọng vui vẻ quá đáng.

"Anh không biết con số bao nhiêu, phải không anh Strange?"

"Tôi không thể nói ngay được. Cũng khoảng một trăm ngàn bảng Anh, tôi nghĩ vậy".

"Thế à. Cho mỗi người sao?"

"Không. Mỗi người một nửa".

"Tôi hiểu rồi. Một con số đáng kể đó".

Neville mỉm cười. Anh nói nhẹ nhàng: "Bản thân tôi có nhiều hơn số ấy, ông biết đó, tôi không cần phải thêm muốn của cải của người chết".

Thanh tra Leach có vẻ sốc với ý tưởng đó.

Họ trở vào phòng ăn và Leach tiếp tục nói chuyện với từng người. Họ nói về dấu vân tay - một vấn đề thủ tục - để loại trừ vân tay của người nhà trên giường của người phụ nữ đã mất.

Mọi người đều sẵn sàng hợp tác để lấy dấu vân tay, hầu hết khá hăm hở. Họ được đưa sang thư viện, thám tử hạ sĩ Jones đang đợi họ ở đó cùng với ống lăn mực nhỏ của anh.

Battle và Leach bắt đầu từ những người làm.

Chẳng thu thập được gì nhiều từ họ. Hurstall giải thích hệ thống khóa của ngôi nhà và thề rằng vào sáng hôm đó ông thấy các ổ khóa vẫn còn nguyên. Chẳng có dấu hiệu gì của kẻ đột nhập, ông giải thích rằng cửa trước vẫn khóa. Nó không được cài then và từ bên ngoài vẫn có thể dùng chìa khóa để mở. Nó được để như vậy vì ông Neville đi vịnh Easterhead và có thể về trễ.

"Ông có biết mấy giờ thì anh ta về không?"

"Vâng có thưa ông. Tôi nghĩ khoảng hai giờ ba mươi sáng. Tôi nghĩ là có ai đó cùng vào với ông ấy. Tôi nghe nhiều giọng nói và rồi một chiếc xe chạy đi, và rồi tôi nghe tiếng đóng cửa và ông Neville Lên lầu".

"Tối qua mấy giờ thì anh ta đi Easterhead?"

"Khoảng mười giờ hai mươi. Tôi nghe tiếng đóng cửa".

Leach gật đầu. Hiện tại có vẻ không thể khai thác được gì hơn ở Hurstall. Anh thẩm vấn những người khác. Tất cả đều có vẻ lo lắng và sợ hãi, nhưng với những tình huống như thế này thì hoàn toàn bình thường.

Leach nhìn chú của anh dò ý khi cánh cửa đóng lại sau lưng người hầu bếp hơi kích động, người đã theo sát các diễn biến xảy ra.

Battle nói: "Bảo cô hầu gái quay lại - không phải ngạc nhiên - người cao, gầy và khá chanh chua ấy. Cô ta có biết điều gì đó".

Emma Wales rất bồn chồn. Cô được cảnh báo rằng lần này là người đàn ông đứng tuổi cao to sẽ thăm vấn cô.

"Tôi muốn cho cô một lời khuyên, cô Wales à" ông nói nhẹ nhàng. "Cô biết mà, che giấu cảnh sát chẳng ích gì đâu. Chỉ làm cho họ xem cô là người không có thiện chí thôi, nếu cô hiểu tôi muốn nói gì".

Emma Wales phản kháng một cách căm phẫn nhưng đầy lo lắng.

"Tôi chắc chắn tôi không bao giờ..."

"Nào, bây giờ" Battle đưa bàn tay gân guốc to bè của ông lên "cô đã thấy hoặc nghe điều gì đó, là gì vậy?"

"Tôi không nghe chính xác, ý tôi là tôi không thể không nghe, ông Hurstall, ông ấy cũng có nghe mà. Và tôi không nghĩ, trong khoảnh khắc đó, tôi không nghĩ rằng việc giết người có thể xảy ra ở đây".

"Có lẽ không. Chỉ cần nói cho chúng tôi đó là gì thôi".

"À, tôi sắp đi ngủ. Lúc đó chỉ mới hơn mười giờ, và trước hết tôi qua phòng cô Aldin để đặt bình nước nóng cạnh giường cô ấy. Mùa hè hoặc mùa đông cô ấy luôn uống nước nóng, và vì vậy dĩ nhiên tôi phải đi ngang qua cửa phòng của lệnh bà".

"Kể tiếp đi" Battle nói.

"Và tôi nghe bà ấy và ông Neville to tiếng qua lại. Họ nói rất lớn. Ông ta la hét. À, có lẽ là cãi nhau!"

"Cô có nhớ chính xác những gì nghe được không?"

"Thật sự tôi không chú ý lắng nghe như ông nói đâu".

"Không có, nhưng cô vẫn nghe được vài từ".

"Lệnh bà đang nói là bà ấy không cho cái gì đó hay ai đó tiếp tục ở trong ngôi nhà của bà ấy và ông Neville nói: 'Đố bà dám nói gì chống lại cô ấy' Nói vậy và ông ấy đi".

Giương mặt Battle không chút cảm xúc, ông thử lần nữa, nhưng ông không thể biết thêm được gì từ cô. Cuối cùng ông để cô đi.

Ông và Jim nhìn nhau. Một lúc sau Leach nói:

"Giờ hẳn là Jones đã có chút thông tin gì đó về mấy dấu vân tay rồi".

Battle hỏi:

"Ai đang khám xét các phòng?"

"Là Williams. Anh ta rất giỏi. Anh ta không bỏ lỡ bất cứ điều gì".

"Cháu đang giữ mọi người ở bên ngoài à?"

"Vâng, đến khi nào Williams xong thì thôi".

Đúng lúc đó cửa mở, và anh chàng Williams thò đầu vào.

"Có chuyện này tôi muốn các anh xem. Vào phòng của Neville Strange đi".

Họ đứng dậy và theo anh ta đi vào căn phòng ở phía tây ngôi nhà.

Williams chỉ vào một đồng hồ trên sàn. Một cái áo khoác màu xanh đen, quần tây và áo ghile.

Leach hỏi:

"Anh tìm được nó ở đâu?"

"Một bó dưới đáy tủ quần áo. Hãy xem cái này đi".

Anh ta nhặt cái áo khoác lên và chỉ vào mép của cổ áo màu xanh sẫm.

"Anh có thấy mấy vết ố đen này không? Là máu đó, nếu không phải thì cứ lấy đầu tôi đi. Còn đây nữa nè, nó bắn tung tóe lên cả tay áo".

"Ừm". Battle tránh những ánh mắt hau háu của mọi người. "Tôi phải nói là trông có vẻ tồi tệ cho anh chàng Neville. Còn ai khác vào phòng này nữa chứ?"

"Có sợi vải màu xám đen vương trên ghế. Có nhiều nước từ chậu rửa tung tóe trên sàn nhà".

"Trông như anh ta đang rửa đi những vết máu vội vàng kinh khủng lắm hay sao đó? Có vẻ

vậy. Mặc dù gần cửa sổ, và trời mưa thật đúng lúc".

"Không còn đọng thành vũng trên sàn nữa, thưa ông. Nhưng cũng chưa khô hẳn".

Battle im lặng. Một bức tranh hiện ra trước mắt ông. Một người đàn ông với hai bàn tay và tay áo đầy máu, cời bỏ quần áo dính máu, bó chúng lại bỏ vào tủ, giận dữ khoát nước lên hai bàn tay và cánh tay trần.

Ông nhìn qua cánh cửa ở bức tường phía bên kia.

Williams trả lời thắc mắc của ông:

"Phòng của cô Strange, thưa ông. Cánh cửa bị khóa".

"Khóa hả? Khóa ngoài sao?"

"Không. Khóa trong".

"Phía cô ấy sao?"

Battle suy nghĩ một lúc. Cuối cùng ông nói:

"Chúng ta đi gặp ông quản gia già lần nữa vậy".

Hurstall khá lo lắng. Leach nói nhanh:

"Hurstall, sao ông không nói với chúng tôi là ông nghe thấy cuộc cãi vã giữa anh Strange và bà Tressilian tối qua?"

Ông già chớp mắt.

"Tôi thật sự không nghĩ tới điều đó, thưa ông. Tôi không tưởng tượng ra rằng ông gọi đó là cuộc cãi vã, chỉ là bày tỏ sự khác biệt về quan điểm một cách thân mật thôi".

Tránh để không bị cảm dỗ nói lên ý mình rằng, "Cái gì là sự khác biệt về quan điểm một cách thân mật chứ!" Leach tiếp tục nói:

"Bữa tối hôm qua anh Strange mặc quần áo gì?"

Hurstall ngập ngừng. Battle nói khẽ:

"Bộ vest màu xanh đen hay sọc xám? Ông không nhớ thì tôi chắc chắn cũng có người khác nói cho chúng tôi biết thôi".

Hurstall không còn im lặng nữa.

"Giờ tôi nhớ rồi, thưa ông. Đó là bộ màu xanh đen". Ông ta nói thêm, dường như hơi lo lắng, "Gia đình không có thói quen thay quần áo ngủ trong suốt những tháng mùa hè. Họ thường ra ngoài chơi sau khi ăn tối, đôi khi là đi ra vườn, có khi ra bến cảng".

Battle gật đầu. Hurstall ra khỏi phòng. Ông đi ngang qua Jones ở ngưỡng cửa. Jones có vẻ hào hứng.

Anh nói:

"Đã có kết quả rồi, thưa ông. Tôi đã có dấu vân tay của tất cả mọi người. Chỉ có một dấu vân tay tương đối giống với cái của chúng ta. Tất nhiên tôi chỉ có thể so sánh tạm thời, nhưng tôi cá là chính là nó".

"Sao hả?" Battle hỏi.

"Dấu vân tay trên cây gậy đó, là của Nevile Strange".

Battle ngả người ra ghế.

"Tốt," ông nói, "có vẻ như mọi chuyện đơn giản hơn rồi, đúng không?"

IV

Họ đang ở trong văn phòng Cảnh sát trưởng, ba người với ba bộ mặt lo lắng nghiêm trọng.

Thiếu tá Mitchell thở dài nói:

"Tốt, tôi cho là chẳng còn gì để làm nữa, chỉ cần bắt anh ta thôi đúng không?"

Leach nói nhỏ:

"Có vẻ vậy đó, sếp à".

Mitchell nhìn sĩ quan Battle.

"Vui lên chứ, Battle" ông nói tử tế. "Bạn thân nhất của ông vẫn còn sống".

Sĩ quan Battle thờ dãi.

"Tôi không thích điều này" ông nói.

"Tôi không nghĩ có ai trong chúng ta lại thích nó" Mitchell nói. "Nhưng tôi nghĩ chúng ta có đủ bằng chứng để ra lệnh bắt giam".

"Quá thừa" Battle nói.

"Thực ra nếu chúng ta không ra lệnh bắt giam, thì người ta có thể thắc mắc rằng chúng ta đang làm cái quỷ gì?"

Battle gật đầu buồn bã.

"Chúng ta hãy kết thúc chuyện này" Cảnh sát trưởng nói. "Anh ta có động cơ, Strange và vợ được hưởng một số tiền đáng kể nếu bà già đó chết. Anh ta là người cuối cùng thấy bà ấy còn sống, có người nghe anh ta cãi nhau với bà ấy. Bộ quần áo anh ta mặc đêm đó có nhiều vết máu, tất nhiên, khốn nạn nhất là, dấu vân tay của anh ta có trên hung khí thật sự, và không có dấu vân tay của ai khác".

"Nhưng mà sếp à," Battle nói, "ông cũng đâu mong muốn điều này".

"Nếu tôi muốn vậy thì tôi thật khốn nạn".

"Chính xác là ông không thích điều gì trong vụ này, hả sếp?"

Thiếu tá Mitchell chà chà mũi. "Có lẽ là việc bạn bè mình trở nên quá ngốc nghếch?", ông gợi ý.

"Nhưng thưa sếp, đôi khi họ cũng hành xử như những kẻ ngốc".

"Ồ, tôi biết... tôi biết chứ. Không có người như họ thì chúng ta có việc gì để làm đâu?"

Battle quay sang Leach:

"Cháu không thích gì trong vụ này hả Jim?"

Leach lắc đầu buồn bã:

"Cháu khá thích Strange. Thấy anh ta lui tới đây nhiều năm nay. Anh ta là một người tử tế, và là một người yêu thích thể thao".

"Chú chẳng thấy có lý do nào để một cầu thủ quần vợt giỏi lại không thể là một kẻ giết người" Battle từ tốn nói. "Chuyện đó vẫn có thể xảy ra". Ông dừng lại. "Điều chú không thích là cây gậy đánh golf".

"Cây gậy sao?" Mitchell hỏi, hơi bối rối.

"Vâng, thưa sếp, hay nói cách khác, là cái chuông. Cái chuông hoặc cây gậy, một trong hai thứ đó".

Ông tiếp tục với giọng nói chậm rãi cẩn thận.

"Chúng ta nghĩ điều gì thật sự đã xảy ra? Anh Strange đi vào phòng bà ấy, cãi nhau với bà ấy, mất bình tĩnh, và dùng gậy đánh vào đầu bà ấy ư? Nếu vậy, và không hề có chủ ý, thì sao anh ta lại mang theo cây gậy chứ? Đó không phải là vật mà anh ta mang theo bên mình vào buổi tối".

"Có thể anh ta tập đánh, đại loại như thế".

"Có thể lắm, nhưng chẳng ai nói vậy cả. Không ai thấy anh ta làm điều đó. Lần cuối cùng có người thấy anh ta cầm cây gậy trong tay là một tuần trước, khi anh ta tập đánh thử trên cát. Khi tôi xem xét nó, các anh biết không, có thể có hai hướng suy nghĩ. Hoặc là có một cuộc cãi vã và anh ta mất bình tĩnh... và, nghe này, tôi thấy anh ta trên sân, và trong những trận đấu của giải này, các ngôi sao làng quần vợt đều bị kích động và lo lắng nhiều, và nếu tâm tính của họ bị thay đổi cách dễ dàng như vậy thì sẽ biết ngay. Tôi chưa bao giờ thấy Strange mất bình tĩnh. Tôi phải nói là anh ta kiểm soát tính khí của mình quá tuyệt vời - tốt hơn tất cả - nhưng chúng ta lại đang giả sử rằng anh ta nổi quạu và đánh vào đầu bà già yếu đuối đó".

"Có một cách giải thích khác, Battle à". Ông Cảnh sát trưởng nói.

"Tôi biết chứ, thưa sếp. Theo lý thuyết thì đây là việc làm có chủ đích. Anh ta muốn có tiền thừa kế từ bà già đó. Điều đó giải thích được việc cái chuông, dẫn tới việc đầu độc cô hầu gái, nhưng nó lại không thích hợp với cây gậy và cuộc cãi vã! Nếu anh ta quyết định hại bà ấy, anh ta sẽ rất cẩn thận để không to tiếng với bà ấy. Anh ta có thể bỏ thuốc mê cô hầu gái, bỏ vào phòng bà ấy lúc đêm khuya, đánh vào đầu bà ấy và dàn cảnh một vụ trộm nhỏ, xóa sạch cây gậy và đặt nó vào đúng chỗ! Tất cả đều không đúng, sếp à, đó là một sự pha trộn giữa tội ác có chủ tâm và không chủ tâm, hai cái đó không thể trộn lẫn vào nhau!"

"Có điều gì đó trong lời anh nói, Battle à... nhưng... hướng suy nghĩ khác gì sao?"

"Là tôi đang nghĩ đến cây gậy, sếp à".

"Không ai có thể dùng gậy tấn công vào đầu bà ấy mà không làm mờ đi dấu tay của Neville - điều đó gần như chắc chắn".

"Trong trường hợp đó," sĩ quan Battle nói, "bà ấy bị đánh bởi một vật khác".

Thiếu tá Mitchell hít một hơi thật sâu.

"Đó là một giả định hơi liều lĩnh, đúng không?"

"Tôi nghĩ cũng bình thường thôi. Hoặc Strange đánh bà ấy hoặc chẳng ai đánh cả. Tôi không kết tội ai cả. Trong trường hợp này cây gậy được đặt ở đó có dụng ý với máu và tóc dính trên đó. Bác sĩ Lazenby không thích cây gậy lắm nhưng cũng phải chấp nhận vì nó rõ ràng nhất và bởi vì ông ấy không thể nói chắc chắn rằng không có ai dùng cây gậy đó".

Thiếu tá Mitchell ngả lưng ra ghế.

"Tiếp tục đi, Battle" ông nói. "Tôi đang nghe ông nói đây. Vậy bước tiếp theo là gì?"

"Không bàn tới cây gậy nữa," Battle nói, "vậy còn lại gì? Trước hết là động cơ giết người. Neville Strange thật sự có động cơ để giết bà Tressilian không? Anh ta được thừa hưởng số tiền - theo tôi suy đoán là anh ta cần số tiền đó. Anh ta nói không. Tôi nghĩ chúng ta nên xác minh lại điều này. Điều tra tình trạng tài chính của anh ta. Nếu anh ta gặp khó khăn về tài chính và đang cần tiền, thì những bằng chứng chống lại anh ta được củng cố thêm. Ngược lại nếu anh ta nói thật và tài chính của anh ta không gặp vấn đề gì, vậy thì tại sao..."

"Tiếp theo thế nào?"

"Vậy thì, chúng ta có thể xem xét động cơ của những người khác trong ngôi nhà này".

"Vậy là, ông nghĩ rằng Neville Strange bị đặt bẫy sao?"

Sĩ quan Battle nheo mắt.

"Tôi đã đọc đâu đó một đoạn kích thích trí tưởng tượng của tôi, điều gì đó về một kế hoạch hoàn hảo. Có vẻ như tôi đang gặp tình huống đó trong vụ này. Dường như đó là một tội ác hung bạo, nhưng tôi thấy có điều gì đó khác nữa - một kế hoạch hoàn hảo đằng sau vụ này..."

Một thoáng im lặng trong khi Cảnh sát trưởng nhìn Battle. "Có thể ông nói đúng" cuối cùng ông nói. "Khốn nạn, có chuyện gì đó rất kỳ quặc trong vụ này. Bây giờ, ông có ý kiến gì về kế hoạch của chúng ta trong vụ này không?"

Battle vượt cái hàm vuông vức của mình.

"À, sếp này," ông nói "tôi luôn ủng hộ việc xem xét mọi thứ một cách rõ ràng. Mọi thứ dường như được sắp đặt để chúng ta nghi ngờ Neville Strange. Chúng ta hãy cứ tiếp tục nghi ngờ anh ta. Không cần phải bắt giam anh ta lúc này, nhưng nói bóng gió tới nó, thăm vấn anh ta, làm cho anh ta sợ hãi, và quan sát tổng thể phản ứng của mọi người. Xác minh lại lời nói của anh ta, xem xét cẩn thận các hành động của anh ta đêm đó. Thật sự, có thể để lộ kế hoạch của chúng ta một chút".

"Khá nham hiểm" thiếu tá Mitchell nháy mắt nói. "Mô phỏng một cảnh sát tàn nhẫn bởi diễn viên ngôi sao Battle".

Viên sĩ quan mỉm cười.

"Tôi lúc nào cũng thích làm điều mà mọi người kỳ vọng ở tôi, sếp à. Lần này ý tôi là hơi chậm rãi, hơi mất thời gian. Tôi muốn kiểm tra vài thứ. Việc nghi ngờ Neville Strange là một lý do rất tuyệt để lục soát, ông biết không, tôi cho rằng có gì đó khá lạ lùng đã xảy ra trong ngôi nhà đó".

"Tìm kiếm vài điều về chuyện tình tay ba hả?"

"Nếu ông muốn nhìn sự việc theo cách đó, sếp à".

"Cứ làm mọi việc theo cách của ông đi, Battle. Ông và Leach cứ tiếp tục".

"Cám ơn sếp" Battle đứng dậy. "Bên luật sư cố vấn không gợi ý gì sao?"

"Không, tôi đã gọi cho họ. Tôi hiểu Trelawny khá rõ. Ông ta gửi cho tôi một bản sao di chúc của ông Matthew và một bản của bà Tressilian. Hằng năm bà ấy có khoảng năm trăm bảng, đầu tư vào chứng khoán hảo hạng. Bà ấy để lại tài sản cho Barrett và một phần nhỏ cho Hurstall, phần còn lại cho Mary Aldin".

"Chúng ta phải để mắt tới ba người đó" Battle nói. Mitchell có vẻ hài hước:

"Những người đáng nghi, phải không?"

"Chẳng khó khăn gì khi để năm mươi ngàn bảng mê hoặc" Battle nghiêm túc nói. "Nhiều kẻ sát nhân đã giết người chỉ vì số tiền dưới năm mươi bảng. Điều đó tùy vào số tiền mà anh đang muốn có là bao nhiêu. Barrett được thừa kế, và có lẽ cô ấy đã cẩn thận tự bỏ thuốc chính mình để đánh lạc hướng nghi ngờ".

"Cô ta suýt chết. Lazenby vẫn chưa để chúng ta thẩm vấn cô ta".

"Có lẽ không nhận ra mình bỏ quá tay. Rồi Hurstall có thể cần tiền nhất trong tất cả những người mà chúng ta biết. Và nếu cô Aldin không có tiền riêng, cô ấy có thể mơ tưởng tới việc tận hưởng cuộc sống với nguồn thu nhập cao trước khi quá già".

Cảnh sát trưởng có vẻ nghi ngờ.

"Tùy hai người thôi" ông nói. "Cứ tiếp tục công việc đi".

V

Trở lại Gull's Point, hai sĩ quan cảnh sát nhận được các báo cáo từ Williams và Jones.

Chẳng tìm ra được manh mối gì từ các phòng ngủ. Những người làm đã phản đối, đòi được phép tiếp tục công việc nhà. Có nên nói chuyện với họ không?

"Tôi nghĩ cũng nên cho họ biết" Battle nói. "Tôi sẽ tự mình xem xét hai tầng trên cùng. Các căn phòng không được dọn dẹp thường xuyên sẽ cho anh biết chút gì đó về chủ nhân của nó mà chúng ta cần biết".

Hạ sĩ Jones đặt một hộp giấy cứng lên bàn.

"Từ chiếc áo khoác màu xanh đen của Neville Strange" anh tuyên bố. "Những sợi tóc đỏ trên tay áo, tóc hoe ở mặt trong cổ áo và bên vai phải".

Battle lấy ra hai sợi tóc đỏ dài và vài sợi tóc hoe rồi ngẩng ngó chúng. Ông nháy mắt nói:

"Thật tiện lợi. Trong nhà này có một người tóc hoe, một tóc đỏ, và một tóc đen. Vậy là chúng ta đã biết nơi chúng ta đang đứng. Tóc đỏ trên tay áo, tóc hoe trên cổ áo hả? Neville Strange có vẻ là một anh chàng đào hoa. Tay ôm cô này và vai dành cho cô khác".

"Vết máu trên tay áo đã được gửi đi phân tích, thưa sếp. Họ sẽ gọi cho chúng ta ngay khi có kết quả".

Leach gật đầu.

"Còn đám người làm thì sao?"

"Tôi đã làm theo chỉ thị của anh. Không ai trong số họ bỏ đi hoặc có vẻ hận thù bà ấy cả. Bà ấy nghiêm khắc, nhưng rất tốt bụng. Dù có chuyện gì thì việc quản lý người làm là của cô Aldin. Dường như cô ấy rất thân với họ".

"Cứ nghĩ cô ta là người đáng nghi nhất mà tôi đang để mắt tới" Battle nói. "Nếu cô ta là kẻ giết người mà chúng ta đang tìm, cô ta sẽ không dễ dàng bị bắt đâu".

Jones có vẻ giật mình:

"Nhưng dấu vân tay trên cây gậy, thưa ông, là..."

"Tôi biết, tôi biết chứ" Battle nói. "Chỉ có duy nhất dấu vân tay của Strange. Người ta luôn tin rằng các vận động viên chẳng thông minh gì (dù sao thì, không phải tất cả đều như vậy) nhưng tôi tin Neville Strange không phải là kẻ khờ khạo. Vậy còn vỏ keo của cô hầu gái thì thế nào?"

"Luôn nằm trên kệ trong phòng tắm của người làm ở lầu hai. Cô ấy đã bỏ chúng vào bình để ngâm vào buổi trưa, và để đó cho tới tối khi cô ấy đi ngủ".

"Nếu vậy bất cứ ai cũng có thể lấy được chúng! Bất cứ ai trong ngôi nhà này".

Leach nói chắc chắn:

"Chỉ có thể là người trong nhà thôi!"

"Đúng, tôi nghĩ vậy. Đây không phải là một trong những án mạng trong phòng kín. Không phải. Bất cứ ai có chìa khóa đều có thể mở cửa vào nhà. Tối hôm đó Neville Strange có chìa khóa, nhưng vấn đề đơn giản là cũng có thể cắt ổ khóa, hoặc một người sành sỏi cũng có thể mở nó bằng một sợi dây. Nhưng tôi không nghĩ người ngoài có thể biết về cái chuông và về việc Barrett dùng nước keo vào buổi tối! Chỉ có thể là người trong nhà thôi!"

"Đi với chú nào, Jim. Chúng ta lên lầu xem xét phòng tắm này và tất cả các phòng tắm còn lại".

Họ bắt đầu từ tầng trên cùng. Trước hết là nhà kho chứa đồ gia dụng đã bị hỏng và những thứ đại loại như thế.

"Tôi chưa xem xét chỗ này, thưa sếp" Jones nói. "Tôi không biết..."

"Không biết anh đang tìm kiếm cái gì? Khá đúng đó. Chỉ phí thời gian thôi. Nhìn bụi trên sàn kiểu này thì chẳng có ai ở đây ít nhất cũng đã sáu tháng rồi".

Tất cả phòng của người làm đều ở tầng này, cũng có hai phòng ngủ trống và một nhà vệ sinh. Battle liếc nhanh qua từng phòng và chú ý tới Alice, cô người làm mắt thao láo, ngay cả lúc ngủ cũng không hề nhắm mắt; cô Emma, người ốm, có rất nhiều mối quan hệ, hình ảnh của họ chất đầy trong ngăn tủ, và Hurstall có một hoặc hai bình sứ Dresden và Crown Derby, mặc dù đã bị nứt.

Phòng của người đầu bếp rất gọn gàng, phòng của chị phụ bếp lại rất lộn xộn. Battle vào phòng tắm, căn phòng gần với cầu thang nhất. Williams chỉ vào cái kệ dài trên bồn rửa, trên kệ có bàn chải và gương soi, các loại kem khác nhau, mấy chai nước muối và keo dưỡng tóc. Một gói vỏ keo bị mở một đầu.

"Không có dấu vân tay trên tấm kính hay cái túi đó sao?"

"Chỉ có dấu vân tay của cô hầu gái thôi. Tôi lấy được dấu vân tay đó trong phòng riêng của cô ta".

"Anh ta không cần phải đụng tới tấm kính" Leach nói. "Anh ta chỉ cần làm vỏ keo rơi xuống thôi".

Battle theo Leach xuống lầu. Lưng chừng cầu thang của tầng này có một cánh cửa sổ đặt ở vị trí khá lạ. Một cái sào có móc ở một đầu được dựng ở góc cầu thang.

"Chú dùng nó để kéo tấm kính trượt" Leach giải thích. "Nhưng có một con vít chống trộm. Cửa sổ không thể mở hẳn ra, chỉ mở được vậy thôi. Người ta không thể chui vào vì nó quá nhỏ".

"Chú không nghĩ có người đột nhập vào nhà đâu" Battle nói. Đối mắt có vẻ trầm tư.

Ông vào phòng ngủ đầu tiên ở tầng tiếp theo, đó là phòng của Audrey Strange. Căn phòng gọn gàng mát mẻ, một chiếc lược ngà trên bàn trang điểm, không có quần áo gì ở đó. Battle nhìn vào tủ áo. Hai chiếc áo khoác và váy ngắn đơn giản, một cặp đầm ngủ, một hay hai chiếc áo choàng mùa hè. Mấy cái đầm là loại rẻ tiền dù được cắt may khéo léo và chần chu, và cũng đã

cũ.

Battle gật đầu. Ông đứng cạnh bàn viết một hay hai phút gì đó, nghịch vớ vẩn cái hộp viết đặt bên trái cuốn vở nháp.

Williams nói:

"Chẳng có gì đáng quan tâm ở mấy tờ giấy nháp hay trong thùng rác".

"Anh nói hay đó" Battle nói. "Ở đây chẳng có gì đáng xem".

Họ đi qua những phòng còn lại.

Phòng của Thomas Royde thật lộn xộn, quần áo quăng tứ tung. Ông điều và gạt tàn nằm trên bàn, bên cạnh giường ngủ có cuốn tiểu thuyết Kim của Kipling đọc dang dở.

"Thường thì những người làm dọn dẹp cho anh ta" Battle nói. "Thích đọc những thể loại cổ. Kiểu người bảo thủ".

Phòng của Mary Aldin nhỏ nhưng tiện nghi. Battle nhìn vào cuốn cẩm nang du lịch trên kệ và chiếc lược bằng bạc sút mẻ đã lỗi thời. Đồ dùng và màu sắc trong phòng hiện đại hơn các phòng còn lại trong ngôi nhà.

"Cô ta không phải là người thủ cựu" Battle nói. "Không có cả tranh ảnh. Không phải là người sống trong quá khứ".

Có một vài phòng trống, tất cả đều được dọn dẹp sạch sẽ để chuẩn bị đón khách, và hai phòng tắm. Rồi đến phòng đôi của bà Tressilian. Tiếp đó, chừng khoảng ba bước, là hai căn phòng và phòng tắm của vợ chồng Strange.

Battle không phí nhiều thời gian với phòng của Nevile. Ông phóng tầm mắt ra cửa sổ được trở ngay bên trên một tảng đá nhô ra biển. Quang cảnh hướng về phía tây, nhìn ra mũi Stark Head nhô lên khỏi mặt nước một cách hoang sơ và đầy đe dọa.

"Đón được ráng chiều" ông lầm bầm. "Nhưng buổi sáng thì không đẹp. Mùi tảo bốc lên khi thủy triều xuống. Và quang cảnh mũi đất rất ảm đạm. Không ngạc nhiên gì khi nó dễ làm người ta nghĩ đến việc tự tử".

Ông tiến vào căn phòng rộng hơn, cửa phòng vẫn để mở.

Ở đây mọi thứ vô cùng lộn xộn. Quần áo chất đống, quần áo lót mỏng, vớ, áo thun mặc ngoài vút ở một góc, một chiếc áo khoác ngoài nhiều hoa văn mùa hè bị ném trên thành ghế. Battle nhìn vào trong tủ áo. Toàn là áo lông thú, đầm ngủ, quần ngắn, quần áo chơi quần vợt, quần áo thể thao.

Battle đóng cửa lại một cách nghiêm trang.

"Sở thích xa xỉ" ông nhấn mạnh. "Cô ta hẳn là tiêu tốn nhiều tiền của chồng lắm".

Leach buồn rầu nói:

"Có lẽ đó là lý do..."

Anh bỏ lửng câu nói.

"Tại sao anh ta cần một trăm... hay hơn năm mươi ngàn bảng? Có thể lắm chứ. Chú nghĩ, chúng ta nên xem anh ta nói gì về chuyện này".

Họ xuống thư viện. Williams có nhiệm vụ đi thông báo với người làm rằng họ có thể tiếp tục làm công việc nhà. Tất cả mọi người được tự do trở về phòng nếu họ muốn. Họ được thông báo sự thật và thanh tra Leach cũng muốn thẩm vấn riêng từng người, bắt đầu với ông Nevile Strange.

Khi Williams đã ra khỏi phòng, Battle và Leach sắp xếp chỗ ngồi sau chiếc bàn lớn thời Victoria. Một viên cảnh sát trẻ ngồi ở góc phòng ghi chép bằng bút chì.

Battle nói:

"Cháu là người bắt đầu đấy, Jim à. Hãy làm cho thật ấn tượng". Khi Jim gật đầu, Battle xoa cằm và cau mày.

"Chú ước chú biết cái gì đã làm cho Hercule Poirot[\[7\]](#) xuất hiện trong đầu chú".

"Ý chú là tay người Bỉ nhỏ con hài hước đó?"

"Hài hước sao" sĩ quan Battle nói. "Nguy hiểm như một con rắn manba đen^[8], cũng có thể là một con báo - đó là ông ta khi ông ta bắt đầu làm kẻ lừa lọc! Chú ước có ông ta ở đây, chuyện như thế này rất hợp với ông ta".

"Hợp thế nào?"

"Tâm lý học" Battle nói. "Tâm lý học thật sự, không phải kiểu người nửa vờ không biết gì về nó". Ký ức của ông thoáng xuất hiện hình ảnh cô Amphrey và cô con gái Sylvia, một ký ức chẳng vui vẻ gì. "Không, một phương pháp thật sự nghiêm túc, biết cái gì làm cho mọi thứ hoạt động. Làm cho kẻ giết người phải nói thật nhiều, đó là một trong những phương pháp của ông ta. Sớm muộn gì sự thật cũng được nói ra bởi vì cuối cùng nói thật vẫn dễ dàng hơn nói dối. Và khi phải nói thật nhiều, họ sẽ có vài sơ suất mà họ cho là không sao, đó là lúc ông ta tóm được họ".

"Vậy chú sẽ giảng rất nhiều thông lọng quanh Nevile Strange à?"

Battle lơ đãng gật đầu. Rồi ông nói thêm, hơi bực mình và bối rối:

"Nhưng điều thật sự làm chú lo lắng là, cái gì đã gợi chú nhớ đến Hercule Poirot? Trên lầu, tất cả đều ở đó. Nhưng chú đã thấy điều gì khiến chú nhớ về gã đó?"

Nevile Strange đến làm gián đoạn cuộc nói chuyện.

Trông anh ta nhụt nhụt và lo âu, nhưng ít căng thẳng hơn lúc ở bàn ăn sáng. Battle nhìn anh ta trừng trừng. Không thể tin rằng một người mà ai cũng biết - và anh ta hẳn phải biết nếu anh ta còn có thể suy nghĩ, rằng anh ta để lại dấu vân tay trên hung khí, và cảnh sát đã lấy dấu vân tay của anh ta - lại không để lộ sự căng thẳng quá mức hoặc quá trơ tráo.

Nevile Strange trông khá tự nhiên - bị sốc, đau buồn và chỉ hơi lo lắng.

Jim Leach đang nói chuyện bằng giọng nói vui vẻ của người miền Tây.

"Anh Strange, chúng tôi muốn anh trả lời vài câu hỏi. Cả những việc vào tối hôm qua lẫn những sự kiện đặc biệt có liên quan. Nhưng tôi cũng nhắc anh rằng anh không bị buộc phải trả lời những câu hỏi này nếu anh không thích và nếu anh muốn, anh có thể yêu cầu có luật sư".

Anh ngả người dựa lưng ra sau quan sát phản ứng của người đối diện.

Nevile Strange có vẻ khá lúng túng.

"Anh ta chẳng hề có chút ý niệm gì về việc chúng ta đang làm, hoặc anh ta là một diễn viên quá giỏi". Leach nghĩ. Rồi anh nói lớn, vì Nevile không trả lời, "Sao, anh Strange?"

Nevile nói: "Dĩ nhiên, các ông muốn hỏi gì cứ việc hỏi".

"Anh nên biết," Battle nói nhẹ nhàng, "rằng bất cứ điều gì anh nói ra sẽ được ghi lại và có thể làm bằng chứng trước tòa".

Một chút giận dữ lóe lên trên gương mặt Strange. Anh nói sắc lạnh:

"Ông đang đe dọa tôi à?"

"Không, không, anh Strange. Tôi chỉ cảnh báo anh thôi".

Nevile rụt vai.

"Tôi nghĩ tất cả những chuyện này là một phần công việc thường nhật của ông. Cứ tiếp tục đi".

"Anh sẵn sàng khai báo chưa?"

"Nếu đó là điều mà các ông muốn nói".

"Vậy thì anh cho chúng tôi biết chính xác tối qua anh đã làm gì? Có thể nói là từ sau bữa ăn tối?"

"Chắc chắn rồi. Sau khi ăn tối chúng tôi vào phòng khách. Chúng tôi uống cà phê. Chúng tôi nghe tin tức vô tuyến và cứ thế. Rồi tôi quyết định đi đến khách sạn Easterhead Bay và tìm gặp một người bạn ở đó"

"Tên người bạn đó là gì?"

"Latimer. Edward Latimer".

"Một người bạn thân hả?"

"Cũng thường thôi. Từ khi anh ta đến đây thì chúng tôi cũng hợp nhau. Anh ta đã tới đây ăn trưa và ăn tối, rồi chúng tôi chia tay từ lúc đó".

Battle nói:

"Giờ đó là khá trễ để đi tới Easterhead phải không?"

"Ô, đám đàn ông mà... họ thức cả đêm ấy chứ".

"Nhưng đây là một gia đình đi ngủ sớm, đúng không?"

"Vâng, cả nhà. Tuy nhiên, tôi có mang theo chìa khóa ngoài nên không cần phải có người thức đợi".

"Vợ anh không đi với anh sao?"

Có một sự thay đổi nhẹ, giọng Nevile trở nên cứng hơn, anh nói:

"Không, cô ấy bị đau đầu. Cô ấy đi ngủ sớm".

"Kể tiếp đi, anh Strange..."

"Tôi đi thay đồ..."

Leach ngắt lời:

"Thứ lỗi cho tôi, anh Strange. Thay cái gì? Thay đồ ngủ, hay thay đồ đi ra ngoài?"

"Không phải. Tôi đang mặc bộ màu xanh dương, bộ tôi thích nhất, và vì trời đang mưa và tôi nghĩ sẽ phải đi phà và đi bộ ở bờ bên kia, anh biết đó, đi khoảng tám ưăm mét, nên tôi thay bộ đồ cũ hơn, bộ sọc xám, nếu anh muốn tôi tả từng chi tiết".

"Chúng tôi muốn biết mọi chuyện rõ ràng" Leach hậm hực nói. "Làm ơn nói tiếp đi".

"Tôi đi lên lầu, Barrett đến gặp tôi và nói với tôi là bà Tressilian muốn gặp tôi, vì vậy tôi đi theo và đã nói hơi nhiều với bà ấy".

Battle nhẹ nhàng nói:

"Tôi nghĩ anh là người cuối cùng thấy bà ấy còn sống, phải không anh Strange?"

Nevile xúc động.

"Vâng, vâng, tôi nghĩ vậy. Bà ấy khá ổn mà".

"Anh ở với bà ấy bao lâu?"

"Tôi nghĩ khoảng từ hai mươi phút tới nửa giờ, rồi tôi lên phòng, thay đồ rồi vội vã lấy chìa khóa và ra khỏi nhà".

"Lúc đó là mấy giờ?"

"Tôi nghĩ khoảng mười giờ ba mươi. Tôi vội vã đi xuống đồi, chỉ để kịp bắt chuyến phà sắp khởi hành đến Easterhead. Tôi tìm gặp Latimer ở khách sạn, chúng tôi uống vài ly và chơi một ván bida. Thời gian trôi nhanh đến nỗi tôi phát hiện ra mình đã bị lỡ chuyến phà cuối cùng để về nhà. Chuyến phà khởi hành lúc một giờ ba mươi. Vì vậy Latimer rất tử tế khi lấy xe ra và đưa tôi về. Anh biết đó, điều đó có nghĩa là phải đi vòng qua Saltington - 25km. Chúng tôi rời khách sạn lúc hai giờ và khoảng nửa tiếng sau thì về đến đây, tôi nghĩ vậy. Tôi cảm ơn Ted Latimer, mời anh ta vào trong uống một ly, nhưng anh ta nói tốt hơn là anh ta nên về, vì vậy tôi vào nhà và đi ngủ ngay. Tôi không thấy hay nghe bất cứ điều gì khác thường cả. Căn nhà như đã ngủ say và yên bình. Rồi sáng nay tôi nghe tiếng cô gái la lên và..."

Leach ngắt lời anh:

"Dừng lại, dừng lại. Giờ chúng ta quay lại một tí, đoạn anh nói chuyện với bà Tressilian, bà ấy vẫn cư xử bình thường chứ?"

"Ồ, tất nhiên rồi".

"Anh và bà ấy đã nói những gì?"

"Hết chuyện này tới chuyện khác".

"Thân mật chứ?"

Nevile đỏ mặt.

"Tất nhiên".

"Ví dụ như," Leach tiếp tục nói êm ả, "đã không có cuộc cãi vã dữ dội nào chứ?"

Nevile không trả lời ngay. Leach nói:

"Anh biết anh nên nói sự thật mà. Tôi cho anh biết, đã có người nghe được cuộc nói chuyện của anh".

Nevile nói ngắn gọn:

"Chúng tôi có chút chuyện bất đồng ý kiến. Chẳng có gì cả".

"Chuyện bất đồng đó là gì?"

Nỗ lực lắm Nevile mới lấy lại được bình tĩnh. Anh mỉm cười. "Thật sự," anh nói, "bà ấy trách cứ tôi. Chuyện đó xảy ra thường xuyên mà. Nếu bà ấy không thích ai, bà ấy sẽ nói thẳng. Bà ấy là người cổ hủ, anh biết đó, và bà ấy có khuynh hướng coi thường lối sống và tư tưởng hiện đại - ví dụ như ly hôn - hay đại loại thế. Chúng tôi đã tranh cãi và có lẽ tôi đã hơi nóng nảy, nhưng chúng tôi nói chuyện hoàn toàn thân mật - đồng ý với sự khác biệt". Anh nói thêm, hơi nóng nảy, "Tôi chắc chắn không đánh vào đầu bà ấy chỉ bởi tôi mất bình tĩnh vì một cuộc tranh cãi đâu, nếu như đó là điều anh đang nghĩ!"

Leach liếc nhìn Battle. Battle nặng nề chồm lên bàn. Ông nói:

"Sáng nay anh nhận ra cây gậy đó là của anh. Anh giải thích gì về những dấu vân tay của anh trên đó?"

Nevile liếc mắt. Anh nói:

"Tôi... nhưng tất nhiên nó là của tôi chứ... đó là gậy của tôi mà, tôi thường sử dụng nó".

"Có giải thích nào không, ý tôi là, về việc dấu vân tay trên đó cho thấy rằng anh là người cuối cùng sử dụng nó?"

Nevile ngồi cứng ngắc, gương mặt biến sắc.

"Điều đó không đúng" cuối cùng anh cũng nói. "Không thể như vậy được. Có ai đó có thể đã dùng nó sau tôi mà, ai đó mang găng tay chẳng hạn".

"Không đâu, anh Strange. Không ai có thể dùng nó theo cách anh suy nghĩ - dùng nó như hung khí - mà không làm mờ dấu vân tay của anh".

Có một khoảng im lặng... rất lâu.

"Ôi, trời ơi" Nevile đau khổ kêu lên và run rẩy một lúc. Anh đưa tay lên che mặt lại. Hai viên cảnh sát nhìn chăm chăm vào anh.

Rồi anh bỏ tay ra, ngồi thẳng người.

"Điều đó không đúng" anh nói nhỏ nhẹ. "Đơn giản là không đúng. Các ông nghĩ tôi giết bà ấy, nhưng tôi không làm. Tôi thề là tôi không làm. Hẳn là có nhầm lẫn gì đó khủng khiếp ở đây".

"Anh không thể giải thích gì về những dấu vân tay này sao?"

"Làm sao tôi có thể chứ? Tôi bị chết đuối rồi đây".

"Anh có giải thích gì về tay áo và cổ tay áo của bộ đồ màu xanh đen của anh bị dính máu không?"

"Máu sao?" Đó là một tiếng thì thầm kinh hãi. "Không thể nào như thế".

"Ví dụ như, anh bị đứt tay chẳng hạn..."

"Không. Không, tất nhiên là không rồi!"

Họ cùng im lặng một lúc.

Trán Nevile Strange nhăn lại, có vẻ nghĩ ngợi. Cuối cùng anh nhìn lên họ với cặp mắt sợ hãi khủng khiếp.

"Thật kỳ quái!" anh nói. "Đơn giản là kỳ quái. Không có cái nào trong số đó là thật cả".

"Sự việc là quá đủ thật rồi" sĩ quan Battle nói.

"Nhưng tại sao tôi làm điều này? Không thể hiểu được... không thể tin được! Tôi biết Camilla

từ lâu lắm rồi".

Leach đăng hăng:

"Anh đã tự mình nói cho chúng tôi rằng anh sẽ có được một khoản tiền lớn khi bà Tressillian chết, phải không anh Strange?"

"Các ông nghĩ đó là lý do sao... nhưng tôi không cần tiền! Tôi không cần nó!"

"Đó," Leach đăng hăng nói, "là điều anh nói thôi, anh Strange à".

Nevile bật đứng dậy.

"Xem này, tôi có thể chứng minh rằng tôi không cần tiền. Để tôi gọi cho quản lý ngân hàng của tôi, các ông có thể tự mình nói chuyện với anh ta".

Máy đã được nối. Đường truyền tốt và chỉ vài phút sau họ được nối máy tới London. Nevile nói:

"Là anh hả, Ronaldson? Nevile Strange đây. Anh nhận ra tôi chứ? Nghe này, anh làm ơn nói chuyện với cảnh sát - giờ họ đang ở đây - tất cả các thông tin mà họ muốn biết về việc làm ăn của tôi... vâng, đúng vậy, làm ơn giúp dùm".

Leach nhận điện thoại. Anh nói nhẹ nhàng. Cứ tiếp tục như vậy, hỏi và trả lời.

Cuối cùng anh trả lại điện thoại.

"Sao?" Nevile hăm hở hỏi.

Leach bình thản:

"Anh có nhiều tiền, và ngân hàng chịu trách nhiệm về các khoản đầu tư của anh. Họ nói rằng chúng đang ở trong tình trạng tài chính tốt".

"Vậy các ông thấy điều tôi nói là thật rồi đó!"

"Có vẻ vậy, nhưng một lần nữa, anh Strange à, anh có thể phạm tội, nợ nần - chi trả vì bị tống tiền - những lý do anh cần tiền mà chúng tôi không biết".

"Nhưng tôi không có! Tôi bảo đảm với các ông là tôi không hề. Các ông sẽ không thể tìm ra được những chuyện như vậy đâu".

Sĩ quan Battle nhúc nhích đôi vai nặng nề của ông. Ông nói bằng giọng tử tế của bậc cha chú:

"Chúng tôi đã có đủ bằng chứng để yêu cầu một lệnh bắt giam, vì tôi chắc chắn anh sẽ đồng ý, anh Strange à. Nhưng chúng tôi chưa làm điều đó. Chúng tôi cho anh một cơ hội để xóa bỏ nghi ngờ".

Nevile cay đắng nói: "Ý ông là ông chắc chắn tôi đã làm chuyện đó đúng không, nhưng ông muốn điều tra động cơ cho vụ kiện chống lại tôi?"

Battle im lặng. Leach nhìn lên trần nhà.

Nevile liều lĩnh nói:

"Có vẻ là một giấc mơ khủng khiếp. Tôi không thể nói gì hay làm gì nữa. Nó giống như... như sập bẫy và ông không thể nào thoát ra được".

Sĩ quan Battle nhúc nhích. Một tia sáng lóe lên giữa mí mắt đóng hờ của ông.

"Một cách sắp xếp hay" ông nói. "Thật sự là cách sắp xếp rất tuyệt. Tôi có ý này..."

VI

Hạ sĩ Jones khéo léo đưa Nevile đi qua sảnh và rồi dẫn Kay vào qua đường cửa sổ lớn để vợ chồng họ không gặp mặt nhau.

"Mặc dù vậy anh ta sẽ gặp những người còn lại" Leach nhấn mạnh.

"Ồn cả thôi" Battle nói. "Đây là người duy nhất chú muốn gặp trong khi cô ta vẫn còn chưa biết chuyện".

Ngày trôi qua ảm đạm với những cơn gió mạnh. Kay mặc chiếc váy vải tuyết và chiếc áo len

màu tím ánh lên mái tóc khiến nó trông như một cái bát bằng đồng được đánh bóng. Trông cô nửa sợ hãi nửa hào hứng, vẻ đẹp và sức sống của cô tương phản với bìa sách thời Victoria và những chiếc ghế yên ngựa.

Leach hướng cô tới chuyện của đêm trước đó khá dễ dàng.

Cô bị đau đầu và đi ngủ sớm, cô nghĩ lúc đó khoảng chín giờ mười lăm phút. Cô đã ngủ rất say và không nghe thấy gì cả mãi cho tới sáng hôm sau, cô bị đánh thức bởi tiếng la của một người nào đó.

Battle bắt đầu hỏi:

"Chồng cô không vào phòng thăm cô trước khi anh ta đi ra ngoài sao?"

"Không".

"Cô đã không hề thấy anh ta từ lúc cô rời khỏi phòng khách cho tới sáng hôm sau, đúng vậy không?"

Kay gật đầu.

Battle xoa cằm.

"Cô Strange à, cánh cửa giữa phòng cô và phòng chồng cô bị khóa. Ai đã khóa nó?"

Kay nói ngắn gọn: "Là tôi".

Battle không nói gì, nhưng ông đợi, đợi như một con mèo già, đợi con chuột chạy ra khỏi cái hang mà nó đang ngồi canh.

Sự im lặng của ông đã hỏi thay cho các câu cần hỏi. Kay bật thốt lên giận dữ.

"Ồ, tôi cho là ông đã có tất cả thông tin rồi chứ! ông già Hurstall run rẩy đó hẳn là đã nghe chúng tôi nói trước bữa trà và ông ta sẽ kể cho ông nếu tôi không kể. Có lẽ ông ta đã khai với ông rồi. Neville và tôi đã cãi nhau, một cuộc cãi vã nảy lửa! Tôi giận dữ với anh ta! Tôi lên giường ngủ và khóa cửa, trước đó tôi vẫn còn giận anh ta kinh khủng!"

"Tôi biết, tôi biết mà" Battle nói với vẻ cảm thông sâu sắc. "Và hai người cãi nhau về vấn đề gì?"

"Có liên quan gì không?Ồ, tôi kể cho ông nghe cũng không sao. Neville cư xử cứ như một anh chàng đại ngốc vậy. Dù rằng tất cả là lỗi của con đàn bà đó".

"Con đàn bà nào?"

"Vợ cũ của anh ta. Cô ta muốn anh ấy đến đây trước".

"Ý cô là... để gặp cô hả?"

"Đúng. Neville nghĩ đó là ý của riêng anh ấy, ngây thơ đến tội nghiệp! Nhưng không phải vậy. Anh ấy không bao giờ nghĩ ra điều gì cho tới khi anh ấy gặp cô ta trong công viên hôm nọ và cô ta gieo vào đầu anh ấy ý tưởng đó và làm cho anh ấy tin rằng đó là ý kiến của anh ấy. Anh ấy khá thành thật khi nghĩ rằng đó là ý kiến của mình, nhưng từ đầu tôi đã biết Audrey đứng đằng sau vụ này".

"Vậy tại sao cô ta làm điều này?" Battle hỏi.

"Bởi vì cô ta muốn giành lại anh ấy" Kay nói. Cô nói nhanh không kịp thở. "Cô ta không bao giờ tha thứ cho anh ấy vì đã theo tôi. Cô ta đang trả thù. Cô ta yêu cầu anh ấy sắp đặt để tất cả chúng tôi cùng có mặt ở đây và rồi cô ta quyến rũ anh ấy. Cô ta đã làm việc đó kể từ lúc chúng tôi đến đây. Cô ta khéo léo, các ông biết rồi mà. Biết cách tỏ ra đáng thương và khó đoán - vâng, và biết cách làm cho đàn ông cảm thấy mình quan trọng nữa. Cô ta cũng kéo cả Thomas Royde, một con chó già trung thành luôn yêu cô ta tha thiết, đến đây cùng thời gian này, và cô ta làm cho Neville phát điên bằng cách giả vờ là cô ta sẽ cưới Royde".

Cô dừng lại, thở ra một cách giận dữ.

Battle ôn tồn nói:

"Tôi nghĩ là Neville mừng cho cô ấy... à đã tìm được hạnh phúc với một người bạn cũ".

"Mừng hả? Anh ấy ghen thì có!"

"VẬY HẸN LÀ ANH ẤY RẤT THÍCH AUDREY".

"Ồ, TẤT NHIÊN" KAY CAY ĐĂNG NÓI. "CÔ TA CŨNG BIẾT ĐIỀU ĐÓ!"

Ngón tay Battle vẫn xoa cằm ngờ vực.

"CHẮC CÔ PHẢN ĐỐI VIỆC SẮP XẾP TỐI ĐÂY" ÔNG GỢI Ý.

"LÀM SAO TÔI CÓ THỂ CHỨ? LÀM VẬY THÌ CÓ VẼ LÀ TÔI GHEN TUÔNG!"

"À," Battle nói, "vậy là, cô ghen phải không?"

Kay đỏ mặt.

"LÚC NÀO CŨNG VẬY! TÔI LUÔN GHEN VỚI AUDREY. Ngay từ lúc đầu... hay gần như lúc đầu, tôi từng cảm thấy cô ta vẫn ở đó trong nhà chúng tôi. Cứ như thể đó là nhà của cô ta, chứ không phải của tôi. Tôi đã thay đổi cả phong màu và sửa lại tất cả nhưng cũng chẳng ăn thua gì! Tối cảm thấy cô ta như một bóng ma lẩn quẩn xung quanh. Tôi biết Neville lo lắng bởi vì anh ấy nghĩ anh ấy đã đối xử không tốt với cô ta. Anh ấy không thể hoàn toàn quên cô ta - cô ta luôn ở đó - anh ấy vẫn có cảm giác xấu hổ. ông biết mà, có vài người như vậy đó. Họ khá nhạt nhẽo và chẳng có gì thú vị, nhưng họ có vẻ tự hào về điều đó".

Battle trầm ngâm gật đầu. Ông nói:

"Vâng, cảm ơn cô Strange. Tạm thời vậy đã. Chúng tôi phải hỏi nhiều câu hỏi, đặc biệt là với việc chồng cô thừa hưởng số tiền lớn từ bà Tressilian - năm mươi ngàn bảng..."

"Nhiều vậy à? Chúng tôi nhận được số tiền đó từ di chúc của ông Matthew, đúng không?"

"Cô biết tất cả mọi việc sao?"

"Ồ vâng. Ông ấy chia cho Neville và vợ của Neville sau khi bà Tressilian qua đời. Chẳng phải tôi vui mừng vì bà già ấy đã mất đâu. Không phải vậy. Tôi không thích bà ấy lắm - có lẽ bởi vì bà ấy không thích tôi - nhưng cứ nghĩ đến việc CỐ kẻ trộm vào nhà và đánh vỡ đầu bà ấy thì thật kinh khủng quá".

Khi Kay đã ra ngoài. Battle nhìn Leach.

"Cháu nghĩ gì về cô ta? Chú nghĩ cô ta đẹp và biết cách ăn nói. Đàn ông dễ dàng chết vì cô ta".

Leach thừa nhận.

"Dù vậy, với cháu, cô ta không có vẻ gì là một quý cô cả" anh nói ngờ vực.

"Ngày nay bọn họ đều như vậy" Battle nói. "Chúng ta gặp 'nhân vật số một' chứ? Không, chú nghĩ là chúng ta sẽ gặp cô Aldin tiếp theo, và để xem quan điểm của một người ngoài về chuyện hôn nhân này".

Mary Aldin bình tĩnh bước vào và ngồi xuống. Dáng vẻ bình tĩnh bên ngoài đó che giấu ánh mắt lo lắng.

Cô trả lời các câu hỏi của Leach khá rõ ràng, xác nhận việc Neville đi về tối hôm đó. Cô đi ngủ khoảng mười giờ.

"Anh Strange đã gặp bà Tressilian à?"

"Vâng, tôi nghe họ nói chuyện".

"Cô Aldin, họ nói chuyện hay cãi nhau?"

Cô có vẻ bức mình nhưng vẫn trả lời nhỏ nhẹ:

"Ông biết không, bà Tressilian thích thảo luận. Có thể giọng bà ấy có vẻ gay gắt nhưng bà ấy thật sự không phải vậy. Bà ấy cũng có khuynh hướng độc đoán và áp chế người khác, và đàn ông không chấp nhận chuyện đó dễ dàng như phụ nữ".

"Có lẽ như cô đã chấp nhận" Battle nghĩ.

Ông nhìn vào gương mặt thông minh của cô. Và chính cô phá vỡ sự im lặng.

"Tôi không muốn mình có vẻ ngớ ngẩn, nhưng với tôi dường như không thể tin được... không thể nào tin nổi, rằng ông nghi ngờ một trong những người trong nhà này. Tại sao không phải là một người ngoài chứ?"

"Có vài lý do, cô Aldin à. Một trong số đó là, không có gì bị mất và cửa ra vào không bị phá. Tôi

không cần phải nhắc cô về vị trí địa lý của ngôi nhà và mảnh đất này, nhưng hãy suy nghĩ thử xem. Phía tây là bờ đá nhô ra biển, phía nam là dãy nhà có tường rào và bờ dốc xuống biển, phía đông là khu vườn dẫn xuống bãi biển, nhưng cũng được bao quanh bởi bức tường cao. Cách duy nhất để ra ngoài đó là qua cánh cửa nhỏ dẫn xuống con đường nhưng sáng nay vẫn được cài then bên trong như thường lệ. Tôi không loại trừ khả năng có người leo qua bức tường đó, hoặc họ có thể vào nhà bằng chìa khóa phụ của cửa trước hoặc thậm chí là dùng chìa khóa vạn năng, nhưng ý tôi là tôi thấy không có ai làm như vậy. Người gây ra tội ác này biết Barrett uống nước keo mỗi tối, và đã bỏ độc vào đó, điều đó có nghĩa là ai đó trong ngôi nhà này. Cây gậy được lấy ra từ tủ phía dưới cầu thang. Không thể là một người ngoài được, cô Aldin à".

"Không thể nào là Neville! Tôi chắc chắn không phải là Neville!"

"Sao cô lại chắc chắn như vậy?"

Cô đưa hai tay lên, một cử chỉ biểu lộ sự vô vọng.

"Không giống anh ta... đó là lý do! Anh ta sẽ không giết một bà già trên giường vô phương chống cự, không phải Neville!"

"Có vẻ không giống," Battle nói một cách đồng tình, "nhưng cô sẽ ngạc nhiên về những việc mà người ta sẽ làm khi họ có lý do đủ tốt. Anh Strange có thể rất cần tiền".

"Tôi chắc chắn là anh ta không cần. Anh ta không phải là người hoang phí... anh ta không bao giờ như vậy".

"Đúng, nhưng vợ anh ta có thể".

"Kay hả? Đúng, có thể... nhưng mà, quá nực cười. Tôi chắc chắn điều cuối cùng Neville nghĩ tới là tiền".

Sĩ quan Battle nói:

"Tôi biết anh ta còn có những nỗi lo lắng khác".

"Tôi nghĩ Kay nói cho ông biết phải không? Đúng vậy, thật sự là khá khó khăn. Nhưng chẳng thể làm gì được trong chuyện này".

"Có lẽ không, nhưng dù vậy, tôi muốn nghe cô nhận xét chuyện này, cô Aldin à".

Mary chậm rãi nói: "À, như tôi đã nói, chuyện này tạo ra một tình huống khó khăn. Dù lúc đầu là ý kiến của ai..."

Ông khéo léo ngắt lời:

"Tôi nghe rằng đó là ý của Neville Strange?"

"Là anh ta nói vậy".

"Nhưng cô không nghĩ như vậy?"

"Tôi... không... dù thế nào đi nữa cũng không giống Neville. Tôi có cảm giác như có ai đó gieo ý tưởng này vào đầu anh ta vậy".

"Lẽ nào là cô Audrey Strange?"

"Có vẻ như không thể tin được rằng Audrey lại làm chuyện như vậy".

"Vậy thì còn có thể là ai chứ?"

Mary bắt lực nhún vai.

"Tôi không biết. Thật là... lạ lùng".

"Lạ kỳ" Battle suy tư nói. "Đó là điều tôi cảm thấy trong vụ này. Đúng là lạ kỳ".

"Mọi thứ thật lạ. Có một cảm giác... tôi không thể tả được. Có điều gì đó trong không khí. Một mối đe dọa".

"Mọi người căng thẳng và cau kính hả?"

"Đúng vậy, chỉ là... Tất cả chúng tôi cứ phải chịu đựng chuyện đó. Ngay cả anh Latimer..." Cô im bặt.

"Tôi chỉ vừa nghĩ tới anh Latimer. Cô Aldin, cô có thể cho chúng tôi biết gì về anh Latimer

không? Anh ta là ai?"

"Thực ra thì, tôi không biết nhiều về anh ta. Anh ta là bạn của Kay".

"Anh ta là bạn của cô Strange à. Họ biết nhau lâu chưa?"

"Vâng, cô ấy quen anh ta trước đám cưới".

"Anh Strange có thích anh ta không?"

"Tôi nghĩ hoàn toàn tốt đẹp".

"Không... vấn đề gì chứ?"

Battle thận trọng nói. Mary trả lời ngay và nhấn mạnh: "Chắc chắn là không!"

"Bà Tressilian thích anh Latimer không?"

"Không thích lắm".

Battle nhận thấy sự cảnh giác trong giọng nói của cô và vội thay đổi đề tài.

"Bây giờ, tới cô giúp việc, Jane Barrett, cô ấy làm việc với bà Tressilian lâu chưa? Cô thấy cô ấy đáng tin không?"

"Tuyệt đối đáng tin tưởng. Cô ấy rất tận tụy với bà Tressilian".

Battle tựa lưng vào ghế.

"Thật sự cô không hề nghĩ về khả năng Barrett đánh vào đầu bà Tressilian và rồi tự bỏ độc mình để tránh nghi ngờ sao?"

"Tất nhiên là không. Cô ta làm vậy để làm gì?"

"Cô biết cô ta cũng được thừa kế mà".

"Tôi cũng có" Mary Aldin trả lời.

"Đúng" Battle nói. "Cô cũng có. Cô có biết là bao nhiêu không?"

"Ông Trelawny vừa đến. ông ấy có nói với tôi".

"Trước đó cô không biết sao?"

"Không. Tôi chỉ biết từ những gì bà Tressilian thỉnh thoảng nói ra, rằng bà ấy có để cho tôi thứ gì đó. Ông biết đấy, tôi có rất ít tiền. Không đủ sống nếu không làm việc. Tôi nghĩ rằng bà Tressilian để cho tôi ít nhất là một trăm một năm - nhưng bà ấy còn có anh em họ, và tôi hoàn toàn không biết bằng cách nào mà bà ấy có thể tùy nghi sử dụng số tiền đó. Dĩ nhiên tôi biết bất động sản của ông Matthew sẽ thuộc về Neville và Audrey".

"Vậy cô ta không biết bà Tressilian để lại gì cho cô ta" Leach nói khi Mary Aldin ra khỏi phòng. "Ít ra là theo những gì cô ta nói".

"Đó là do cô ta nói" Battle đồng ý. "Còn bây giờ đến cô vợ cũ của anh chàng Râu xanh".

Audrey mặc chiếc váy và áo khoác vải flannel màu xanh xám. Với trang phục này trông cô nhợt nhạt và giống một bóng ma đến nỗi Battle nhớ lại lời Kay đã nói, "một con ma nhợt nhạt lượn lờ quanh nhà".

Những câu trả lời của cô rất đơn giản và không cảm xúc gì.

Đúng vậy, cô đi ngủ lúc mười giờ, cùng giờ với cô Aldin. Suốt đêm cô chẳng nghe thấy gì.

"Mong cô thứ lỗi khi tôi xen vào chuyện riêng tư của cô," Battle nói, "nhưng cô vui lòng giải thích tại sao cô lại đến ngôi nhà này?"

"Tôi luôn đến vào thời gian này. Năm nay, chồng cũ của tôi muốn đến đây vào thời gian này và hỏi tôi có muốn đến không".

"Anh ta gợi ý hả?"

"Ồ vâng".

"Không phải là ý của cô sao?"

"Không".

"Nhưng cô đồng ý à?"

"Đúng, tôi đồng ý... tôi không thấy... rằng tôi có thể từ chối".

"Sao lại không hả cô Strange?"

Nhưng cô lơ đãng, dường như không nghe thấy.

"Một người không thích làm trái ý".

"Cô là người bị tổn thương phải không?"

"Xin lỗi ông nói gì?"

"Chính cô đã ly hôn với chồng mình à?"

"Đúng vậy".

"Thứ lỗi cho tôi... cô có cảm thấy thù anh ta không?"

"Không... làm gì có".

"Cô Strange, cô là người vị tha".

Cô không trả lời. Ông thử im lặng, nhưng Audrey không phải là Kay, không dễ bị thách thức.

Cô có thể giữ im lặng mà không cảm thấy khó chịu tí nào. Battle biết rằng ông đã thua.

"Cô chắc chắn mình không gợi ý... việc gặp gỡ này chứ?"

"Tất nhiên".

"Quan hệ giữa cô và cô Kay Strange thế nào?"

"Tôi không nghĩ cô ta thích tôi lắm".

"Cô thích cô ta không?"

"Có. Tôi nghĩ cô ta rất đẹp".

"À... cảm ơn... Tôi nghĩ vậy là đủ rồi".

Cô đứng dậy và đi ra cửa. Rồi cô do dự và quay trở lại.

"Tôi chỉ muốn nói..." cô nói nhanh một cách lo lắng. "Ông nghĩ Neville đã làm điều này, rằng anh ấy giết bà ấy vì tiền sao. Tôi chắc chắn không phải vậy đâu. Neville không bao giờ quan tâm tới tiền bạc. Tôi biết điều đó. Chúng tôi đã ở với nhau tám năm mà. Tôi không tin là anh ấy lại giết ai đó chỉ vì tiền... như vậy... như vậy không phải là Neville. Tôi biết lời tôi nói không có giá trị làm bằng chứng, nhưng tôi mong là ông có thể tin".

Cô quay đi và vội vã ra khỏi phòng.

"Chú nghĩ gì về cô ta?" Leach hỏi. "Cháu chưa bao giờ thấy ai lại vô cảm đến thế".

"Cô ta chỉ không bộc lộ thôi" Battle nói. "Nhưng cảm xúc thì vẫn có. Một thứ cảm xúc rất mãnh liệt. Và chú không biết nó là gì..."

VII

Cuối cùng là Thomas Royde. Anh ngồi nghiêm trang và cứng đờ, hơi chớp mắt, trông như một con cú.

Anh vừa về nhà từ Malay, lần đầu tiên trong tám năm. Kể từ khi còn là một cậu bé anh đã có thói quen đến ở tại Gull's Point. Cô Audrey Strange là một người em họ xa, đã sống cùng với gia đình anh từ năm cô lên chín. Vào đêm trước đó anh đi ngủ lúc gần mười một giờ. Đúng, anh nghe Neville Strange ra khỏi nhà nhưng không thấy anh ta. Neville đi lúc gần mười giờ hai mươi hay trễ hơn một chút. Suốt đêm bản thân anh cũng không nghe thấy gì cả. Anh thức dậy và đang ở trong vườn khi người ta phát hiện ra xác bà Tressilian. Anh luôn thức dậy sớm.

Một khoảng im lặng.

"Cô Aldin đã nói với chúng tôi rằng có sự căng thẳng trong ngôi nhà này. Anh cũng nhận thấy điều đó chứ?"

"Tôi không nghĩ vậy. Tôi không chú ý lắm".

"Nói dối" Battle nghĩ. "Tôi cá anh là người thấy căng thẳng nhất".

Không, dù sao thì anh không nghĩ Neville Strange thiếu tiền, anh ta dường như không có vẻ gì như vậy cả. Nhưng anh biết rất ít về việc làm ăn của Strange.

"Anh có biết nhiều về cô vợ thứ hai của Strange không?"

"Đây là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy".

Battle giở chiêu bài cuối cùng.

"Có lẽ anh biết, anh Royde à, rằng chúng tôi đã tìm được dấu vân tay của Neville Strange trên hung khí. Và chúng tôi tìm thấy máu trên cánh tay áo của áo khoác mà anh ta mặc vào tối đó".

Ông dừng lại. Royde gật đầu.

"Anh ta đã nói với chúng tôi" anh lầm bầm.

"Tôi thành thật hỏi anh: Anh có nghĩ là anh ta làm không?"

Thomas Royde không bao giờ thích vội vàng. Anh đợi một lát - khá lâu - trước khi trả lời:

"Không hiểu sao ông lại hỏi tôi! Không phải việc của tôi. Đó là việc của ông. Phải nói là... anh ta không giống tí nào".

"Vậy anh nghĩ ai là người có khả năng làm việc đó nhất?"

Thomas lắc đầu.

"Người duy nhất mà tôi nghĩ là đã làm, lại không có khả năng thực hiện. Vậy đó".

"Vậy người đó là ai?"

Nhưng Thomas Royde lắc đầu quyết đoán hơn.

"Không thể nói được. Chỉ là quan điểm cá nhân của tôi thôi".

"Nhiệm vụ của anh là phải hỗ trợ cảnh sát".

"Nói cho ông biết các sự kiện. Đây không phải là sự kiện. Chỉ là ý kiến. Và dù sao thì cũng không thể nào".

"Chúng ta chẳng khai thác được gì nhiều từ hắn" Leach nói sau khi Royde đã đi khỏi.

Battle đồng ý:

"Đúng, chúng ta không có được gì. Hắn đang toan tính gì đó trong đầu - cái gì đó khá rõ ràng. Chú muốn biết là gì quá. Đây là một loại tội phạm rất đặc biệt, Jim à..."

Điện thoại reo trước khi Leach kịp trả lời. Anh nhắc máy và trả lời. Sau vài phút, anh nói "Tốt" và gác máy.

"Máu trên tay áo là máu người" anh tuyên bố. "Cùng nhóm máu với bà Tressilian. Dường như là Neville Strange có liên quan..."

Battle đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài một cách thích thú.

"Ngoài kia có một người đàn ông trẻ đẹp" ông nhận xét. "Khá đẹp và rõ ràng là có gì đó không đúng. Thật tiếc cho anh Latimer - vì chú cảm thấy đó chính là Latimer - tối hôm đó lại ở vịnh Easterhead. Anh ta là loại người có thể đánh nát đầu bà của mình nếu anh ta nghĩ có thể thoát được và nếu anh ta chắc rằng đã sắp xếp mọi thứ để thoát tội".

"Chẳng có gì dành cho anh ta cả" Leach nói. "Dù sao thì cái chết của bà Tressilian cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho anh ta". Điện thoại lại reo lên. "Cái điện thoại chết tiệt, giờ là chuyện gì nữa?"

Anh tới chỗ điện thoại.

"Alo. Ồ, là ông hả, bác sĩ. Gì? Cô ta hả? Gì chứ? Cái gì?"

Anh quay đầu lại. "Chú, lại đây mà nghe này".

Battle đến và nghe máy. Ông lắng nghe, gương mặt ông không biểu cảm gì như thường lệ. ông nói với Leach:

"Jim, đi gọi Neville Strange đi".

Khi Neville vào, Battle vừa gác máy.

Neville, trông trắng bệch và mệt mỏi, liếc một cách tò mò vào sĩ quan sở chỉ huy cảnh sát London, cố gắng đọc cảm xúc đằng sau chiếc mặt nạ gỗ.

"Anh Strange" Battle nói. "Anh có biết ai đó không thích anh lắm không?"

Neville đảo mắt và lắc đầu.

"Chắc chứ?" Battle gợi ý. "Ý tôi là, ai đó hơn cả không thích anh - ai đó... thật sự... ghét anh?"

Nevile bất ngờ ngồi thẳng lên.

"Không. Không, dĩ nhiên là không. Không có chuyện đó".

"Hãy nghĩ đi, anh Strange à. Có ai đó mà anh làm họ tổn thương cách này hay cách khác không?"

Nevile nổi cáu.

"Chỉ có một người có thể nói là bị tôi làm tổn thương và cô ấy không phải là kiểu người mang hận thù. Đó là người vợ đầu tiên của tôi, khi tôi bỏ cô ấy vì một người phụ nữ khác. Nhưng tôi có thể bảo đảm với ông rằng cô ấy không hề ghét tôi. Cô ấy... cô ấy là một thiên thần".

Viên sĩ quan chồm người qua bàn.

"Để tôi nói cho anh biết, anh Strange; anh là người rất may mắn. Tôi không nói là tôi thích vụ của anh, tôi không thích đâu. Nhưng đó là một vụ kiện! Vụ kiện vẫn đang còn đó, và trừ khi bởi thẩm đoàn thích tính cách của anh, nếu không anh sẽ gặp rắc rối to".

"Ông nói," Nevile nói, "như thể tất cả mọi chuyện đã qua rồi vậy?"

"Đã xong" Battle nói. "Anh đã được cứu, Strange à, đơn thuần do may mắn thôi".

Nevile vẫn nhìn ông đầy thắc mắc.

"Tối qua sau khi anh ra khỏi phòng bà Tressilian" Battle nói, "Bà ấy đã kéo chuông gọi cô hầu gái".

Ông quan sát trong khi Nevile đang lắng nghe những chuyện đó.

"Rồi Barrett vào gặp bà ấy...?"

"Đúng vậy. Vẫn còn sống và khỏe mạnh. Barrett cũng thấy anh ra khỏi nhà trước khi cô ấy vào phòng bà chủ".

Nevile nói:

"Nhưng cây gậy... dấu vân tay của tôi..."

"Bà ấy không bị đánh bằng cây gậy. Vào lúc đó, bác sĩ Lazenby đã không khẳng định nó là hung khí. Tôi thấy điều đó. Bà ấy bị giết bằng một thứ khác. Cây gậy được đặt ở đó để hướng sự nghi ngờ vào anh thôi. Có thể do ai đó nghe lóm được chuyện cãi nhau và chọn anh làm nạn nhân thích hợp nhất, hoặc có lẽ bởi vì..."

Ông dừng lại, và rồi lặp lại câu hỏi:

"Trong nhà này ai là người ghét anh, anh Strange?"

VIII

"Bác sĩ, tôi có một câu hỏi dành cho anh đây" Battle nói.

Họ đang ở nhà bác sĩ sau khi đến gặp và nói chuyện với Jane Barrett ở bệnh xá.

Barrett yếu và mệt mỏi nhưng lời nói khá rõ ràng.

Sau khi uống xong nước keo, cô vừa lên giường thì chuông của bà Tressilian reo lên. Cô liếc nhìn đồng hồ và thấy đồng hồ chỉ mười giờ hai mươi lăm phút.

Cô vội mặc chiếc áo ngủ vào và đi xuống lầu. Cô nghe tiếng động ở sảnh bên dưới và cô nhìn qua lan can.

"Là Nevile chuẩn bị đi ra ngoài. Ông ấy đang lấy áo mưa trên móc xuống".

"Anh ta mặc quần áo gì?"

"Bộ đồ sọc xám. gương mặt ông ấy rất lo lắng và có vẻ bất an. Ông ấy nhét tay vào áo khoác như thể ông ấy không quan tâm đến tay mình như thế nào. Rồi ông ấy đi ra ngoài và đóng sầm cửa trước lại. Tôi tiếp tục lên phòng bà chủ. Bà ấy có vẻ rất uể oải, tội nghiệp quá, và bà không thể nhớ vì sao lại rung chuông gọi tôi - bà ấy không thường xuyên như vậy, thật đáng thương.

Nhưng tôi sửa lại gối, mang cho bà một ly nước và giúp cho bà dễ chịu".

"Bà ấy không có vẻ buồn bã hay sợ hãi gì sao?"

"Chỉ mệt mỏi, vậy thôi. Tôi cũng mệt. Ngáp. Tôi đi lên lầu và ngủ ngay".

Đó là câu chuyện của Barrett, và có vẻ như không thể nghi ngờ sự đau khổ và nỗi sợ hãi thật sự của cô khi nghe tin bà chủ đã mất.

"Hỏi đi" Lazenby nói.

"Ông nghĩ bà Tressilian chết lúc mấy giờ?"

"Tôi đã nói rồi. Khoảng từ mười giờ đến nửa đêm".

"Tôi biết ông đã nói vậy. Nhưng đó không phải câu trả lời cho câu hỏi của tôi. Tôi hỏi là cá nhân ông nghĩ gì".

"Không chính thức hả?"

"Đúng vậy".

"Được rồi. Tôi đoán chừng khoảng mười một giờ".

"Đó là điều tôi muốn nghe" Battle nói.

"Rất sẵn lòng. Nhưng tại sao?"

"Bà ấy không thể bị giết trước mười giờ hai mươi, vì thuốc ngủ của Barrett chưa có tác dụng. Liều thuốc ngủ đó cho thấy rằng kẻ giết người đã phạm tội sau giờ đó - suốt đêm. Bản thân tôi nghĩ là nửa đêm".

"Cũng có thể. Mười một giờ chỉ là suy đoán của tôi thôi".

"Nhưng hoàn toàn không thể xảy ra sau nửa đêm đúng không?"

"Đúng".

"Cũng không thể sau hai giờ ba mươi chứ?"

"Trời đất, không thể nào".

"Tốt, dường như có thể loại Strange ra được rồi. Tôi cần phải kiểm tra lại nhất cử nhất động của anh ta sau khi anh ta ra khỏi nhà. Nếu anh ta nói thật thì anh ta coi như vô tội và chúng ta có thể tiếp tục với những nghi can khác".

"Những người được thừa hưởng tiền hả?" Leach hỏi.

"Có thể" Battle nói. "Nhưng dù sao, chú không nghĩ vậy. Chú đang tìm ai đó lập dị".

"Một người lập dị à?"

"Một kẻ lập dị nguy hiểm".

Khi ra khỏi nhà bác sĩ, họ tiếp tục đi đến phà. Chiếc phà là một chiếc thuyền chèo được hai anh em Will và George Barnes điều khiển. Anh em nhà Barnes biết tất cả mọi người ở Saltcreek và hầu hết những người đến đây từ vịnh Easterhead. George nói ngay rằng anh Strange từ Gull's Point đã đi lúc mười giờ ba mươi đêm hôm trước. Không, anh ta không đưa Strange về lại bờ bên kia. Chuyển phà cuối cùng khởi hành vào lúc một giờ ba mươi từ bờ Easterhead và anh Strange không có mặt trên phà.

Battle hỏi anh ta liệu anh ta có biết Latimer không.

"Latimer? Latimer nào? Phải một anh chàng cao ráo đẹp trai không? Anh ta ở Khách sạn ở Gull's Point hả? Vâng, tôi biết anh ta. Dù vậy tối hôm đó tôi không thấy anh ta. Anh ta mới tới đây sáng nay. Vừa quay về trên chuyến phà trước".

Họ lên phà và đi tới khách sạn Easterhead Bay.

Tại đó họ gặp Latimer, vừa mới trở về từ bên kia. Anh ta đi chuyển phà trước họ.

Latimer rất sẵn lòng và làm mọi thứ mà anh có thể để giúp đỡ họ.

"Vâng, tối qua Neville có đến đây. Trông có vẻ buồn vì chuyện gì đó. Anh ta đã nói với tôi rằng anh ta vừa cãi nhau với bà già. Tôi nghe nói anh ta cũng cãi nhau với Kay, nhưng tất nhiên anh ta không kể với tôi chuyện đó. Dù sao thì anh ta cũng kín miệng, và có vẻ khá vui vì tôi đã đi về cùng".

"Theo tôi biết thì anh ta không thể tìm ra anh ngay lúc đến đây phải không?"

Latimer sắc giọng nói:

"Không biết tại sao. Tôi đang ngồi ở phòng chờ. Strange nói anh ta nhìn vào và không thấy tôi, nhưng anh ta đang trong tình trạng không tập trung. Hoặc tôi có thể đã ra vườn chừng năm phút hoặc hơn. Tôi luôn ra ngoài khi có thể. Có mùi kinh dị trong khách sạn này. Tối qua ở quán rượu tôi cũng đã nhận thấy rồi. Tôi nghĩ là nước cống! Strange cũng có đề cập tới chuyện đó! Cả hai chúng tôi đều nghĩ thấy. Một mùi thối rửa kinh khủng. Có thể là có chuột chết dưới sàn của phòng bida".

"Hai người chơi bida, và sau khi chơi xong thì sao?"

"Ồ, chúng tôi nói chuyện một chút, uống một hai ly gì đó. Rồi Neville nói 'Ồi, tôi bị lỡ chuyên phà rồi' vì vậy tôi nói tôi sẽ lấy xe và đưa anh ta về và tôi đã làm như vậy. Chúng tôi tới nhà chừng hai giờ ba mươi".

"Vậy anh Strange ở với anh suốt đêm sao?"

"Vâng. Ông cứ hỏi mọi người. Họ sẽ nói cho ông nghe".

"Cám ơn, anh Latimer. Chúng tôi luôn phải cẩn thận".

Leach nói khi họ chia tay chàng trai trẻ luôn bình tĩnh và tươi cười đó: "Ý tưởng kiểm tra lại Neville Strange cẩn thận là sao?"

Battle cười. Leach đột nhiên hiểu ngay.

"Ôi trời, đó là người khác mà chú sẽ kiểm tra à. Vậy ra đó là ý tưởng của chú".

"Còn quá sớm để nêu ý kiến" Battle nói. "Chú chỉ muốn biết chính xác tối qua Ted Latimer ở đâu. Chúng ta biết là từ mười một giờ mười lăm tới sau nửa đêm, anh ta ở cùng Neville Strange. Nhưng trước đó anh ta ở đâu, khi Strange đến mà không tìm thấy anh ta?"

Họ kiên trì đi tìm giải đáp cho những thắc mắc của mình - với những người phục vụ quầy rượu, phục vụ bàn, người khuân hành lý. Họ thấy Latimer ở phòng chờ từ chín giờ tới mười giờ. Anh ta ở quầy rượu lúc mười giờ mười lăm. Nhưng giữa khoảng thời gian đó và mười một giờ hai mươi dường như anh ta biến mất một cách lạ thường. Rồi một trong những người giúp việc đã nói rằng anh Latimer lúc đó đang ở một trong những phòng khách nhỏ cùng với bà Beddoes - một phụ nữ mập mạp đến từ miền Bắc".

Khi đề cập tới thời gian, cô ta nghĩ khoảng mười một giờ.

"Vậy là đã rõ" Battle rầu rĩ nói. "Anh ta ở đây, chỉ là không muốn gây chú ý tới quý bà mập mạp (và không nghi ngờ là rất giàu có) của anh ta. Như vậy chúng ta phải quay lại những người kia - người làm, Kay Strange, Audrey Strange, Mary Aldin và Thomas Royde. Có người trong số họ đã giết bà già đó, nhưng người đó là ai? Nếu chúng ta có thể tìm ra hung khí thật sự..."

Ông dừng lại, rồi vỗ vào đùi.

"Ra rồi, Jim ơi! Giờ thì chú biết cái gì đã làm chú nghĩ tới Hercule Poirot rồi. Chúng ta ăn trưa đi rồi quay lại Gull's Point, chú sẽ chỉ cho cháu xem một thứ".

IX

Mary Aldin không nghỉ ngơi. Cô đi ra đi vào ngôi nhà, nhặt những hoa thực được chỗ này chỗ nọ, rồi quay vào phòng khách và chuyển những lọ hoa thành những kiếu không có ý nghĩa gì.

Từ thư viện vọng lại những giọng nói mơ hồ. Ông Trelawny đang ở đó với Neville. Không thấy Kay và Audrey đâu cả.

Mary lại đi ra vườn. Phía cuối bức tường cô thấy Thomas Royde đang một mình hút thuốc. Cô đến và ngồi cùng anh.

"Ôi trời". Cô ngồi xuống bên cạnh anh, thở dài một cách khó hiểu.

"Có vấn đề gì à?" Thomas hỏi.

Mary cười bằng giọng có chút kích động.

"Ngoài anh ra chẳng ai hỏi một câu như vậy cả. Có một vụ ám sát trong ngôi nhà và anh chỉ nói 'Có chuyện gì à?'."

Có vẻ hơi ngạc nhiên, Thomas nói:

"Ý tôi là có gì mới không?"

"Ồ, tôi biết anh ám chỉ điều gì. Tìm được một người nào đó cứ bình tĩnh như mọi khi giống anh quả là một sự giải thoát tuyệt vời!"

"Cũng chẳng có gì hay đâu, mọi thứ có bị xáo trộn lên không?"

"Không, không có. Anh quả là xuất sắc. Đó là cách anh xoay xở để vượt qua mọi thứ".

"Ờ, tôi nghĩ tôi là một người ngoài cuộc".

"Tất nhiên, đúng vậy rồi. Anh không thể cảm thấy sự nhẹ nhàng mà tất cả chúng tôi cảm nhận khi Neville trong sạch đâu".

"Tất nhiên là tôi rất vui vì điều đó" Thomas nói.

Mary nhún vai.

"Mọi chuyện đã gần lắm rồi. Nếu Camilla không rung chuông gọi Barrett sau khi Neville bỏ đi..."

Cô bỏ lửng câu nói. Thomas nối tiếp câu của cô.

"Thì Neville đó đã xong rồi".

Anh nói với một sự thỏa mãn rất nham hiểm, rồi lắc đầu cười khẩy vì bắt gặp cái liếc trộm đầy trách móc của Mary.

"Không phải là tôi không có trái tim đâu, nhưng bây giờ Neville đã không sao, tôi không thể không vui vì anh ta bị sợ hãi đôi chút. Anh ta luôn luôn tự mãn mà".

"Thật sự anh ta không phải như vậy đâu, Thomas à".

"Có thể không. Đó chỉ là tính cách của anh ta. Dù sao sáng nay trông anh ta cũng quá sợ hãi!"

"Anh đúng là tàn nhẫn mà!"

"Dù sao thì bây giờ cũng ổn rồi. Cô biết không Mary, thậm chí lần này Neville cũng gặp may nữa chứ. Một kẻ hành khất khác với những bằng chứng chồng chất như vậy có lẽ sẽ không có được may mắn như anh ta đâu".

Mary lại rùng mình. "Đừng nói như vậy. Tôi thích nghĩ rằng những người vô tội... sẽ được bảo vệ".

"Thật vậy sao, Mary thân mến?" Giọng anh nhẹ nhàng.

Mary đột nhiên thốt lên:

"Thomas, tôi lo lắng. Tôi thật sự lo lắng".

"Sao?"

"Về ông Treves".

Thomas làm rớt ống điếu xuống nền đá. Giọng anh thay đổi khi anh cúi xuống nhặt nó lên.

"Ông Treves làm sao?"

"Tối hôm ông ta ở đây... câu chuyện mà ông ta kể... về một đứa trẻ giết người! Tôi đang tự hỏi, Thomas à... Có phải đó chỉ là một câu chuyện? Hay ông ta kể có mục đích?"

"Ý cô là," Royde thận trọng nói, "nó nhắm vào ai đó trong phòng sao?"

Mary thì thầm, "Vâng".

Thomas nhỏ nhẹ nói:

"Tôi cũng đang thắc mắc. Sự thật thì đó là điều tôi đang nghĩ tới khi cô đến đây".

Mary lim dim mắt.

"Tôi đang cố gắng nhớ lại... ông ta đã nói điều đó rất thận trọng, anh cũng có nghe mà. ông ta

hầu như đã biến nó thành một cuộc trò chuyện. Và ông ta nói rằng ông ta sẽ nhận ra người đó cho dù có ở bất cứ nơi đâu. Ông ta nhấn mạnh điều đó. Như thể ông ta đã nhận ra kẻ đó vậy".

"Ừm" Thomas nói. "Tôi cũng đã suy nghĩ đến tất cả những chuyện này".

"Nhưng tại sao ông ta làm vậy? Mục đích là gì?"

"Tôi nghĩ," Royde nói, "là một kiểu cảnh báo. Chứ không phải để thử nghiệm gì cả".

"Ý anh là ông Treves biết rằng Camilla sẽ bị giết sao?"

"Không. Tôi nghĩ như vậy thì quá kỳ quái. Có thể chỉ là một lời cảnh báo chung chung thôi".

"Điều mà tôi đang nghĩ là, anh nghĩ chúng ta có nên nói chuyện này với cảnh sát không?"

Thomas một lần nữa lại suy nghĩ rất thận trọng.

"Tôi nghĩ không nên" cuối cùng thì anh cũng lên tiếng. "Tôi không thấy có gì liên quan cả.

Không liên quan gì dù cho ông Treves còn sống và có thể kể cho họ nghe đi nữa".

"Không" Mary nói. "Ông ta đã chết!" Cô lại rùng mình. "Lạ thật, Thomas à, cách thức mà ông ta chết".

"Đau tim. Tim ông ta có vấn đề".

"Tôi rất tò mò về việc cái thang máy bị hỏng. Tôi không nghĩ vậy đâu".

"Bản thân tôi cũng không nghĩ vậy" Thomas Royde nói.

X

Sĩ quan Battle nhìn quanh phòng ngủ. Chiếc giường đã được dọn dẹp, trái lại, căn phòng vẫn y như trước. Lần đầu tiên họ nhìn thấy thì nó rất ngăn nắp. Và bây giờ vẫn vậy.

"Vậy đó" sĩ quan Battle nói, tay chỉ vào tấm chăn bằng thép lỗi thời. "Cháu thấy tấm chăn đó có gì lạ không?"

"Hẳn là được lau sạch sẽ" Jim Leach nói. "Người ta giữ cẩn thận đó. Cháu chẳng thấy có gì lạ cả, ngoại trừ... vâng, quả đấm bên tay trái sáng hơn cái bên phải".

"Đó chính là cái đã làm chú nhớ lại chuyện Hercule Poirot" Battle nói. "Cháu nên biết là ông ta có sở thích kỳ cục về mọi thứ không đối xứng - điều đó khiến ông ta làm việc tốt hơn. Chú cho rằng chú vô tình nghĩ 'Điều đó sẽ làm lão già Poirot lo lắng' và rồi chú bắt đầu nói về ông ta. Mang găng tay vào đi, Jones, chúng ta phải xem xét hai quả đấm này".

Jones báo cáo lại ngay.

"Có các dấu vân tay trên quả đấm bên phải, thưa sếp, bên trái không có".

"Rồi, vậy chúng ta cần tìm người thuận tay trái. Những dấu vân tay kia là của người làm khi cô ta lau nó lần cuối. Cái bên trái đã được lau hai lần".

"Có một ít giấy bị vò nát trong thùng rác" Jones nói thêm. "Lần trước tôi đã không nghĩ là nó có ý nghĩa gì đó".

"Bởi vì anh không biết anh đang tìm kiếm điều gì thôi. Bây giờ thì tốt rồi, tôi sẽ cược bất cứ điều gì anh muốn rằng quả đấm đó có thể tháo rời ra được, vâng, tôi nghĩ vậy đó".

Jones ngay lập tức tháo quả đấm ra.

"Nặng thật" anh nói, thử cân nó trên bàn tay.

Leach cúi xuống nhìn nó, rồi nói:

"Có cái gì đó sẫm màu... trên con vít".

"Máu, có thể" Battle nói. "Lau sạch quả đấm nhưng còn một vết ố nhỏ trên con vít lại không thấy. Tôi cá bằng mọi giá đó là hung khí đã đánh vào sọ của bà già. Nhưng phải tìm thêm vài thứ nữa. Đến lượt anh đấy, Jones à, phải lục soát lại ngôi nhà một lần nữa. Lần này, anh sẽ biết chính xác cái anh đang tìm".

Ông nhanh chóng ra vài chỉ thị chi tiết. Đến gần cửa sổ, ông thò đầu nhìn ra ngoài.

"Có gì đó màu vàng giấu chỗ cây thường xuân. Có thể là một bằng chứng khác. Tôi nghĩ như vậy".

XI

Khi băng qua đại sảnh, sĩ quan Battle bị Mary Aldin chặn lại.

"Tôi có thể gặp ông một chút không ông sĩ quan?"

"Tất nhiên là được, cô Aldin. Chúng ta vào đây đi".

Ông mở cửa phòng ăn. Bữa trưa đã được ông Hurstall dọn dẹp.

"Tôi muốn hỏi ông vài chuyện, ông sĩ quan à. Chắc chắn là ông không... ông không còn nghĩ rằng chuyện này... tội ác kinh khủng này là do một trong số chúng tôi gây ra đó chứ? Chắc chắn là do người ngoài rồi! Một kẻ điên nào đó!"

"Có thể cô đi hơi xa vấn đề rồi, cô Aldin à. Nếu tôi không lầm thì người điên không phải là một từ để mô tả tội ác này một cách rõ ràng. Nhưng không phải là người ngoài đâu".

Cô tròn tròn mắt.

"Ý ông là ai đó trong nhà này bị... bị điên sao?"

"Cô đang nghĩ," viên sĩ quan nói, "về một người nào đó sùi bọt mép và mắt tròn ngược à. Người điên không giống vậy đâu. Vài kẻ trong số những tên sát nhân nguy hiểm nhất trông cũng như cô hoặc tôi thôi. Thường thì đó là vấn đề ám ảnh. Một tư tưởng ám ảnh vào tâm trí, dần dần bóp méo nó. Người đó, trông có vẻ bình thường nhưng biết điều, đến gặp cô và giải thích cách thức mà họ bị ngược đãi và người khác theo dõi họ ra sao - và đôi khi cô cảm thấy những điều đó là sự thật".

"Tôi chắc chắn không ai ở đây lại có tư tưởng bị ngược đãi đâu".

"Tôi chỉ ví dụ thôi. Có nhiều kiểu điên rồ mà. Nhưng tôi tin bất cứ ai phạm tội này đều bị chi phối bởi một ý tưởng vững chắc - họ bị ám ảnh bởi ý tưởng đó đến nỗi không còn vấn đề gì hoặc bất cứ cái gì là quan trọng đối với họ".

Mary rùng mình. Cô nói:

"Có một chuyện mà tôi nghĩ ông nên biết".

Chính xác và rõ ràng, cô kể lại cho ông nghe về lần viếng thăm và ăn tối của cụ Treves và câu chuyện mà cụ kể. Sĩ quan Battle rất quan tâm chuyện này.

"Ông ta nói ông ta có thể nhận ra người này sao? À, nhưng là đàn ông hay phụ nữ?"

"Tôi nghĩ câu chuyện kể về một thằng bé, nhưng thực tế là ông Treves không nói như vậy, sự thật là bây giờ tôi nhớ... ông ta đã không đề cập gì đến tuổi tác hay giới tính".

"Vậy sao? Điều này khá là quan trọng đây. Và ông ta nói có đặc điểm riêng biệt về hình thể để nhờ đó ông ta chắc chắn nhận ra thằng bé đó dù ở bất cứ nơi đâu phải không?"

"Phải".

"Có lẽ là một vết sẹo, có ai ở đây có vết sẹo nào không?"

Ông nhận thấy một chút do dự trước khi Mary Aldin trả lời:

"Tôi không chú ý tới điều đó".

"Thôi nào, cô Aldin" ông mỉm cười. "Cô có chú ý đến vài thứ. Nếu vậy, cô không nghĩ rằng tôi cũng có thể nhận ra nó sao?"

Cô lắc đầu.

"Tôi... Tôi không chú ý đến những việc như vậy".

Nhưng ông thấy cô giật mình và trở nên buồn bã. Lời ông nói rõ ràng đã gợi lên cho cô một chuỗi ý nghĩ không mấy vui vẻ. Ông ước ông biết được đó là gì, nhưng kinh nghiệm của ông cho thấy rằng ép cô bây giờ sẽ không thu được kết quả gì.

Ông lái câu chuyện sang cụ Treves.

Mary kể cho ông nghe về diễn biến bi thảm vào buổi tối.

Battle trao đổi cùng cô khá lâu. Rồi ông nhẹ nhàng nói:

"Với tôi chuyện này đúng là mới. Trước đây tôi chưa bao giờ gặp qua".

"Ý ông là gì?"

"Tôi chưa bao giờ gặp một kẻ giết người bằng một thủ đoạn đơn giản là treo một bảng thông báo lên thang máy".

Trông cô có vẻ kinh hãi.

"Ông không thật sự nghĩ vậy chứ hả?"

"Về kẻ giết người à? Dĩ nhiên là có chứ! Một kẻ giết người nhanh nhẹn tháo vác. Hắn có thể không cần ra tay, tất nhiên, nhưng hắn đã ra tay rồi".

"Chỉ bởi vì ông Treves biết sao?"

"Đúng vậy. Bởi vì ông ấy có thể hướng sự chú ý tới một người đặc biệt trong nhà này. Chúng ta đã bắt đầu trong bóng tối, nhưng giờ chúng ta đã có được tia hy vọng rồi, và mỗi phút qua đi thì vụ này càng rõ ràng hơn. Tôi nói cho cô nghe điều này, cô Aldin à, trước đó kẻ giết người đã lên kế hoạch cẩn thận đến từng chi tiết vụn vặt. Và tôi muốn cô ghi nhớ một việc, đừng để bất cứ ai biết rằng cô đã nói những điều này với tôi. Điều đó mới quan trọng. Nhớ đấy, không được nói với bất cứ ai".

Mary gật đầu. Trông cô vẫn còn ngạc nhiên.

Sĩ quan Battle ra khỏi phòng và tiếp tục xử lý những việc mà ông đang nghĩ tới trước khi Mary Aldin chen vào. Ông là một người làm việc có phương pháp, ông muốn thông tin chắc chắn, và một đề tài mới đầy hứa hẹn đã không làm ông quên đi thứ tự các nhiệm vụ của ông, tuy nhiên đề tài mới này có thể lôi cuốn ông.

Ông gõ cửa phòng thư viện, và giọng của Neville Strange cất lên: "Mời vào".

Battle được giới thiệu với ông Trelawny, một người cao ráo trông rất đặc biệt với cặp mắt tối màu sắc sảo.

"Xin lỗi nếu như tôi đường đột vào" sĩ quan Battle nói. "Nhưng có một điều tôi thấy chưa rõ ràng. Anh Strange, anh thừa kế một nửa bất động sản của ông Matthew, nhưng ai thừa kế nửa còn lại?"

Trông Neville có vẻ ngạc nhiên.

"Tôi đã nói rồi. Là vợ tôi".

"Vâng. Nhưng..." Battle nói với vẻ không bằng lòng, "Vợ nào, hả anh Strange?"

"Ồ, tôi hiểu rồi. Vâng, tôi không nói rõ ràng. Tiền thuộc về Audrey, là vợ tôi vào thời điểm lập di chúc. Đúng không, ông Trelawny?"

Vị luật sư đồng ý.

"Di chúc được viết rất rõ ràng. Tài sản được chia làm hai phần giữa người được ông Matthew bảo trợ là Neville Henry Strange, và vợ anh ta, Audrey Elizabeth Strange, tên thật là Standish. Sau này nếu có ly hôn thì di chúc vẫn không thay đổi gì".

"Vậy là rõ rồi" Battle nói. "Tôi nghĩ là cô Audrey Strange cũng biết những chuyện này phải không?"

"Tất nhiên" ông Trelawny nói.

"Còn vợ hiện tại của anh thì sao?"

"Kay hả?" Trông Neville có vẻ hơi ngạc nhiên, "Ồ, tôi hy vọng vậy. Ít ra thì... tôi chưa bao giờ nói nhiều về chuyện này với cô ấy..."

"Tôi nghĩ anh sẽ thấy," Battle nói, "rằng cô ấy đang hiểu lầm. Cô ấy nghĩ rằng khi bà Tressilian mất đi, tiền sẽ thuộc về anh và vợ hiện tại của anh. Ít ra thì, đó là điều mà tôi biết khi nói chuyện với cô ấy sáng nay. Vậy nên tôi đến đây để tìm hiểu vấn đề".

"Lạ thật" Neville nói. "Tuy nhiên, tôi nghĩ cô ấy hiểu lầm cũng bình thường thôi. Cô ấy đã từng một hai lần nói với tôi, giờ tôi nghĩ về điều đó, cô ấy đã nói rằng 'Chúng ta sẽ được hưởng số tiền khi Camilla mất' nhưng tôi cứ nghĩ là cô ấy biết cô ấy sẽ cùng hưởng phần của tôi".

"Thật đặc biệt," Battle nói, "cả hai người cùng nói về một vấn đề khá thường xuyên lại tạo ra chuyện hiểu lầm lớn như vậy, cả hai cùng giả sử các vấn đề khác nhau và không ai phát hiện ra sự khác nhau đó".

"Tôi cũng nghĩ vậy" Neville nói, có vẻ không quan tâm gì mấy. "Dù sao thì cũng chẳng có vấn đề gì với việc này. Không có vẻ gì là chúng tôi thiếu tiền. Tôi rất mừng cho Audrey. Cô ấy đã rất khó khăn và chuyện này sẽ giúp cô ấy đổi đời".

Battle nói thẳng thừng: "Nhưng chắc chắn vào lúc ly hôn, cô ấy có quyền nhận trợ cấp từ anh chứ?"

Neville đỏ mặt. Anh nói bằng giọng kim nén.

"Có điều gì đó như... như là sự kiêu hãnh, sĩ quan à. Audrey luôn khẳng khái từ chối, không đụng đến một xu tiền trợ cấp nào mà tôi muốn gửi cho cô ấy".

"Một khoản trợ cấp rất lớn" ông Trelawny nói thêm. "Nhưng cô Audrey Strange luôn từ chối và từ chối nhận".

"Thú vị thật" Battle nói, và rời khỏi thư viện trước khi có ai kịp hỏi ông về lời bình phẩm đó.

Ông ra ngoài và tìm gặp cháu trai của mình.

"Về nguyên tắc," ông nói, "tất cả mọi người trong vụ này gần như đều có động cơ tiền bạc. Neville Strange và Audrey Strange mỗi người nhận được năm mươi ngàn. Mary Aldin có một nguồn thu nhập nên cô ta không cần phải làm việc để kiếm sống. Thomas Royde, có thể chắc chắn là không có lợi lộc gì. Nhưng chúng ta có thể kể thêm Hurstall và thậm chí cả Barrett nếu chúng ta thừa nhận rằng cô ta liều cả mạng sống mình để tránh bị nghi ngờ. Và, như chú đã nói, động cơ giết người vì tiền bạc không thiếu. Nhưng, nếu chú đúng, tiền không đáng giá tới vụ này. Nếu có chuyện giết người vì đơn giản là căm ghét, thì đúng là nó đấy. Và nếu không ai đến cản trở, chú sẽ tìm ra người đã làm việc đó!"

XII

Angus MacWhirter ngồi ở sân hiên của khách sạn Easterhead Bay và liếc nhìn qua dòng sông tới đỉnh Stark Head cao vút phía đối diện.

Anh đang bận rộn với việc xét đoán các ý nghĩ! và cảm xúc của mình.

Anh hầu như không biết tại sao anh lại chọn nơi này để trải qua những ngày nghỉ cuối cùng tại nước Anh. Nhưng có điều gì đó đã lôi kéo anh đến đây. Có lẽ là mong ước được chính mình trải nghiệm, để xem thử bản thân còn bị sự thất vọng cũ ám ảnh nữa hay không.

Là Mona sao? Giờ anh không còn quan tâm nhiều nữa. Cô ấy đã kết hôn với người khác. Một hôm anh đã gặp cô ấy trên đường nhưng không còn cảm xúc gì nữa. Anh có thể nhớ rõ nỗi buồn và sự cay đắng của anh khi cô bỏ anh, nhưng bây giờ chúng đã thành quá khứ và những cảm xúc tiêu cực đã không còn tồn tại.

Anh đột ngột bị kéo ra khỏi những ký ức cũ bởi một con chó ước sững và bởi tiếng la hét của người bạn mới quen, cô bé Diana Brinton mười ba tuổi.

"Ôi tránh ra, Don. Tránh ra. Kinh tởm quá! Nó đã lặn qua vài con cá hay cái gì đó trên bãi biển. Cháu có thể ngửi thấy nó khi ở xa hàng mấy mét. Con cá đã thối rồi, cháu biết mà!"

Mũi của MacWhirter chứng thực nhận định của anh.

"Trong mấy kẻ đá nứt đó" cô bé Brinton nói. "Cháu đã mang nó ra biển và cố rửa sạch nó, nhưng có vẻ chẳng khác hơn gì mấy".

MacWhirter đồng ý. Don, một loại chó săn lông cứng chuyên lòng sục khắp nơi, trông thân thiện và rất đáng yêu, giờ đây có vẻ đang đau khổ bởi những người bạn dường như cô xưa nó ra xa họ.

"Nước biển không tẩy sạch được đâu" MacWhirter nói. "Nước ấm và xà phòng là cách duy nhất".

"Cháu biết. Nhưng trong khách sạn thì không dễ dàng gì. Chúng ta phải có bồn tắm riêng".

Cuối cùng MacWhirter và Diana lén lút dẫn theo Don vào khách sạn bằng cửa hông, và lén đưa nó vào phòng tắm của MacWhirter, sau đó tắm rửa cho nó và cả MacWhirter và Diana đều ướt sũng. Don rất buồn khi việc tắm đã kết thúc. Lại cái mùi xà phòng kinh tởm đó, chỉ ngay khi nó vừa kiểm được loại nước hoa thật sự thơm mà bất kỳ con chó nào cũng phải ganh tị. 0 vàng, giờ thì nó cũng giống như con người vậy, không có mùi nhả nhận lắm.

Vụ việc nhỏ này đã làm MacWhirter cảm thấy vui. Anh đón xe buýt đi Saltington, chỗ anh đã gửi giặt bộ quần áo. Cô gái trực ngày đêm ở đó nhìn anh lơ đãng.

"Ông là MacWhirter hả? Tôi e rằng chưa xong".

"Phải xong rồi chứ". Người ta đã hứa với anh hôm qua sẽ có, và ngay cả bây giờ đã là 48 tiếng thay vì 24 tiếng, đồ anh vẫn chưa giặt xong. Người phụ nữ này lại có thể nói những chuyện như vậy sao. MacWhirter cảm thấy giận dữ.

"Nhưng chưa tới giờ mà" cô gái nói, mỉm cười lạ lùng.

"Nhảm nhí".

Cô gái thôi cười. Cô búng tay:

"Dù sao thì vẫn chưa xong" cô nói.

"Vậy tôi sẽ lấy nó ngay bây giờ" MacWhirter nói.

"Nhưng chưa đụng gì vào nó cả" cô gái cảnh báo anh.

"Tôi sẽ lấy lại".

"Tôi dám nói chắc rằng chúng tôi có thể giặt nó xong vào ngày mai - coi như đó là một đặc ân".

"Tôi không có thói quen xin ân huệ của ai. Làm ơn đưa lại cho tôi bộ đồ".

Ném cho anh một cái nhìn bực bội, cô gái đi vào phòng trong. Cô quay lại và đẩy qua quầy một gói hàng được gói vụng về.

MacWhirter cầm lấy và rời khỏi đó.

Anh cảm thấy khá nực cười, mặc dù anh đã thắng. Thật sự, nó chỉ có nghĩa rằng anh sẽ phải mang bộ đồ đến chỗ khác để giặt!

Anh ném gói hàng lên giường khi quay về khách sạn và nhìn nó bực bội. Có lẽ anh có thể giặt ủi trong khách sạn. Cũng không đến nỗi tệ, có lẽ thật sự nó không cần giặt chẳng?

Anh mở gói hàng và lộ vẻ bực mình. Thật là, tiệm giặt ủi 24 giờ đó làm ăn chẳng ra sao cả. Cái này có phải của anh đâu chứ. Thậm chí màu cũng chẳng giống nữa. Bộ vest anh đưa cho họ là bộ màu xanh sẫm. Đúng là những kẻ không biết làm ăn.

Anh liếc nhìn cái nhãn tên một cách mỉa mai. Trên nhãn đề MacWhirter. Một MacWhirter khác à? Hay là có sự nhầm lẫn tên một cách ngớ ngẩn?

Bực bội liếc xuống đồng nhàu nát, anh đột ngột khụt khịt mũi.

Chắc chắn anh biết cái mùi đó, một mùi đặc biệt khó chịu... có liên quan tới con chó. Đúng rồi, là nó. Diana và con chó của cô bé. Mùi cá cực kỳ hôi hám!

Anh cúi xuống xem xét bộ vest. Là nó đó, một mảnh bạc màu trên vai áo. Trên vai...

Bây giờ, MacWhirter nghĩ, thật sự rất đáng tò mò...

Dù sao đi nữa thì hôm sau, anh sẽ nói chuyện với con nhỏ tại cửa hàng giặt ủi 24 giờ đó. Quản lý công việc quá tồi!

XIII

Sau bữa tối, anh ra khỏi khách sạn và đi dạo xuống con đường dẫn tới bến phà. Bầu trời trong xanh nhưng thời tiết khá lạnh, kiểu thời tiết mùa đông. Mùa hè đã kết thúc.

MacWhirter lên phà tới Saltcreek. Đây là lần thứ hai anh tới thăm Stark Head. Nơi này có sức quyến rũ mãnh liệt với anh. Anh chậm rãi đi lên đồi, băng qua khách sạn Balmoral Court và một ngôi nhà lớn nằm ở mũi đá. Gull's Point - anh thấy tên được viết trên cánh cửa sơn. Tất nhiên, đó chính là nơi bà già đã bị sát hại. Ở khách sạn anh nghe được nhiều chuyện về vụ này, cô phục vụ phòng của anh cứ khẳng khẳng kể cho anh nghe về nó và báo chí cũng thối phồng lên làm cho MacWhirter, người thích đọc nhưng tin tức thế giới và không hề quan tâm tới tội phạm phải bực mình.

Anh tiếp tục đi, xuống bên kia đồi và đi dọc theo bờ biển, qua vài ngôi nhà tranh cũ kỹ đã được hiện đại hóa của dân chài. Rồi đi ngược lên cuối đường và mất dạng ở lối mòn dẫn tới Stark Head.

Stark Head trông thật dữ tợn và đe dọa. MacWhirter đứng trên bờ đá nhìn xuống biển như cách anh đã làm đêm nọ. Anh cố gắng nhớ lại cảm giác mà anh đã từng trải qua - thất vọng, giận dữ, mệt mỏi - khát khao được thoát ra khỏi đó. Nhưng chẳng có gì trở lại. Tất cả đã qua rồi. Thay vào đó chỉ còn là một cơn giận dữ khá lạnh lùng. Bị kẹt trên ngọn cây đó, được đội cứu hộ bờ biển giải cứu, nặng nề lên cứ như một đứa trẻ nghịch ngợm trong bệnh viện, một loạt những việc nhục nhã và xấu hổ. Tại sao anh không được yên chứ? Anh ước ngàn lần, hơn ngàn lần được thoát ra khỏi những việc này. Anh vẫn còn cảm thấy điều đó. Thứ duy nhất anh quên chính là nguyên nhân thúc đẩy anh tới đó.

Nghĩ về Mona đã làm cho anh đau đớn biết bao! Bây giờ anh có thể nghĩ về cô khá nhẹ nhàng. Cô luôn là một cô ngốc. Dễ dàng nghe theo những kẻ nịnh bợ hay những kẻ thích giả vờ coi trọng ý kiến của cô. Rất đẹp. Đúng, rất đẹp, nhưng không thông minh, không phải là kiểu phụ nữ mà anh đã từng mơ.

Nhưng tất nhiên đó là giấc mơ đẹp - một bức tranh lạ lùng mơ hồ nào đó về một phụ nữ đang bay xuyên màn đêm với đuôi áo màu trắng trôi theo sau cô... Điều gì đó như bức hình chạm ở mũi tàu - chỉ là không rắn chắc... rất mơ hồ...

Và rồi, hoàn toàn bất ngờ, điều không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra. Từ màn đêm xuất hiện một bóng người. Một phút trước, cô ấy ở đó, phút sau cô ấy là một hình bóng màu trắng đang chạy... chạy tới bờ đá. Một bóng hình đẹp và tuyệt vọng, bị đẩy đến hủy hoại bởi sự sợ hãi! Lao đi với một nỗi tuyệt vọng khủng khiếp... Anh biết nỗi tuyệt vọng đó. Anh biết nó có ý nghĩa gì...

Anh vội vàng lao ra khỏi bóng tối và bắt lấy cô ngay khi cô sắp tới gờ đá!

Anh giận dữ nói: "Không, cô không được..."

Có vẻ như anh đang ôm một con chim nhỏ. Cô vùng vẫy, vùng vẫy trong im lặng, và rồi, lại giống như một con chim, đột nhiên chết cứng.

Anh vội vàng nói:

"Đừng gieo mình xuống đó! Chẳng đáng đâu. Không đáng. Ngay cả khi cô bất hạnh vô cùng..."

Cô ấy phát ra một âm thanh. Có lẽ đó là tiếng cười của một bóng ma.

Anh nói sắc sảo:

"Cô không phải là vì đau khổ đúng không? Vậy là gì?"

Cô trả lời anh ngay bằng một từ nhẹ như hơi thở:

"Sợ hãi?" Anh ngạc nhiên đến nỗi buông cô ra, đứng lùi lại một bước để nhìn cô được rõ hơn.

Anh nhận ra cô đang nói thật. Chính nỗi sợ hãi đã làm cho bước chân cô thêm hối hả. Chính

nỗi sợ hãi đã làm cho gương mặt thông minh trắng trẻo xinh xắn của cô nên ngớ ngẩn và trống rỗng. Sự sợ hãi đã làm cho đôi mắt cô mở to.

Anh nghi ngờ hỏi: "Cô sợ điều gì?"

"Tôi sợ bị treo..."

Đúng vậy, cô đã nói điều đó. Anh liếc mắt, hết nhìn cô rồi đến nhìn bờ đá.

"Vậy tại sao?"

"Một cái chết nhanh chóng thay vì..." Cô nhắm mắt và rùng mình. Cô tiếp tục run rẩy.

MacWhirter nhanh chóng sắp xếp lại các mảnh thông tin với nhau.

Cuối cùng anh nói:

"Là bà Tressilian? Bà già đã bị sát hại phải không?" Rồi, với vẻ buộc tội: "Cô là cô Strange, cô vợ cũ của Strange".

Cô gạt đầu mà vẫn còn run lẩy bẩy.

MacWhirter tiếp tục bằng giọng cẩn thận chậm rãi, cố gắng nhớ tất cả những gì mà anh đã nghe. Tin đồn đã hợp nhất với sự kiện.

"Họ bắt giam chồng cô, đúng không? Có nhiều bằng chứng chống lại anh ta, và rồi họ phát hiện ra rằng những bằng chứng đã được ai đó cố tình dựng nên..."

Anh dừng lại và nhìn cô. Cô không còn run nữa. Cô đang đứng nhìn anh như một đứa trẻ ngoan. Anh thấy một sự xúc động không thể kìm lại được trong thái độ của cô.

Anh tiếp tục:

"Tôi hiểu...Vâng, tôi hiểu mọi việc rồi... Anh ta đã bỏ cô vì một người phụ nữ khác, phải không? Và cô vẫn yêu anh ta... Đó là lý do..." anh đã tuyệt vọng. Anh nói, "Tôi hiểu rồi. Vợ tôi bỏ tôi vì một người đàn ông khác..."

Cô vung tay, và bắt đầu lấp bấp một cách hoang dại và vô vọng:

"Kh-o-ô-ng - Kh-o-ông phải nh-ư vậy đâu. Không phải..."

Anh ngắt lời cô. Giọng anh nghiêm khắc và như ra lệnh:

"Về nhà đi. Cô không cần phải sợ nữa. Cô có nghe không? Tôi chắc chắn cô không bị treo cổ đâu!"

XIV

Mary Aldin đang nằm trên trường kỷ trong phòng khách. Đầu cô bị đau và toàn thân rã rời.

Cuộc điều tra chính thức đã bắt đầu vài ngày trước và sau khi tìm được bằng chứng, nó được hoãn lại một tuần.

Đám tang của bà Tressilian sẽ được tổ chức vào ngày hôm sau. Audrey và Kay đã đi Saltington bằng xe hơi để mua quần áo đen. Ted Latimer đi cùng với họ. Neville và Thomas Royde đi dạo, vì vậy ngoài những người làm ra thì chỉ có Mary ở nhà.

Sĩ quan Battle và thanh tra Leach hôm nay cũng vắng mặt, và như vậy cũng được xem là sự giải thoát. Dường như với Mary, không có họ cô như trút được gánh nặng. Thật ra họ lịch sự, khá dễ chịu, nhiming những câu hỏi liên tục, có chủ tâm nhằm phát hiện và sàng lọc mọi sự kiện là thứ gì đó đè nặng lên thần kinh người khác. Cho tới bây giờ ông sĩ quan có gương mặt gỗ hần đã biết được mọi việc, mọi lời nói, mọi hành động thậm chí của mười ngày trước.

Bây giờ, sự yên bình đang ngự trị khi họ vắng mặt. Mary cho phép cô được thư giãn. Cô sẽ quên mọi thứ... mọi thứ. Chỉ cần nằm xuống và nghỉ ngơi.

"Xin lỗi, thưa cô..."

Hurstall đang đứng ở cửa ra vào với vẻ mặt có lỗi.

"Có chuyện gì sao, Hurstall?"

"Có một quý ông muốn gặp cô. Tôi đã đưa ông ấy đến thư viện rồi".

Mary nhìn ông ngạc nhiên và có chút bực mình.

"Là ai vậy?"

"Ông ta nói là MacWhirter, thưa cô".

"Tôi chưa bao giờ nghe về ông ta".

"Vâng, thưa cô".

"Hắn ông ta là một phóng viên, ông không nên để ông ta vào nhà chứ, Hurstall".

Hurstall đăng hăng:

"Tôi nghĩ ông ta không phải là phóng viên đâu, thưa cô. Tôi nghĩ ông ta là bạn của cô Audrey".

"À, vậy thì lại khác".

Vuốt lại tóc, Mary uể oải băng qua đại sảnh và đi vào thư viện. Không hiểu sao cô hơi ngạc nhiên khi thấy người đàn ông cao lớn đứng cạnh cửa sổ quay lại. Anh ta không có vẻ gì giống bạn của Audrey.

Tuy nhiên, cô vẫn nhẹ nhàng nói:

"Tôi xin lỗi, cô Strange đã đi ra ngoài rồi. Anh muốn gặp cô ấy à?"

Anh nhìn cô một cách thận trọng và cân nhắc:

"Cô là cô Aldin phải không?" anh nói.

"Vâng".

"Tôi dám chắc cô là người phù hợp nhất để giúp tôi. Tôi muốn tìm một sợi dây".

"Dây hả?" Mary ngạc nhiên hết sức.

"Đúng vậy, sợi dây. Cô thường cất dây ở đâu?"

Sau đó Mary cho rằng cô gần như bị thôi miên. Nếu người đàn ông lạ này tình nguyện giải thích, thì cô có thể phản đối. Nhưng Angus MacWhirter, không thể nghĩ ra được một lời giải thích hợp lý nào, đã quyết định rất thông minh là không giải thích gì cả. Anh ta chỉ nói khá đơn giản điều anh ta muốn. Cô nhận ra rằng chính cô, hơi mê muội, đang dẫn MacWhirter đi tìm sợi dây.

"Anh muốn tìm loại dây gì?" Cô hỏi.

Và anh trả lời: "Dây nào cũng được".

Cô nghi ngờ nói: "Có lẽ là trong kho bếp..."

"Chúng ta tới đó được chứ?"

Cô dẫn đường. Có một sợi dây bện và một sợi thừng nhỏ lạ lùng, nhưng MacWhirter lắc đầu.

Anh muốn một sợi cáp, một cuộn dây cáp có cỡ vừa phải.

"Có một nhà kho" Mary ngần ngại nói.

"Vâng, có thể là nơi đó".

Họ đi vào trong và lên lầu. Mary mở cửa kho. MacWhirter đứng ở cửa nhìn vào. Anh thở dài hài lòng.

"Nó đây rồi" anh nói.

Có một cuộn dây lớn nằm ở ngăn kéo bên trong cửa cùng với bộ đồ nghề câu cá cũ và vài cái gổ bị một ăn. Anh nắm cánh tay cô và đẩy nhẹ cô về phía trước cho tới khi họ đứng nhìn xuống sợi dây. Anh sờ nó và nói:

"Tôi muốn cô nhớ điều này, cô Aldin à. Cô thấy rằng mọi thứ quanh đây đều dính đầy bụi. Nhưng sợi dây lại không có bụi. Thấy không".

Cô nói, "Lạ thật" bằng giọng ngạc nhiên.

"Vâng đó".

Anh quay người đi ra.

"Nhưng còn sợi dây? Tôi nghĩ anh cần sợi dây chứ?" Mary ngạc nhiên nói.

MacWhirter mỉm cười.

"Tôi chỉ muốn biết là nó có ở đó. Vậy thôi. Có lẽ cô không phiền khi khóa cửa lại chứ, cô Aldin, và lấy chìa khóa đi luôn? Đúng vậy. Tôi buộc phải nói là cô nên đưa chìa khóa cho sĩ quan Battle hay thanh tra Leach. Họ giữ nó là tốt nhất".

Khi họ xuống lầu, Mary phải nỗ lực lắm để lấy lại sự tỉnh táo.

Cô lên tiếng khi họ đến sảnh chính:

"Nhưng thật sự, tôi không hiểu gì cả".

MacWhirter nói chắc chắn:

"Cô không cần phải hiểu". Anh nắm lấy tay cô và bắt tay rất nhiệt tình. "Tôi rất biết ơn cô vì đã giúp đỡ tôi rất nhiều".

Rồi anh ta đi thẳng ra cửa trước. Mary tự hỏi liệu cô có nằm mơ không!

Nevile và Thomas bước vào và không lâu sau chiếc xe hơi cũng về tới, và Mary Aldin thấy mình ghen tị với Kay và Ted vì họ trông rất vui vẻ. Họ đang cười và đùa giỡn cùng nhau. Xét cho cùng, tại sao lại không chứ? cô nghĩ. Camilla Tressilian chẳng có ý nghĩa gì với Kay. Tất cả những chuyện buồn này rất khó ảnh hưởng tới con người trẻ trung và thông minh đó.

Họ vừa ăn trưa xong thì cảnh sát đến. Có điều gì đó nghe có vẻ sợ hãi trong giọng nói của Hurstall khi ông thông báo rằng sĩ quan Battle và thanh tra Leach đang đợi trong phòng khách.

Gương mặt sĩ quan Battle khá vui vẻ khi ông chào hỏi mọi người.

"Tôi hy vọng đã không quấy rầy tất cả các bạn" ông nói như để biện hộ. "Nhưng có một vài việc tôi muốn biết. Ví dụ, găng tay này là của ai?"

Ông đưa ra một chiếc găng tay bằng da dê màu vàng nhỏ.

Ông hỏi Audrey:

"Của cô phải không, cô Strange?"

Cô lắc đầu.

"Không... không, không phải của tôi".

"Của cô hả Aldin?"

"Tôi không nghĩ vậy. Tôi không có cái nào màu đỏ cả".

"Đưa tôi xem?" Kay đưa tay ra. "Không phải".

"Có lẽ cô nên thử mang vào xem".

Kay thử, nhưng chiếc găng tay quá nhỏ.

"Cô Aldin?"

Tới lượt Mary thử.

"Cũng quá nhỏ với cô" Battle nói. Ông quay sang Audrey. "Tôi nghĩ cô sẽ thấy nó vừa với cô nhất. Tay cô nhỏ hơn tay hai người kia".

Audrey cầm lấy và mang vào tay phải.

Nevile Strange lạnh lùng nói:

"Cô ấy đã nói với ông, Battle à, rằng đó không phải là găng tay của cô ấy mà".

"À vâng," Battle nói, "có thể cô ấy nhầm. Hoặc quên".

Audrey nói: "Có thể là của tôi, găng tay thì giống nhau mà, phải không?"

Battle nói:

"Sự thật là nó được tìm thấy bên ngoài cửa sổ phòng cô, cô Strange à, bị vứt xuống chỗ dây thường xuân với chiếc còn lại".

Sự im lặng đột nhiên bao trùm. Audrey mở miệng định nói, nhưng lại thôi. Mắt cô sụp xuống trước cái nhìn kiên định của vị sĩ quan cảnh sát.

Nevile chồm tới trước. "Nghe này, ông sĩ quan..."

"Có lẽ chúng ta nên nói chuyện riêng với nhau được không, anh Strange?" Battle nói một cách nghiêm túc.

"Được, ông sĩ quan. Vào thư viện đi".

Anh đi trước dẫn đường và hai nhân viên cảnh sát theo sau.

Ngay khi cửa phòng được đóng lại, Neville lạnh lùng nói:

"Chuyện nực cười về những chiếc găng tay bên ngoài cửa sổ của vợ tôi là sao đây?"

Battle nói nhỏ nhẹ: "Anh Strange à, chúng tôi tìm thấy những thứ rất lạ lùng trong ngôi nhà này".

Neville chau mày.

"Lạ lùng hả? Ông nói lạ lùng là có ý gì?"

"Tôi sẽ cho anh thấy".

Hiếu ý cái gạt đầu đó, Leach ra khỏi phòng và quay lại với một vật rất lạ trên tay.

Battle nói:

"Anh xem này, cái này gồm một quả đấm sắt được lấy ra từ tấm chắn lò thời Victoria, một quả đấm sắt rất nặng. Sau đó, phần đầu của vợt tennis đã được tháo ra, và quả đấm được vặn vào tay cầm của cái vợt". Ông dừng lại. "Tôi nghĩ chẳng còn nghi ngờ gì nữa, cái này là vật được dùng để giết bà Tressilian".

"Thật kinh khủng!" Neville rụt vai nói. "Nhưng ông tìm thấy cái này ở đâu - cái vật ác mộng này?"

"Quả đấm đã được lau sạch và đặt về vị trí cũ chỗ tấm chắn. Tuy nhiên, kẻ giết người lại quên lau sạch con vít. Chúng tôi tìm ra dấu máu trên đó. Cũng với cách đó, tay cầm và phần đầu của cái vợt đã được gắn lại như cũ bằng thạch cao được dùng trong phẫu thuật. Nó bị ném trở lại cái tủ dưới cầu thang rất cầu thả, mà ở chỗ đó có lẽ chẳng có ai chú ý tới nếu chúng ta không cố tình tìm kiếm những cái thuộc loại đó".

"Ông quá thông minh, ông sĩ quan à".

"Chỉ là công việc thường ngày thôi".

"Tôi nghĩ là không có dấu vân tay phải không?"

"Theo khối lượng của cái vợt thì tôi nghĩ nó là của cô Kay Strange, đã được cô ấy cũng như anh sử dụng và dấu tay của cả hai người đều có ở trên đó. Nhưng cũng có những dấu hiệu không thể nhầm lẫn được là có ai đó đã mang găng tay dùng nó sau anh và cô Strange. Chỉ có một dấu vân tay - tôi nghĩ lần này do sơ suất - trên miếng dán đã được dùng để dán cái vợt lại. Lúc này tôi sẽ không nói đó là dấu vân tay của ai. Tôi còn có vài điểm phải nói trước đã".

Battle dừng một chút, rồi nói tiếp:

"Tôi muốn anh chuẩn bị tâm lý cho một cú sốc, anh Strange à. Và trước hết tôi muốn hỏi anh một chuyện. Anh có chắc chắn rằng chính anh đã gọi ý gặp mặt ở đây và thật sự không phải cô Audrey Strange gợi ý chuyện đó với anh không?"

"Audrey không làm chuyện như vậy, Audrey..."

Cửa mở và Thomas Royde bước vào.

"Xin lỗi đã xen vào," anh nói, "nhưng tôi nghĩ tôi muốn nghe chuyện này".

Neville quay gương mặt ưu phiền về phía anh ta.

"Anh không thấy phiền sao, anh bạn già? Đây là chuyện khá riêng tư".

"Tôi e là tôi không quan tâm tới chuyện đó. Anh thấy đó, đứng bên ngoài tôi có nghe tới một cái tên". Anh ta dừng lại. "Audrey".

"Cái tên Audrey thì có liên quan quái gì với anh chứ?" Neville nổi nóng vặn lại.

"À, nếu vậy thì nó có liên quan với anh sao? Tôi không nói bất cứ điều gì rõ ràng với Audrey, nhưng tôi đến đây là để hỏi cưới cô ấy, và tôi nghĩ cô ấy biết điều đó. Hơn nữa, tôi muốn nói là tôi sẽ cưới cô ấy".

Sĩ quan Battle đằng hắng. Neville hơi giật mình quay về phía ông.

"Xin lỗi, ông sĩ quan à. Chuyện gián đoạn này..."

Battle nói:

"Tôi chẳng phiền đâu, anh Strange. Tôi còn một câu hỏi nữa muốn hỏi anh. Cái áo khoác màu xanh sẫm mà anh mặc vào buổi tối xảy ra án mạng, có tóc hoe trong cổ áo và cả trên vai? Anh có giải thích gì không?"

"Tôi nghĩ đó là tóc tôi".

"Ồ không, không phải của anh đâu. Là tóc của phụ nữ, và còn có tóc đỏ trên tay áo nữa".

"Tôi nghĩ là tóc của Kay. Những sợi khác mà ông nói là của Audrey. Rất giống của Audrey. Tôi bị mắc cái nút tay áo vào tóc cô ấy đêm đó bên ngoài hiên, tôi vẫn còn nhớ mà".

"Trong trường hợp đó," thanh tra Leach lầm bầm, "tóc hoe phải nằm ở cổ tay áo mới đúng".

"Ông đang nói cái quỷ gì vậy?" Neville gào lên.

"Cũng có dấu phần bên trong cổ áo khoác nữa" Battle nói. "Primavera Naturelle - một loại phần có mùi rất dễ chịu và đắt tiền - nhưng đừng nói với tôi là anh dùng nó, anh Strange à, vì tôi sẽ không tin đâu. Và cô Strange dùng loại Orchid Sun Kiss. Cô Audrey Strange dùng Primavera Naturelle".

"Ông đang muốn nói điều gì?" Neville lặp lại.

Battle chồm tới trước.

"Tôi đang nói rằng, vào dịp nào đó cô Audrey Strange đã mặc chiếc áo khoác đó. Đó là cách giải thích hợp lý vì sao tóc và phần lại dính vào áo. Và anh đã thấy chiếc găng tay mà tôi đưa ra lúc này đúng không? Là găng tay của cô ấy. Đó là chiếc bên phải, và đây là chiếc bên trái".

Ông lôi nó ra khỏi túi và đặt xuống bàn. Nó nhàu nát và ố màu vì những mảng màu nâu.

Neville nói, giọng pha chút sợ hãi: "Trên đó là gì?"

"Máu, anh Strange à" Battle quả quyết. "Và anh sẽ thấy điều này, là bàn tay trái. Và cô Audrey Strange thuận tay trái. Tôi chú ý điều đó đầu tiên khi tôi thấy cô ấy cầm ly cà phê bằng tay phải và điều thuốc bằng tay trái trong bữa ăn sáng. Và hộp bút trên bàn viết của cô ấy đã được chuyển sang trái. Tất cả đều phù hợp. Quả đấm ở lò sưởi, đôi găng tay ngoài cửa sổ, tóc và phần trên áo. Bà Tressilian bị tấn công phần thái dương bên phải, nhưng vị trí chiếc giường khiến bất cứ ai đứng phía bên kia của nó đều không thể làm được. Người thuận tay phải muốn đánh bà Tressilian một cú sẽ rất khó khăn, nhưng người thuận tay trái sẽ có cú đánh rất tự nhiên..."

Neville cười khinh bỉ.

"Ông đang muốn nói rằng Audrey - Audrey đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng những việc này và tấn công bà già mà cô ấy đã quen biết nhiều năm để chạm tay vào món tiền của bà ấy sao?"

Battle lắc đầu.

"Tôi không có ý đó. Tôi xin lỗi, anh Strange, anh phải hiểu mọi việc thế này. Tội ác này, trước sau đều nhắm thẳng vào anh. Kể từ khi anh bỏ cô ta, Audrey Strange đã suy nghĩ đến những khả năng để trả thù. Cuối cùng cô ta trở thành người bị rối loạn tâm lý. Có lẽ cô ta chưa bao giờ là một người mạnh mẽ. Có lẽ, cô ta nghĩ về việc giết anh nhưng như vậy chưa đủ. Cuối cùng, cô ta nghĩ về việc khiến anh bị treo cổ vì tội giết người. Cô ta chọn một đêm khi cô ta biết anh cãi nhau với bà Tressilian. Cô ta lấy áo khoác trong phòng ngủ của anh và mặc nó khi tấn công bà già để nó bị vấy máu. Cô ta đặt gậy đánh golf của anh trên sàn, vì biết rằng chúng tôi sẽ tìm ra dấu vân tay của anh trên đó, và bôi tóc và máu lên đầu gậy. Cũng chính cô ta đã tiêm vào đầu anh ý tưởng đến đây vào thời điểm cô ta có mặt. Và điều cứu anh là điều mà cô ta không thể dự tính được, đó là bà Tressilian đã rung chuông gọi Barrett và rằng Barrett đã nhìn thấy anh ra khỏi nhà".

Neville đưa tay lên ôm lấy mặt. Bây giờ thì anh nói:

"Không đúng. Không phải vậy! Audrey chưa bao giờ có lòng hận thù với tôi. Ông hoàn toàn sai rồi. Cô ấy là người thẳng thắn nhất, thật thà nhất, không hề có ý nghĩ tội lỗi trong tâm".

Battle thở dài.

"Tôi chẳng việc gì phải tranh cãi với anh, anh Strange à. Tôi chỉ muốn anh chuẩn bị. Tôi sẽ báo trước với cô Strange và yêu cầu cô ấy đi cùng tôi. Tôi có lệnh bắt người. Tốt hơn là anh nên tìm cho cô ấy một luật sư".

"Vô lý. Hoàn toàn vô lý".

"Tình yêu biến thành thù hận dễ hơn anh nghĩ, anh Strange à".

"Tôi nói với Ông là mọi việc sai rồi, vô lý hết sức".

Thomas Royde bước vào. Giọng anh ta bình thản và thoải mái.

"Đừng lặp lại mấy từ vô lý đó nữa, Neville. Hãy kiềm chế đi. Anh không thấy rằng điều duy nhất có thể giúp Audrey lúc này là anh nên từ bỏ những ý nghĩ lịch sự đó đi và chấp nhận sự thật sao?"

"Sự thật hả? Ý anh...?"

"Ý tôi là sự thật về Audrey và Adrian". Royde quay về phía hai nhân viên cảnh sát. "Ông thấy đó, sĩ quan à, ông nhận định sai rồi. Neville không bỏ Audrey. Cô ấy bỏ anh ta. Cô ấy đi cùng anh trai Adrian của tôi. Rồi Adrian chết vì tai nạn giao thông. Neville cư xử với Audrey hết sức hào hiệp. Anh ta sắp xếp để cô ấy ly hôn với anh ta và nhận phần lỗi về mình".

"Không muốn cô ấy bị mất danh dự" Neville thốt lên hờn dỗi. "Không ngờ là có người biết chuyện này".

"Adrian đã nói với tôi, chỉ trước khi..." Thomas giải thích ngắn gọn. Anh tiếp tục nói: "Ông không thấy sao, ông sĩ quan, điều đó làm cho lý do của ông bị sai! Audrey không có lý do để ghét Neville. Ngược lại, có lý do để biết ơn anh ta. Anh ta đã cố gắng để Audrey nhận tiền trợ cấp nhưng cô ấy không muốn. Tất nhiên khi anh ta muốn cô ấy đến và gặp Kay, cô ấy không thể từ chối được".

"Ông thấy không," Neville hào hứng nói thêm "điều đó đã xóa đi động cơ của cô ấy. Thomas nói đúng".

Gương mặt cứng đờ của Battle vẫn bất động.

"Động cơ chỉ là một yếu tố" ông nói. "Tôi có thể sai. Nhưng sự thật thì lại khác. Tất cả các sự kiện đều cho thấy cô ta có tội".

Neville nói:

"Tất cả các sự kiện cách đây hai ngày đều cho thấy rằng tôi là người có tội".

Battle dường như hơi sửng sốt.

"Vậy là đủ rồi. Nhưng xem này, anh Strange, hãy xem điều mà anh muốn tôi tin này. Anh đang yêu cầu tôi tin rằng có ai đó ghét cả hai người các anh, ai đó, nếu âm mưu chống lại anh thất bại, thì dấu vết sẽ dẫn tới Audrey Strange. Bây giờ anh có thể nghĩ ra ai không, anh Strange, người ghét cả anh và vợ trước của anh?"

Neville lại vùi mặt vào tay một lần nữa.

"Khi ông nói như vậy, ông làm nó có vẻ không tưởng!"

"Bởi vì nó rất không tưởng. Tôi phải tiếp tục với các sự kiện. Nếu cô Strange có bất cứ lời giải thích nào..."

"Tôi có thể giải thích được không?" Neville hỏi.

"Chẳng ích gì đâu, anh Strange à. Tôi phải làm nhiệm vụ của mình".

Battle đứng dậy ngay. Ông và Leach là người đầu tiên rời khỏi phòng. Neville và Royde đi theo ngay sau họ.

Họ tiếp tục băng qua đại sảnh vào phòng khách và dừng lại ở đó.

Audrey Strange đứng dậy. Cô bước tới gặp họ. Cô nhìn thẳng vào Battle, môi cô gần như muốn nở nụ cười.

Cô nói rất nhỏ nhẹ:

"Ông tìm tôi phải không?"

Battle trở nên rất trịnh trọng.

"Cô Strange, tôi có lệnh bắt giam cô vì tội sát hại Camilla Tressilian vào thứ hai vừa rồi, ngày 12 tháng Chín. Tôi phải cảnh báo cô rằng bất cứ điều gì cô nói sẽ được ghi lại và có thể dùng làm bằng chứng trước tòa".

Audrey thở dài. Gương mặt nhỏ nhắn của cô bình thản và tinh khiết như đá chạm.

"Gần như được giải phóng rồi. Tôi rất vui vì nó... kết thúc!"

Nevile chồm tới:

"Audrey, đừng nói bất cứ điều gì, đừng nói gì cả".

Cô nhìn anh mỉm cười.

"Nhưng tại sao lại không hỏi Neville? Tất cả là sự thật... và em rất mệt mỏi".

Leach hít thở thật sâu. À, ra vậy. Tất nhiên, phát điên phát cuồng lên, nhưng sẽ không phải lo lắng! Anh tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với chú của mình. Ông già trông cứ như là gặp ma vậy. Liếc nhìn sinh vật điên cuồng tội nghiệp ấy như thể ông không còn tin vào mắt mình nữa. Ồ, một vụ kiện thú vị đây, Leach nghĩ một cách thoải mái.

Và rồi, bầu không khí như ngưng đọng lại khi Hurstall mở cửa phòng khách và tuyên bố: "Ông MacWhirter".

MacWhirter bước dài vào một cách có chủ đích. Anh đi thẳng tới chỗ Battle. "Ông là cảnh sát chịu trách nhiệm vụ Tressilian phải không?" anh hỏi.

"Là tôi".

"Vậy tôi có điều quan trọng muốn nói. Tôi xin lỗi đã không tới đây trước, nhưng tầm quan trọng của việc mà tôi vô tình thấy vào đêm thứ hai trước đã khiến tôi đến đây". Anh liếc nhanh quanh phòng. "Liệu tôi có thể gặp riêng ông ở đâu đó không?"

Battle quay sang Leach.

"Anh ở đây với cô Strange được không?"

Leach nói trang trọng: "Vâng, thưa sếp".

Rồi anh nhào người ra trước và thì thầm gì đó với người kia.

Battle quay sang MacWhirter. "Lối này".

Ông dẫn đường vào thư viện.

"Bây giờ thì, chuyện này là sao? Đồng nghiệp của tôi nói rằng trước đây anh ta đã thấy anh, mùa đông năm rồi phải không?"

"Đúng vậy" MacWhirter nói. "Cố gắng tự tử. Đó là một phần câu chuyện của tôi".

"Tiếp tục đi, anh MacWhirter".

"Tháng Giêng vừa qua tôi đã cố tự tử bằng cách gieo mình xuống Stark Head. Năm nay sở thích lại đưa tôi tới thăm nơi này. Tối thứ hai tôi đi bộ lên đó. Tôi đứng lặng hồi lâu, nhìn xuống biển, nhìn qua vịnh Easterhead và rồi tôi nhìn sang bên trái mình. Ý tôi là nhìn về phía căn nhà này. Tôi có thể thấy nó khá rõ trong một đêm trăng".

"Vâng".

"Cho đến hôm nay tôi đã không nhận ra rằng đó là đêm xảy ra vụ giết người".

Anh chồm tới trước. "Tôi sẽ kể cho ông nghe những gì tôi thấy".

XV

Thật sự chỉ mất khoảng năm phút trước khi Battle quay lại phòng khách, nhưng với những người tại đó dường như lại là một khoảng thời gian quá dài.

Kay đột nhiên mất kiểm soát. Cô gào lên với Audrey:

"Tôi biết đó là cô. Tôi luôn biết là cô mà. Tôi biết cô đã làm điều gì đó..."

Mary Aldin nói nhanh:

"Làm ơn đi, Kay".

Nevile lạnh lùng:

"Im đi, Kay, vì Chúa".

Ted Latimer đến bên Kay, cô đã bắt đầu khóc.

"Hãy bình tĩnh lại đi" anh tử tế nói.

Anh giận dữ nói với Nevile:

"Anh dường như không nhận ra rằng Kay đã chịu nhiều căng thẳng! Sao anh không chăm sóc cô ấy một chút hả, Strange?"

"Tôi không sao" Kay nói.

"Thêm chút nữa thôi" Ted nói, "Tôi sẽ đưa cô đi khỏi họ!"

Thanh tra Leach đằng hắng. Anh biết rất rõ có những điều dại dột được nói ra vào những thời điểm như thế này. Không may là chúng sau này lại được người ta nhớ nhiều nhất.

Battle quay lại phòng. Gương mặt ông không biểu cảm gì.

Ông nói: "Cô có muốn sắp xếp vài thứ không, cô Strange? Tôi e là thanh tra Leach sẽ lên lầu cùng cô".

Mary Aldin nói: "Tôi cũng sẽ đi".

Khi hai người phụ nữ ra khỏi phòng cùng với viên thanh tra, Nevile lo lắng hỏi: "Sao, anh chàng đó muốn gì?"

Battle chậm rãi nói:

"Anh MacWhirter kể một câu chuyện rất lạ".

"Có giúp được gì cho Audrey không? Ông vẫn quyết định bắt cô ấy à?"

"Tôi đã nói với anh rồi, anh Strange à. Tôi phải làm nhiệm vụ của mình".

Nevile quay đi, sự hồ hời trên gương mặt anh biến mất.

Anh nói:

"Tôi nghĩ tốt hơn hết là tôi nên gọi cho Trelawny".

"Không cần phải vội vàng vậy đâu, anh Strange. Có một thử nghiệm mà tôi muốn làm trước để chứng minh lời nói của MacWhirter. Tôi sẽ đợi cô Strange xuống đã".

Audrey đang xuống cầu thang, thanh tra Leach đi bên cạnh cô. Gương mặt cô vẫn bình tĩnh xa xăm.

Nevile đi về phía cô, đôi tay anh dang ra.

"Audrey..."

Cái liếc bàng quan của cô quét qua anh. Cô nói:

"Không sao, Nevile. Em không sao. Em không phiền gì cả".

Thomas Royde đứng gần cửa ra vào, như thể anh ta sẽ chặn lối ra vậy.

Một nụ cười yếu ớt lướt qua trên môi cô.

"Đúng là Thomas" cô thì thầm.

Anh lầm bầm nói: "Anh có thể làm gì..."

"Chẳng ai làm được gì đâu" Audrey nói.

Cô ngẩng cao đầu bước ra. Một chiếc xe cảnh sát đang đợi bên ngoài cùng với Jones. Audrey và Leach lên xe.

Ted Latimer lầm bầm tán dương:

"Sự ra đi đáng ngưỡng mộ!"

Nevile giận dữ quay sang anh ta. Sĩ quan Battle khéo léo xen vào giữa họ và lên tiếng:

"Như tôi đã nói, tôi cần làm một thử nghiệm. Anh MacWhirter đang đợi ở bến phà. Chúng ta sẽ tới đó gặp anh ta trong mười phút nữa. Chúng ta sẽ đi bằng tàu hải quân, vì vậy quý cô nên mặc ầm vào. Làm ơn, trong vòng mười phút".

Ông như một đạo diễn đang điều khiển các diễn viên trên sân khấu. Ông không chú gì đến những gương mặt bối rối của họ.

PHẦN KẾT

I

Hơi ẩm từ mặt nước làm chuyển đi ngày càng lạnh và Kay siết áo khoác vào người chặt hơn.

Chiếc tàu chậm chậm lướt qua dòng nước bên dưới Gull's Point, rồi rẽ vào một vịnh nhỏ chia tách Gull's Point và phần đất ngầm của Stark Head.

Đôi lần một câu hỏi chực nảy ra, nhưng mỗi lần như vậy sĩ quan Battle lại đưa bàn tay to lớn giống như một tấm bìa các tông lên, cho biết là thời gian chưa đến. Vì vậy, chỉ có tiếng dòng nước cuộn xoáy sau họ phá vỡ sự im lặng bao trùm. Kay và Ted đứng bên nhau nhìn xuống mặt nước. Nevile ngồi sụp xuống, chân duỗi ra. Mary Aldin và Thomas Royde ngồi ở mũi tàu. Hết lần này tới lần khác, họ liếc nhìn bóng dáng cao to phía đuôi tàu của MacWhirter. Anh không nhìn ai cả, đứng quay lưng vào họ với đôi vai khum xuống.

Mãi cho tới khi họ đến dưới cái bóng uy nghi của Stark Head, Battle giảm tốc độ tàu và bắt đầu nói. Ông nói mà không ngại ngừng gì và nói với giọng trầm ngâm hơn mọi khi.

"Vụ này rất lạ, một trong những vụ lạ kỳ nhất mà tôi từng biết, và tôi muốn nói vài điều về chủ đề ám sát nói chung. Điều tôi sắp nói không phải do chính tôi nghĩ ra, thật sự thì tôi đã nghe lóm anh chàng Daniel nói điều gì đó về chuyện này, và tôi chẳng ngạc nhiên gì nếu chính anh ta cũng nghe được từ người khác - anh ta là một người có thói quen đó!"

"Là thế này! Khi bạn đọc mẩu thông tin về ám sát, hoặc nói một câu chuyện tưởng tượng về vụ giết người, thường thì bạn bắt đầu với chính vụ giết người đó. Sai bét cả. Tội giết người bắt đầu trước đó rất lâu. Một vụ giết người là đỉnh điểm của nhiều hoàn cảnh khác nhau, tất cả tụ lại tại một thời gian và địa điểm nhất định. Những con người ở những nơi khác nhau bị lôi kéo với những lý do không thể biết trước được. Anh Royde là người trở về từ Malay. Anh MacWhirter tới đây vì muốn thăm lại nơi mà trước đó anh từng muốn tự tử. Chính vụ án mạng là đoạn kết của câu chuyện. Đó là Thời khắc định mệnh".

Ông dừng lại.

"Bây giờ chính là thời điểm đó".

Năm gương mặt quay sang nhìn ông, chỉ có năm, vì MacWhirter không quay đầu lại. Năm gương mặt bối rối.

Mary Aldin nói:

"Ý ông là cái chết của bà Tressilian là đỉnh điểm của một chuỗi các hoàn cảnh sao?"

"Không, cô Aldin à, không phải cái chết của bà Tressilian. Cái chết của bà ấy chỉ là trùng hợp với mục tiêu chính của kẻ giết người thôi. Vụ giết người mà tôi đang nói là vụ giết Audrey Strange".

Ông nghe thấy tiếng hít thở thật sâu. Ông tự hỏi, liệu đột nhiên có ai đó sợ hãi chẳng...

"Tội ác lần này đã được lên kế hoạch cách đây khá lâu, có lẽ là từ mùa đông năm trước. Nó được vạch rõ từng chi tiết nhỏ nhất. Có một mục tiêu, và chỉ một mục tiêu: Audrey Strange phải bị treo cổ cho tới chết..."

Kế hoạch gian trá này được một người rất khéo léo vạch ra. Những kẻ giết người thường rất tự phụ. Trước hết là các bằng chứng chống lại Nevile Strange mà chúng ta đã xem qua, nhưng trong đó có nhiều bằng chứng giả, có lẽ chúng ta cũng nên xem xét việc lần này theo cùng cách đó. Và còn nữa, nếu các bạn xem xét kỹ, thì tất cả những bằng chứng chống lại Audrey Strange có thể là giả. Hung khí được lấy từ tấm chăn lò sưởi phòng cô ấy, đôi găng tay - găng tay trái

được nhúng máu - giấu trong bụi thường xuân bên ngoài cửa sổ phòng cô ấy. Phần cô ấy sử dụng dính trên cổ áo khoác, và có cả tóc nữa. Dấu vân tay của cô ấy in lại khá tự nhiên trên cuộn băng dính trong phòng cô ấy. Thậm chí là cả cú đánh thuận tay trái nữa.

Và có bằng chứng chết tiệt cuối cùng của chính cô Strange - tôi không tin là có ai đó trong số các bạn (trừ người đã biết) có thể công nhận cô ấy vô tội sau khi thấy cách cô ấy cư xử khi chúng tôi bắt giam cô ấy. Cô ấy đã nhận tội, đúng không? Chính tôi cũng không tin được cô ấy vô tội nếu tôi không đúc kết được kinh nghiệm của riêng mình... Nhìn vào mắt cô ấy khi tôi quan sát và nghe cô ấy nói, bởi vì, các bạn biết không, tôi đã từng biết một cô gái khác đã làm một điều tương tự như vậy, đó là nhận tội trong khi cô ta vô tội, và Audrey Strange đã nhìn tôi bằng ánh mắt của cô gái đó ...

Tôi phải hoàn thành trách nhiệm của mình. Tôi biết điều đó. Nhân viên cảnh sát chúng tôi phải hành động dựa vào bằng chứng chứ không dựa vào điều chúng tôi suy nghĩ hay cảm nhận được. Nhưng tôi có thể nói với các bạn rằng vào giờ phút đó tôi đã cầu nguyện, mong một phép màu xảy ra, bởi vì tôi không thể làm gì được nhưng một phép màu có thể giúp được cô gái đáng thương đó”.

“À, tôi có một phép màu đây. Chúng ta cùng xem nào!”

“Anh MacWhirter, lại đây đi, hãy cùng nghe câu chuyện của anh ấy”.

Ông dừng lại.

“Anh MacWhirter, làm ơn nói lại những gì anh đã nói với tôi trong ngôi nhà đó được không?”

MacWhirter quay lại. Anh nói từng câu gãy gọn rất thuyết phục bcri độ chính xác của chúng.

Anh kể về việc anh được cứu từ bờ đá tháng Giêng năm trước và về mong muốn trở lại viếng thăm nơi này. Anh tiếp tục kể:

“Tôi lên đó đêm thứ hai. Tôi đứng đó chìm trong những suy tư của riêng mình. Tôi nghĩ lúc đó khoảng mười một giờ. Tôi nhìn qua ngôi nhà trên đỉnh - giờ tôi biết nó tên là Gull’s Point”.

Anh ngừng lại, và rồi tiếp tục.

“Có một sợi dây từ cửa sổ của ngôi nhà thông xuống biển. Tôi thấy một người đàn ông leo lên sợi dây đó...”

Một khoảnh khắc lướt qua khi họ tiếp nhận câu chuyện, và Mary Aldin gào lên:

“Vậy cuối cùng là một người bên ngoài sao? Vậy chẳng còn gì liên quan tới chúng tôi. Đó là một vụ trộm bình thường thôi!”

“Không nhanh vậy đâu” Battle nói. “Là một ai đó đã đến đây từ bên kia dòng sông, vâng, vì hắn ta đã bơi qua. Nhưng ai đó trong ngôi nhà đã phải chuẩn bị sợi dây cho hắn ta chứ, vì vậy hắn là có nội ứng”.

Ông tiếp tục một cách chậm rãi:

“Và chúng tôi biết người ở bên kia sông đêm đó, người đó đã vắng mặt từ lúc mười giờ ba mươi đến mười một giờ mười lăm, và người đó có thể đã bơi qua và bơi về. Ai đó có thể có bạn ở bên bờ kia”.

Ông nói thêm: “Là anh đúng không, Latimer?”

Ted bật ngửa ra sau. Anh la ầm lên:

“Nhưng tôi không biết bơi! Mọi người vẫn biết là tôi không biết bơi mà. Kay, cô nói với họ giùm tôi đi”.

“Tất nhiên là Ted không biết bơi!” Kay nói.

“Thật hả?” Battle hỏi nhẹ nhàng.

Ông đi dọc theo con tàu về hướng Ted. Một vài động tác vụng về, và một cú giật.

“Khổ thân tôi” sĩ quan Battle nói với giọng vô cùng quan tâm. “Anh Latimer bị ngã xuống nước rồi”.

Tay ông như một gọng kìm nắm chặt tay Neville khi anh sắp nhảy xuống nước theo Ted.

“Không, không, anh Strange. Anh không cần phải tự làm mình ướt đầu. Có hai người của tôi đã chờ sẵn, đang câu cá dưới xuồng nhỏ đằng kia kia”. Ông nhìn qua mạn tàu. “Đúng thật” ông thích thú nói. “Anh ta không biết bơi. Được rồi. Họ cứu được anh ta rồi. Lát nữa tôi sẽ xin lỗi, nhưng thật sự cách duy nhất để xem một người có biết bơi hay không là đẩy họ xuống nước và quan sát. Anh thấy không, Strange, tôi nói đúng mà. Tôi phải loại trừ anh Latimer trước. Tay anh Royde đây rất yếu, anh ấy không thể leo dây được”.

Giọng Battle nghe rất thân thiện.

“Vậy chúng tôi phải hỏi tới anh, phải không anh Strange? Một vận động viên cừ khôi, một nhà leo núi, một người biết bơi và tất cả. Anh đi chuyến phà lúc mười giờ ba mươi nhưng không ai thấy anh ở khách sạn Easterhead Bay cho tới mười một giờ mười lăm mặc dù anh kể là anh đi tìm anh chàng Latimer”.

Neville giật mạnh tay ra. Anh hất cằm và cười lớn:

“Ý ông là tôi đã bơi qua sông và leo lên đây...”

“Sợi dây mà anh đã chuẩn bị sẵn treo từ cửa sổ phòng anh” Battle nói.

“Giết bà Tressilian và bơi ngược trở lại hả? Sao tôi phải làm một việc phi thường như vậy? Và ai đã bày ra những bằng chứng đó để chống lại tôi? Chẳng lẽ tôi đã bày ra để hại chính mình sao?”

“Chính xác” Battle nói. “Và cũng không hẳn là một ý tồi”.

“Vậy tại sao tôi muốn giết bà Camilla Tressilian?”

“Anh không có” Battle nói. “Nhưng anh muốn giết người phụ nữ đã bỏ anh theo người đàn ông khác. Dường như anh hơi bị mất cân bằng tâm lý. Lúc nhỏ anh đã từng như vậy, nhân tiện, tôi đã tìm được vụ cung tên và mũi tên lúc trước. Bất cứ ai làm anh tổn thương đều phải bị trừng phạt, và với anh việc họ phải trả giá bằng cái chết không có vẻ gì là quá đáng cả. Với Audrey, Audrey của anh người anh hết mực yêu thương thì cái chết tự bản thân nó chưa đủ, à, vâng, anh yêu cô ấy thật lòng trước khi tình yêu biến thành thù hận. Anh phải nghĩ ra một cái chết kiểu đặc biệt nào đó, một cái chết đặc biệt kéo dài. Và khi anh nghĩ về nó, sự thật rằng nó đòi hỏi phải giết một phụ nữ mà với anh cũng gần như người mẹ, điều đó đã không làm cho anh lo lắng tí nào...”

Neville nói, và giọng anh khá thoải mái:

“Dối trá! Tất cả đều là nói dối! Và tôi không phải kẻ điên. Tôi không điên”.

Battle khinh bỉ nói:

“Anh đau khổ khi cô ta bỏ anh theo một người đàn ông khác đúng không? Làm tổn thương lòng tự cao của anh! Cứ phải nghĩ về việc cô ta đột nhiên bỏ anh. Anh an ủi lòng tự cao của mình bằng cách giả vờ với cả thế giới rằng

chính anh đã bỏ cô ta. Và anh kết hôn với cô gái yêu anh chỉ để củng cố cho niềm tin đó. Nhưng thật ra anh đã lên kế hoạch cho những gì phải làm với Audrey. Anh không thể nghĩ ra điều gì tệ hơn điều này, đó là treo cổ cô ấy. Một ý kiến hay, nhưng thật đáng tiếc là anh không đủ thông minh để thực hiện tốt hơn!”

Neville nhúc nhích vai một cách khó chịu.

Battle tiếp tục:

“Ấu trĩ - mấy cây gậy đánh golf đó! Những dấu vết thô thiển đó nhắm vào anh! Audrey hẳn đã biết anh theo đuổi điều gì! Audrey hẳn đã cười thầm! Nghĩ rằng tôi đã không nghi ngờ anh! Những kẻ sát nhân như bọn anh đúng là những người bạn nhỏ buồn cười! Quá vênh váo. Luôn luôn nghĩ rằng mình khéo léo và tháo vác nhưng thật sự lại trẻ con đến đáng thương...”

Neville gào lên một tiếng hết sức lạ lùng.

“Đó là một kế hoạch tài tình - rất tài tình. Ông không bao giờ đoán được đâu. Không bao giờ! Không bao giờ nếu không có thằng ranh kia can thiệp vào, thằng ngốc Scotch tự cao đó. Tôi đã

nghĩ ra mọi chi tiết - mọi chi tiết ! Không hề có gì sai sót. Làm sao mà tôi biết được Royde biết sự thật về Audrey và Adrian chứ? Audrey và Adrian... Audrey đáng nguyên rủa... cô ta phải bị treo lên... ông phải bắt cô ta... tôi muốn cô ta phải chết một cách khủng khiếp... chết... chết... tôi căm thù cô ta. Tôi nói với ông là tôi muốn cô ta chết..."

Giọng rít đó cao vút lên rồi đột ngột chấm dứt. Neville sụp xuống và bắt đầu lặng lẽ khóc.

"Ôi trời ơi" Mary Aldin nói. Mũi cô trắng bệch.

Battle nói nhẹ nhàng bằng giọng rất trầm:

"Tôi xin lỗi, nhưng tôi phải dồn anh ta vào đường cùng... các bạn biết đó, chỉ có một chút bằng chứng quý giá thôi".

Neville vẫn còn khóc. Giọng anh ta y như một đứa trẻ:

"Tôi muốn cô ta bị treo cổ. Tôi muốn cô ta bị treo cổ..."

Mary Aldin rùng mình quay sang Thomas Royde.

Anh nắm lấy tay cô.

II

"Tôi luôn sợ hãi" Audrey nói.

Họ đang ngồi dưới mái hiên. Audrey ngồi cạnh sĩ quan Battle. Ông tiếp tục kỳ nghỉ dờ dang và ở lại Gull's Point với tư cách bạn bè.

"Luôn luôn sợ... lúc nào cũng vậy" Audrey nói.

Battle gật đầu nói:

"Tôi biết cô sợ đến chết khiếp khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô. Và cô có cách biểu cảm của người đang có cảm xúc rất mạnh mẽ, có thể là yêu cũng có thể là hận, nhưng thật sự thì đó lại là sợ hãi, đúng không?"

Cô gật đầu.

"Tôi bắt đầu sợ Neville ngay sau khi chúng tôi kết hôn. Nhưng ông biết không, điều khủng khiếp hơn đó là tôi không biết lý do vì sao. Tôi bắt đầu nghĩ rằng hẳn mình bị điên".

"Không phải cô" Battle nói.

"Sau khi kết hôn, Neville đối với tôi có vẻ đặc biệt hiền lành và bình thường, luôn bình tĩnh và dễ chịu".

"Hay thật" Battle nói. "Anh ta là một vận động viên giỏi, cô biết mà. Đó là lý do anh ta có thể kiếm chắt tốt khi chơi quần vợt. Với anh ta, khi chơi thể thao thì vai trò của một vận động viên giỏi còn quan trọng hơn là việc thắng các trận đấu. Nhưng tất nhiên điều đó cũng đè nặng lên anh ta; luôn luôn với vai trò như vậy. Bên trong anh ta rất mệt mỏi".

"Bên trong" Audrey rùng mình thì thầm. "Luôn luôn bên trong. Ông không thể nắm bắt được gì cả. Chỉ đôi khi là một lời nói hay một cái nhìn và rồi tôi tưởng tượng ra nó thôi... có gì đó rất kỳ lạ. Và rồi, như đã nói, tôi nghĩ chắc chính tôi mới lạ kỳ. Và tôi đã sợ lại càng sợ hơn, một nỗi sợ hãi vô căn cứ, ông biết không, điều đó làm tôi phát ốm !

Tôi tự an ủi mình rằng tôi bị điên, nhưng cũng chẳng khá hơn. Tôi cảm thấy mình phải làm điều gì đó để thoát khỏi cảnh này! Và rồi Adrian xuất hiện và nói yêu tôi, và tôi nghĩ trốn đi cùng với anh ấy hẳn sẽ tuyệt lắm, và anh ấy nói..."

Cô dừng lại.

"Ông biết chuyện gì xảy ra không? Tôi đi gặp Adrian, và anh ấy đã không đến... anh ấy chết... tôi cảm giác như thể Neville đã nhúng tay vào vụ này bằng cách nào đó".

"Có lẽ anh ta đã làm" Battle nói.

Audrey giật mình quay lại nhìn ông.

“Ồ, ông nghĩ vậy sao?”

“Chúng ta sẽ không bao giờ biết được điều đó. Nhiều tai nạn xe cộ có thể đã được sắp đặt. Mặc dù vậy cũng đừng suy nghĩ mãi về chuyện đó cô Strange à. Dù muốn dù không, nó cũng xảy ra rất tự nhiên”.

“Tôi... tôi suy sụp. Tôi quay trở về Rectory - nhà của Adrian. Chúng tôi đã định viết thư cho mẹ anh ấy, bà ấy vẫn chưa biết chuyện của chúng tôi, tôi nghĩ tôi sẽ không nói để bà ấy khỏi đau lòng. Và Neville gần như đến ngay. Anh ta rất tử tế... và... lịch sự... và bất cứ lúc nào tôi nói chuyện với anh ta, tôi sợ đến phát bệnh! Anh ta nói chẳng ai cần phải biết về Adrian, rằng tôi có thể ly hôn với anh ta vì bằng chứng mà anh ta đưa cho tôi và rằng anh ta sau đó sẽ tái hôn. Tôi cảm thấy rất biết ơn. Tôi biết anh ta nghĩ rằng Kay hấp dẫn và tôi hy vọng mọi thứ sẽ ổn và tôi sẽ vượt qua được sự ám ảnh này. Tôi vẫn còn nghĩ đó là do tôi.

Nhưng tôi không thể quên được. Tôi chưa bao giờ cảm thấy tôi thật sự thoát ra được. Và rồi tôi gặp Neville ở công viên một ngày nọ và anh ta giải thích rằng anh ta muốn tôi và Kay làm bạn với nhau và gợi ý để tất cả chúng tôi đến đây vào tháng Chín. Làm sao tôi có thể từ chối được, phải không? Sau tất cả những việc mà anh ta đã làm”.

“Cô vào phòng riêng của tôi được không? Tai vách mạch rừng” sĩ quan Battle nhấn mạnh.

Audrey run rẩy.

“Vâng, chỉ là...”

“Với chuyện đó thì anh ta rất khéo léo” Battle nói. “Tung hê cho mọi người biết rằng đó là ý của anh ta, và mọi người ngay lập tức biết rằng không phải vậy”.

Audrey nói:

“Và vậy là tôi đã tới đây, và đúng là ác mộng. Tôi biết có chuyện gì đó khủng khiếp sắp xảy ra... tôi biết Neville muốn như vậy... và điều đó sẽ xảy ra với tôi. Nhưng tôi không biết là chuyện gì. Ông biết không, tôi biết là tôi sắp chết! Tôi chờ người ra vì sợ hãi, kiểu như ông nằm mơ thấy điều gì đó sắp xảy ra với mình nhưng không thể chạy được vậy...”

“Tôi luôn nghĩ rằng,” sĩ quan Battle nói, “tôi đã thấy một con rắn thôi miên một con chim để nó không thể bay mất nhưng giờ thì tôi không chắc lắm”.

Audrey tiếp tục:

“Thậm chí khi bà Tressilian bị giết, tôi vẫn chưa biết điều đó có ý nghĩa gì. Đầu óc tôi rối tung lên. Tôi thậm chí không nghi ngờ Neville. Tôi biết anh ta khổng cần tiền, nếu nói anh ta giết bà ấy để hưởng năm mươi ngàn bảng thì thật vô lý.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại về ông Treves và câu chuyện ông ấy kể tối hôm đó. Thậm chí tôi còn không nghĩ là nó có liên hệ tới Neville. Ông Treves có nói rằng nhờ một đặc điểm khác thường mà ông có thể nhận ra đứa bé đó dù đã khá lâu. Tôi có một vết sẹo ở tai nhưng tôi không nghĩ người khác cũng có những dấu hiệu mà ông ấy có thể nhận thấy được”.

Battle nói: “Cô Aldin có một lọn tóc trắng. Thomas Royde có cánh tay yếu không phải chỉ do bị chấn động mà thôi. Ted Latimer có cái đầu hình dạng kỳ dị. Và Neville Strange...” Ông dừng lại.

“Chắc chắn không có đặc điểm thể lý gì nổi bật về Neville chứ?”

“Ồ, có chứ. Ngón út bàn tay trái của anh ta ngắn hơn bàn tay phải. Như vậy rất khác thường, cô Strange à, thật sự rất khác thường”.

“Vậy... là nó sao?”

“Đúng vậy”.

“Và Neville đã treo biển báo đó ở thang máy sao?”

“Đúng vậy. Treo nó ở đó và quay về trong khi Royde và Latimer đang uống cùng ông già. Khéo léo và đơn giản, tôi nghi ngờ rằng không biết chúng ta có thể chứng minh đó là tội giết người không”.

Audrey lại run rẩy.

“Nào nào,” Battle nói “giờ thì mọi chuyện đã qua rồi, con gái à. Cứ nói tiếp đi”.

“Ông rất khéo léo... Tôi đã không nói chuyện nhiều như vậy lâu lắm rồi!”

“Không! Cái đó mới là sai đó. Cô nhận ra trò này là của Neville khi nào?”

“Tôi không biết chính xác. Tất cả xảy ra với tôi cùng một lúc. Ngay khi anh ta hết bị nghi ngờ và mọi thứ hướng về những người còn lại. Và rồi đột nhiên, tôi thấy anh ta nhìn tôi, một cái nhìn hả hê. Và tôi biết! Đó là khi...”

Cô đột ngột dừng lại.

“Đó là khi cái gì...?”

Audrey chậm rãi nói:

“Khi tôi nghĩ ra cách nhanh nhất để thoát ra là... cách tốt nhất”.

Sĩ quan Battle lắc đầu.

“Không bao giờ thừa nhận. Đó là phương châm của tôi”.

“Ồ, ông nói khá đúng. Nhưng ông không biết là sợ hãi trong một thời gian dài như vậy sẽ thế nào đâu. Nó làm cho ông tê liệt, ông không thể suy nghĩ, ông không thể vạch kế hoạch, ông chỉ chờ đợi những điều tồi tệ xảy ra thôi. Và rồi, khi nó xảy ra” - Cô thoáng cười nhẹ - “Ông sẽ ngạc nhiên vì được giải thoát! Không phải chờ đợi gì cũng không sợ hãi gì nữa, nó đến rồi. Tôi đoán rằng ông nghĩ tôi hơi điên nếu tôi nói với ông rằng khi ông tới bắt tôi về tội giết người, tôi chẳng thấy phiền gì cả. Neville đã làm những điều tồi tệ nhất và nó cũng đã qua. Tôi cảm thấy an toàn khi đi với thanh tra Leach”.

“Đó là một phần lý do khiến chúng tôi làm như vậy” Battle nói. “Tôi muốn cô thoát khỏi tầm kiểm soát của gã điên đó. Hơn nữa, nếu tôi muốn lật mặt anh ta, tôi muốn dựa vào chính phần ứng của anh ta. Khi anh ta nghĩ kế hoạch của mình đã bại lộ, sự thất vọng sẽ còn lớn hơn”.

Audrey hạ giọng nói:

“Nếu anh ta không suy sụp thì có bất cứ bằng chứng nào không?”

“Không nhiều lắm. Chỉ có câu chuyện của MacWhirter về một người đàn ông leo lên dây trong đêm trăng. Và cũng có sợi dây để xác minh chuyện anh ta kể, nó ở trên gác và vẫn còn khá ẩm ướt. Cô biết là đêm đó trời mưa mà”.

Ông dừng lại và liếc nhìn một cách chăm chú vào Audrey như thể ông hy vọng cô sẽ nói gì đó.

Vì cô chỉ chăm chú nhìn lại, ông nói tiếp:

“Và có bộ đồ sọc, tất nhiên là anh ta đã bỏ lại trên bãi đá ở vịnh Easterhead, nhét nó vào một ngách đá. Khi làm vậy, anh ta đã vô tình để nó đè lên một con cá chết trôi dạt vào bờ do thủy triều lên. Nó tạo nên một vệt ố trên vai áo, và có mùi nữa. Tôi cũng phát hiện ra vài cuộc nói chuyện về các ống cống có vấn đề trong khách sạn. Neville chính là nguyên nhân. Anh ta đã mặc áo mưa bên ngoài bộ đồ, nhưng mùi thối đó vẫn tỏa khắp nơi. Rồi sau đó anh ta đã quạt khô bộ đồ và ngay khi có cơ hội đầu tiên, anh ta mang nó đến tiệm giặt ủi và giống như một gã điên, anh ta không để lại họ tên thật. Lấy đại một cái tên nào đó, thật ra là một cái tên mà anh ta đã thấy ở quầy tiếp tân khách sạn. Đó là lý do mà bạn cô đã có được nó và, anh ta quả là thông minh, anh ta đã liên kết việc đó với người đàn ông leo dây kia. Cô giẫm phải con cá chết thối nhưng cô sẽ không đề vai lên nó trừ khi cô cởi bỏ quần áo để tắm trần tối đó, và sẽ không thoải mái gì khi tắm vào một đêm mưa tháng Chín. Anh chàng MacWhirter quả là rất mưu trí”.

“Hơn cả mưu trí nữa” Audrey nói.

“Ừm, à, có thể. Muốn biết về anh ta không? Tôi có thể kể cho cô nghe chút ít về quá khứ của anh ta”.

Audrey chăm chú lắng nghe. Battle nhận ra cô là người biết lắng nghe.

Cô nói:

“Tôi nợ anh ta nhiều, và nợ cả ông nữa”.

“Không nợ tôi gì đâu” sĩ quan Battle nói. “Nếu tôi không phải là một kẻ ngốc, tôi đã để ý tới cái chuông đó rồi”.

“Chuông? Cái chuông nào?”

“Cái chuông trong phòng bà Tressilian. Tôi luôn có cảm giác là cái chuông có gì đó không ổn. Tôi cũng gần phát hiện ra được khi tôi từ trên tầng thượng đi xuống và thấy một trong những cái sào dùng để mở cửa sổ”.

“Đó là toàn bộ vấn đề của cái chuông, thấy không, cho Neville một chứng cứ ngoại phạm. Bà Tressilian không nhớ vì sao bà lại rung chuông, tất nhiên là bà ấy không nhớ, bởi vì bà chẳng hề rung nó! Ở lối đi, Neville dùng cái sào dài đó để rung chuông, sợi dây chạy dọc theo trần nhà. Vì vậy khi Barrett chạy xuống và thấy anh chàng Neville Strange đi xuống lầu và ra ngoài, và cô ấy thấy bà Tressilian vẫn còn sống và khỏe mạnh. Toàn bộ chuyện về cô hầu gái cũng rất đáng nghi. Đầu độc cô ấy vì một vụ giết người sẽ xảy ra trước nửa đêm thì có lợi gì? Vì như vậy cô ấy sẽ không rời khỏi phòng trước một giờ kém mười. Nhưng điều đó biến vụ giết người thành một vụ do người trong nhà làm, và nó sẽ tạo cho Neville có chút thời gian để đóng vai kẻ đầu tiên bị tình nghi, rồi Barrett kể lại và Neville sẽ vui mừng rằng không ai nghi ngờ thời gian gần chính xác với thời gian mà anh ta có mặt ở khách sạn. Chúng tôi biết anh ta không quay trở về bằng phà, và cũng không bằng thuyền. Chỉ còn một khả năng là bơi thôi. Anh ta là một người bơi rất khỏe, nhưng ngay cả như vậy thì thời gian vẫn rất ngắn. Leo vào phòng ngủ bằng sợi dây mà anh ta đã treo sẵn, chúng tôi có để ý thấy một ít nước đọng lại trên sàn (nhưng tôi đã không chú ý điểm này, tôi rất tiếc). Rồi với cái áo khoác và quần tây màu xanh, vào phòng của bà Tressilian, chúng ta sẽ không nói lại chuyện đó - không mất nhiều thời gian, trước đó anh ta đã lấp quả banh sắt vào - rồi quay trở về phòng, cởi bỏ quần áo, rồi đu dây xuống và quay trở lại Easterhead”.

“Giả sử Kay đi vào thì sao?”

“Tôi cá là cô ta cũng bị bỏ độc nhẹ. Cô ấy ngáp từ bữa cơm tối, mọi người nói với tôi như vậy. Hơn nữa, anh ta cũng cố tình cãi nhau với cô ấy để cô ấy khóa cửa phòng và không cản trở anh ta”.

“Tôi đang nghĩ nếu tôi nhận ra quả đấm đã được lấy khỏi tầm chắn.... Tôi không nghĩ rằng tôi sẽ chú ý. Anh ta đặt nó lại khi nào?”

“Sáng hôm sau khi tất cả mọi người rời tung lên. Khi anh ta đi nhờ xe của Latimer về, anh ta có cả đêm để xóa sạch dấu vết và sắp đặt lại mọi thứ, sửa cái vợt, v.v... Tiện thể nói luôn, cô đã biết là anh ta đánh bà ấy bằng cú đánh trái. Đó là lý do tội ác này có vẻ do người thuận tay trái làm. Cú đánh tay trái của Strange là sở trường của anh ta mà, nhớ không!”

“Đừng... làm ơn đừng ...” Audrey đưa tay ôm lấy đầu. “Tôi không thể chịu đựng được nữa”.

Ông nhìn cô mỉm cười.

“Cô nói được như vậy là tốt rồi. Cô Strange à, tôi có thể xen vào và khuyên cô được không?”

“Vâng, ông cứ nói”.

“Cô đã sống tám năm với một kẻ điên độc ác, vậy là quá đủ đối với sức của một phụ nữ rồi. Nhưng bây giờ cô phải thoát ra khỏi nó, cô Strange à. Cô không phải sợ gì nữa, và chính cô phải nhận ra điều đó”.

Audrey nhìn ông, mỉm cười. Cái nhìn lạnh lùng đã biến mất, thay vào đó là gương mặt đầm thắm, hơi rụt rè nhưng đáng tin cậy, với đôi mắt mở lớn đầy vẻ biết ơn.

Cô nói, với một chút do dự: “Ông nói với những người kia rằng có một cô gái... cô gái ấy đã hành động giống tôi à?”

Battle chậm rãi gật đầu.

“Con gái của tôi” ông nói. “Vậy nên cô thấy đó, con gái à, phép lạ đã xảy ra. Những chuyện này xảy ra là để dạy cho chúng ta một bài học!”

III

Angus MacWhirter đang gói ghém hành lý.

Anh để cẩn thận ba chiếc áo sơ mi vào vali, rồi đến bộ đồ màu xanh đen mà anh nhớ đã lấy từ tiệm giặt ủi. Hai bộ do hai người cùng tên MacWhirter đã làm khó cô gái tiệm giặt ủi.

Có tiếng gõ cửa và anh lên tiếng “Mời vào”.

Audrey Strange bước vào. Cô nói:

“Em đến cám ờrriah... anh đang dọn hành lý à?”

“Ừ. Tối nay anh sẽ đi. Và ngày một sẽ lên thuyền, vượt biển”.

“Tới Nam Mỹ à?”

“Chile”.

Cô nói:

“Em sẽ giúp anh”.

Anh phản đối, nhưng cô vẫn ép anh. Anh nhìn cô khi cô làm một cách khéo léo và cẩn thận.

“Xong” cô nói khi đã làm xong.

“Em làm hay thật” MacWhirter nói.

Sau một thoáng im lặng, Audrey nói:

“Anh đã cứu cuộc đời em. Nếu anh không thấy những việc đó...”

Cô im lặng.

Rồi cô nói: “Có phải anh đã nhận ra, vào đêm đó trên bờ đá khi anh... anh ngăn em nhảy xuống, khi anh nói ‘Về nhà đi, tôi thấy sẽ chẳng ai treo cổ cô đâu’, lúc đó anh có biết là anh đang nắm giữ bằng chứng quan trọng không?”

“Không chính xác lắm” MacWhirter nói. “Anh phải nghĩ ra đó chứ”.

“Vậy sao anh lại nói... anh đã nói gì nhỉ?”

MacWhirter luôn cảm thấy bức mình khi phải giải thích những ý nghĩ đơn giản của anh.

“Ý anh chính xác là... là anh có ý định ngăn cản không để em bị treo cổ”.

Hai má Audrey ửng hồng.

“Giả sử là chính em làm thì sao?”

“Cũng chẳng có gì khác cả”.

“Vậy anh nghĩ là em đã làm chứ gì?”

“Anh không suy đoán sự việc nhiều quá. Anh tin là em vô tội, nhưng dù sao đi nữa thì hành động của anh cũng chẳng có gì khác đâu”.

“Và rồi anh nhớ tới người đàn ông leo dây à?”

MacWhirter im lặng một lúc, rồi anh đăng hăng:

“Anh nghĩ là em biết rõ. Anh thật sự không thấy người đàn ông leo dây, thật sự anh không thể thấy được điều đó, vì anh ở Stark Head vào tối chủ nhật chứ không phải tối thứ hai. Anh suy ra từ những bằng chứng anh có ở bộ quần áo và những giả thiết đó được xác nhận khi anh tìm được sợi dây trên gác mái, còn ướt”.

Gương mặt Audrey đã chuyển sang trắng bệch. Cô nói một cách ngờ vực:

“Câu chuyện của anh hoàn toàn là nói dối à?”

“Cảnh sát không chấp nhận những suy luận. Anh phải nói là anh chứng kiến”.

“Nhưng... anh có thể phải thề chuyện đó tại phiên tòa”.

“Ừ”.

“Anh sẽ làm chứ?”

“Chắc chắn rồi”.

Audrey thốt lên nghi ngờ: “Và anh... anh là người đã mất việc và đi tự tử vì anh không nói dối được mà!”

“Anh rất quan tâm tới sự thật. Nhưng anh phát hiện ra có những thứ còn quan trọng hơn”.

“Ví dụ là gì?”

“Em” MacWhirter nói.

Audrey sụp mắt xuống. MacWhirter đằng hắng có vẻ bối rối.

“Em chẳng cần phải mang ơn anh đâu. Sau ngày mai em sẽ chẳng còn nghe tới anh nữa. Cảnh sát đã lấy được lời khai của Strange và họ không cần tới bằng chứng của anh nữa. Anh nghe nói là tình trạng rất xấu, có lẽ anh ta sẽ không còn sống mà ra tòa đâu”.

“Vây cũng ổn” Audrey nói.

“Em đã từng thích anh ta mà phải không?”

“Vì em từng nghĩ anh ta là người tốt”.

MacWhirter gật đầu. “Có lẽ tất cả chúng ta đều cảm thấy như vậy”. Anh tiếp tục nói: “Tất cả mọi thứ đều trở nên tốt đẹp. Sĩ quan Battle có thể dựa theo câu chuyện của anh mà bắt được gã đó...”

Audrey ngắt lời. Cô nói:

“Đúng là ông ấy dựa vào câu chuyện của anh. Nhưng em không tin anh lừa được ông ấy. Ông ấy chỉ giả vờ vậy thôi”.

“Sao em lại nói vậy?”

“Khi ông ấy nói chuyện với em, ông ấy có nói rằng thật may là anh đã thấy điều nên thấy vào đêm trăng đỏ, và rồi nói thêm - một hay hai câu gì đó - về việc đó là một đêm mưa”.

MacWhirter giật mình. “Đúng rồi. Vào tối thứ hai, anh cũng sẽ nghi ngờ nếu anh có thể thấy bất cứ thứ gì”.

“Cũng không sao” Audrey nói.

“Ông ấy biết rằng điều anh giả vờ thấy chính là điều đã xảy ra. Điều đó giải thích tại sao ông ấy dựa vào đó để làm Neville suy sụp. Ông ấy nghi ngờ Neville ngay khi Thomas kể cho ông ấy nghe chuyện giữa em và Adrian. Ông ấy biết rằng nếu ông ấy đúng về loại tội phạm đó, ông ấy đã nghi ngờ nhầm người, điều ông ấy muốn là một bằng chứng để ép Neville. Như ông ấy đã nói, ông ấy muốn một phép lạ, anh là phép lạ đáp lại lời cầu nguyện của ông ấy”.

“Những gì ông ta nói thật kỳ lạ” MacWhirter khô khan nói.

“Vây anh thấy đó,” Audrey nói, “anh là một phép lạ. Một phép lạ đặc biệt của em”.

MacWhirter nghiêm túc nói:

“Anh không muốn em cảm thấy mang nợ anh. Anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời em ngay...”

“Anh sẽ làm vậy sao?” Audrey nói.

Anh liếc nhìn cô. Gương mặt cô biến sắc, cả hai tai và thái dương nữa.

Cô nói:

“Anh không đưa em đi cùng sao?”

“Em không biết là em đang nói gì đâu!”

“Ồ có chứ. Em đang làm một điều rất khó khăn, nhưng điều đó với em có ý nghĩa hơn là sự sống hay cái chết. Em biết như vậy là quá nhanh. Dù sao thì, em là người cổ hủ mà, em muốn kết hôn trước khi chúng ta đi!”

“Tất nhiên” MacWhirter nói, vô cùng ngạc nhiên. “Thật sự, anh không thể tin nổi điều này”.

“Em chắc chắn là anh không thể” Audrey đáp.

MacWhirter nói:

“Anh không phải là mẫu người của em. Anh nghĩ em sẽ kết hôn với người bạn ít nói nhưng lại để ý em từ rất lâu đó”.

“Thomas hả? Thomas thành thật. Anh ấy quá thành thật. Anh ấy trung thành với hình ảnh cô

gái mà anh ấy yêu cách đây nhiều năm. Nhưng người anh ấy thích là Mary Aldin, dù chính anh ấy cũng chưa nhận ra”.

MacWhirter bước tới một bước. Anh nói nghiêm túc:

“Điều em thật sự mong muốn là gì?”

“Vâng... Em muốn luôn bên anh, không bao giờ rời xa anh. Nếu anh đi rồi, em sẽ không bao giờ tìm được người nào như anh, và em sẽ mãi cô đơn”.

MacWhirter thở dài. Anh lôi cái ví ra và cẩn thận xem xét giấy tờ.

Anh lầm bầm:

“Một giấy đăng ký đặc biệt rất đắt. Ngày mai điều đầu tiên anh cần làm là đi ngân hàng”.

“Em có thể cho anh mượn ít tiền” Audrey thầm thì.

“Em không phải làm những chuyện như vậy. Nếu anh kết hôn với một phụ nữ, anh sẽ trả phí đăng ký. Em hiểu không?”

“Anh không cần phải nghiêm trọng như vậy”. Audrey nhỏ nhẹ nói.

Anh nhẹ nhàng nói khi đến bên cô:

“Lần trước anh ôm em, em giống như một con chim nhỏ, vùng vẫy để thoát ra. Giờ thì em sẽ chẳng bao giờ thoát được đâu...”

Và cô trả lời:

“Em sẽ chẳng bao giờ muốn thoát đi đâu nữa”.

HẾT

• CHÚ THÍCH •

[1] Một từ dùng để chỉ những người gốc Ý điển trai, mang ý mỉa mai, khinh miệt.

[2] Đồ trang sức hình bản tròn như đồng xu, đeo ở áo.

[3] Một giáo phái khuyến khích chế độ đa thê.

[4] Guy Fawkes (1570-1606): người chịu trách nhiệm canh giữ số thuốc nổ sẽ được sử dụng để ám sát vua James I. Vụ mưu sát không thành, ông bị bắt, tra tấn và xử tử. Vụ việc này được ghi nhớ trong lễ hội Bonfire Night vào ngày 5 tháng 11 hằng năm tại Anh.

[5] Ở Châu Âu nhiệt độ thời tiết như thế này là khá nóng.

[6] Bluebeard, tên một nhân vật với bộ râu xanh trong truyện cổ tích nước Anh, một kẻ cưới rất nhiều vợ và lần lượt giết chết họ.

[7] Nhân vật thám tử đầy cá tính trong một số tiểu thuyết của Agatha Christie.

[8] Là một loài rắn sống ở vùng sa mạc châu Phi. Mamba đen thuộc họ rắn hổ, là loài rắn bò nhanh nhất thế giới, rất hung hăng và nọc rất độc.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>